

The image shows the front cover of an antique book. The main surface is covered in aged, yellowish-brown paper with a repeating pattern of small, dark purple flowers and green leaves. The paper is heavily cracked and worn, especially at the corners and along the edges. The spine and corners are reinforced with dark reddish-brown leather. A small, white, rectangular label is affixed to the bottom right corner of the cover. The book is set against a dark, textured background.

PK6818

R3D3

1878

ISLAMIC

نفاذ

نقد و بیع و اجاره

کتابخانه

پرو و دیوان

روغنی و سبزیجات
الذی مؤلفه کرده مالک

Rahman, 'Abd al-Rahman

[Diwan]

PK 6818

R3D3

1878

30110

Islamic

ms.

23-5-80

قولتعالی علی العرش الشوی

بتوفیق خداوندی در بیان و در هر کجا که کتاب جامع معانی و مضامین بیان می

حسب فرمایش تاجران با انصاف محمد اکبر و میر محمد محمد نفعها تعالی فی الدارين

مطبع روایتی با مایه محمد طبع
در ساقا و هله شام معظم شد

منتخب دیوان عبدالحمید

روایات

عبدالحمید

دعوت سوز و گداز

به طاووس کیش دستی سمنه بار

ربیع

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

و تم باغی

گوره هسه کرد کار دے رب شما
هکمی بزگواران چه خوکئی وائی
نری هیچ جا پر جانبد موقوف دے
له نیستی دهسته صوت پیدا کا
هم صانع دے جمله و مصنوعاتو
چرتی یه چه نه مثل نه مثال شته
هر تغییر چه د دنیا و د عقبی دے
خواننده د نانو یسو صحیفود دے
که ظاهر دے که باطن دے که مابین دے
که پیدا که پوشیده ری که اوسط دے
شریک ند لری پخچه بادشاهی کنید
هسی نه چه واحدی نه که لجزه
حاجت ند لری دهیجا و یاری ته
چه حادی چه و بل خوانته غوام
هیچ تغییر او تبدیل نه لرحمان

به صاحب کل اختیار دے رب شما
زهر و بزگوار دے رب شما چه
زاد هیچا منت بار دے رب شما
هیسه نریک پرورد کار دے رب شما
هم سماع دهر گفتار دے رب شما
دهغو عطر و عطار دے رب شما
هم وار و معمار دے رب شما
دائنده دهر اسرار دے رب شما
همه و خبر داری دے رب شما
همه و وقوف دار دے رب شما
بو شریک شهر یار دے رب شما
پر واحد وجود بسیار دے رب شما
له دهغو سه چه یار دے رب شما
یو خیل کور کیش همکنار دے رب شما
تل ترنگه برقرار دے رب شما

سعاد دنیا

کل جمله

نبوت

نورها

خمشو

حد

که یه

چه

میت

که

م

م

م

م

م

م

م

م

م

م

محمد زوی پید
 گل جهان د محمد پد رو پیداشد
 نبوت پد محمد بانند تمام شوه
 نور هاله د محمد وه پیداشو
 خه شو که صورتی پیداشو آخرین د
 خدائی مده کنزه بیشکه چه بند د
 که نبی وی که ولی د که عاصی د
 چینی دین د محمد د قبول کړی
 محمد د کرهانو ره نهی د
 که ز نراده پیروی د محمد ده
 محمد د پیچاره و چاره کړدی

پید کړی به خدای نه وه داد نیا
 محمد دی د تمام جهان آبا
 نشته پس له محمد انبیا
 چه بوی نه وه د آدم او د حوا
 په معنی کینس اولین د تر هر چا
 نورئی کل واره صفت د پد رشتیا
 محمد د همه وارو پیشوا
 جنتی دی که فاسق د که پارسا
 محمد دے در بند و د لاس عصا
 کنزه نشته پد جهان بله رنیا
 محمد د هر درد مند لره دوا

زه رحمان د محمد د مرخا کو بيم
کرم نکه خدای له دی د مره جدا

هو بسیار مده کنزه هو بسیار د دنیا
 رو بنیانی پد هغو زرو نوده حرام
 پوچ کوئی ده چه ئی اهل د دنیا کا
 د طفلانو پد خیر واره خاک بازی کا
 واره د کی خولی د پوهلکان د
 همیشه بد بی وقوف و بی شعور د
 د شرابو هم لاهمه مستی نه د
 هر بیمار لره دار و چنه اشته د

بیوقوف د وقوف دارد د دنیا
 چه پر کینیتی کرد غبار د دنیا
 هر کلام و هر گفتار د دنیا
 هر چه کاند کار و بار د دنیا
 کار دیده او پخته کار د دنیا
 چه مخمور وی په خمار د دنیا
 لکه مست وی خمور خوار د دنیا
 دار و ندری بیمار د دنیا

اضطراب دم د حرص که لره زو که
 قناعت قوی لنگر د که جهار د
 کرم نه فائقه و

بی پروا لره پد او مرخا کا از را
 بی پروا لره پد او مرخا کا از را

کرمی نه آزمینی پد و بار د و کوسنگو
 می د عشق پد بینا نه کینس د مجاز د

چہ نظر لڑائی و جاتہ نہ کا دھو ہمارو ستر کو زانو زینازرا چیم نوی سوزی جاتی بشکیو لہ دولت و عشق ہسی کبر و نازرا

دھر سوی علاج و شی بہر جہاں کینس
 ہر چہ واپوی واورتہ وارہ سورے
 گرفتاری ہمیشہ پر غم کینس و ب کے
 تل بہ پروت وی بہ ظلت اوید تو تم کینس
 حریت و تہ سجدہ خرد نیاتہ
 یہ مسلم و کین خاصہ مسلم ہفرد کے
 تن ٹی پاتی شی بی سورہ سرتی لارے
 زوی لوہے پیمان کا خینی دمر کے
 ہمیشہ بدئی یویند غم پر سر کے
 وارہ غم دی کہ ٹی پیر کہ ٹی پلور کے
 ہر وارہ ٹی تکان دے ٹکی کاند
 پہ دنیا بہ مینہ نہ کاند ہیری
 چہ نظر دچا پہ دین اوید ایمان و
 لوی ہلاک ٹی ہر وارہ اغیاران کے
 چہ پیداشی ہمگی وارہ فنا شی
 چہ ویرے کہ گوہی اولہ گرنک
 آشنایان ٹی ہر وارہ مکاران کے
 ہوس کے لڑ چہ و دشی خنی درو کے
 پہ یوہ کوی بھار کے بیاخران وی
 کہ ہزار ہزار نیشتی ورتہ تہ کیرد کے
 کہ داسنو حصار تہ چا پیر کوی

مگر سو پہ شر اردد دنیا
 مور بہ نہ شی طلب کار د دنیا
 ہتھو کہ مد شہ گرفتار د دنیا
 چہ اسیر و پہ کفار د دنیا
 پت پرست دی پرستار د دنیا
 چہ ٹی و شلاوہ زنا ر د دنیا
 سردار کلر د سردار د دنیا
 بی وفار کے مور و پلار د دنیا
 چہ پیر سرتی وی دستار د دنیا
 نور خہ نشتہ پہ بازار د دنیا
 فروشندہ او خریدار د دنیا
 چہ خبر و پید اخبار د دنیا
 ہفغہ نہ کا انتظار د دنیا
 یار د چیر کے پید یار د دنیا
 راشد و گورہ ناتار د دنیا
 ہفغہ نہ درو پہ لادد دنیا
 خہ ویسادی پید مکار د دنیا
 مالیدی د گرفتار د دنیا
 بقانہ لری بھار د دنیا
 بی بنیادہ دے دیوار د دنیا
 بشینہ و گرنہ دیوار د دنیا

بے شمار

لکه سوکد آفتاب پر مخ کنس گزری
 هیچ مکان دلخیزی و در باند مگره
 بی مفاضه غوغوی دسری عمری
 پس له مرکب به حساب له سر غوغوت
 عاقبت خوبه یوموتی شی رخاورد
 برابره له گدای سره پاسی
 پاس به داغ وی دلیم پرسینه با
 دقانع تر قناعت صدقه شته
 پس له مرکب به هر واره مظلوم
 ترقیامت دغه لس او دغه شلر
 چه ایام پر دکن او غسل و شوی
 پدختنه باند بیرون شی له حجاب
 تر هر چا به پیغمبر خنده دیره

نشتره چری قرار ددی دنیا
 کتری ده وار په واردک دنیا
 هم دلیل وهم لهاردک دنیا
 په انداز او په مقدار د دنیا
 کل عذار او کله خسار د دنیا
 شهزاده او شهسار د دنیا
 هم دوهم او هم دینار د دنیا
 هم دنیا او هم دینار د دنیا
 ظالمان او ستمکار د دنیا
 پوره ندره کچه شمار د دنیا
 بی پرده شی پرده دارد دنیا
 شرمناک او شرمسار د دنیا
 که خرقه وی یا وقار د دنیا

یوفسادیرئی بیان په رحمان شه
 فسادون دی بسیار د دنیا

هغو بیاموند سعادت په داد دنیا
 نه ملکوند سلیمان په هزار کاله
 آن خدا پیدا و اولیتر د
 په دنیا کنس لوت هغو عالمو و کوه
 که نعمت د خوطاعت او عبادت د
 که نعمت او مشقت د خوردین د

چرتی و کوه قناعت په داد دنیا
 ندیوه کوی طاعت په داد دنیا
 ندره دست جهاد دولت په داد دنیا
 چرتی و کوه عبادت په داد دنیا
 کنزه نشتره بل نعمت په داد دنیا
 پکار نه دی بل محبت په داد دنیا

اضطراب دم در حص کره لزه زده
 قناعت قوی لنگر دجه از
 کرم نه فائق و سرزید و عمرته
 خیل زانوالکه زکس محرم از

که لذت دی که زینت په دادنیا
 خرقه دی که حرمت په دادنیا
 هر چه غواری فراغت په دادنیا
 چاموندی که فرصت په دادنیا
 هر چه کاند عمارت په دادنیا
 دسری استقامت په دادنیا
 بس که همه نصیحت په دادنیا
 دیردی همه اشارت په دادنیا
 خوبه و روان شی عاقبت په دادنیا
 چه خوف پرورد سلامت په دادنیا
 مسافر که هر صورت په دادنیا
 چری و کوسری باضت په دادنیا
 خدای مکره خوف بخت په دادنیا
 هر چه کاند زراعت په دادنیا
 نه تی و نیم علامت په دادنیا
 مالیدی قیامت په دادنیا
 هر چه اوسه امانت په دادنیا
 چه حاصل کا خوف جنت
 هم جنت که هم راحت په داد
 پکارند که ضدیت په دادنیا
 هم دغد که شرافت په دادنیا

بی که خدایه هر چه دی همه فانی که
 که بادشاه که آخر خاور و لوله درو
 تر هغه به بل نادان پد جماند و
 تدرچه خوفت فرصت پد نیا غوا
 عمارت په سدری که روان کاند
 دستانو تر لغزش که ختم کند
 هر روز که چه در مرده پد قبر و رشی
 په روان و او بوراشد عمر کوره
 دپاخه پاخه سیرایونه محلوته
 و بری سستی که آسمان که هسیند
 هر چه راشی همه واره خن درومی
 ریاضت پد قیامت نشی مرد هغه که
 هم پد آنکه او خصلت بد صبا پاست
 هم هغه که خرمین وی پس له مرگ
 که هغه جهان پد آنکس لیدند نشی
 پد قیامت کس بند تو بند به جمل نشی
 امانت به د کد پمیا کس پروت و
 نیک عمل حضور که طاعت بویه
 نیک کردار هم نیک عمل هم نیک بوی
 ضدیت دسری عمر پد عذاب کا
 لاس پد سیر پد سینه اینی هر چه

قوت کورم د قیامت و لغزش پد تدرچه
 د انجام پد م قدم کسین د آغاز
 د کسین محمود رایشه پد سینه
 کسینی لوه که مال کمال پد ایا ذرا

کہ بلندہ مرتبہ دچاپکاروی
 بل ارمان بدل جھان یوورنشی
 دھن جھان سوداوارہ دلی سے
 کہ طالع دسری ندوی جاروتلے
 نیک دینکوسرہ بویہ بدلہ بدو
 ولایت کے خدای ہنولہ ورکری
 کہ تمام دنیاوارہ سرہ پوشی
 کہ خوک مرد کے خوہنہ کے پدینا کنڈ
 چرغبتی دجملہ وخطا سر کے

لوی مقام دے عدالت پیدارینا
 مکوہر و محبت پہ دا دنیا
 کہ خوک کانڈ تجارت پیدارینا
 ہیچ پت نہ کے حقیقت پہ دا دنیا
 کہ خوک غواری ولایت پیدارینا
 چرئی و رک کر سکونت پیدارینا
 نور بہ نکا خیل قسمت پیدارینا
 ہرچہ نہ لری حاجت پیدارینا
 خوک بہ خہ کانڈ رغبت پیدارینا

پیر رحمان بانڈا عمر ہسی تیرشہ
 لک تیرشی یو ساعت پہ دا دنیا

بنہ دہ بنہ دہ دا دنیا
 مذمت د دنیا مہ کرہ
 د دنیا پہ بازار کیوے
 پہ دنیا کنڈیو حکمت کے
 کہ ترسری صدقہ کری
 کہ غلیم لوہ ٹی ورکری
 کہ پید اور بانڈی کیوے
 کہ ٹی توئی پہ صحرا کری
 کہ ٹی نذر کر و پیرتہ
 خورونڈی پہ جھان کنڈ

چہ تو بنردہ دعقا
 وارہ پنڈ کرہ داوینا
 دھن جھان سودا
 ورشہ و پوینتہ حکما
 رفع و دفع کا بلا
 غلیم دوست کا پھوا
 بوی دعور و کا پیدا
 بناستہ کانڈ صحرا
 خوشحال دہروی پنڈنا
 یادوی د پہ دعا

نہ خادہ نہ ستا دہ دا دنیا
 پاتی شونی لہر چا دہ دا دنیا

دیوہ پرغیر کس پروتہ بلتہ خاندی
 خلولی اوبے جیا دہ دا دنیا

که ظاهرا کینے زینا لیدہ شیخ شو پر باطن قورہ بلا دہ دا دنیا پر نرنائی چکار کاز پور کپوری داسماں برق و برینسا دہ دا دنیا

دحائم پر خیر دستانی
سنی ہر بود حداد و دے
ہر چیل د حداد بنمن دے
دنیا کبنت دا خرقہ دی
د دنیا طالبان دیردے
ولی مرد پر کبش ہغہ دے
پر دنیا کبش بدی نشتہ
دنیا بجر دے بھیری
خپل خپل مخ پر کبش لیدہ
ہم خطر پر کبش سر شتہ
وفادار لہ و فاشوہ
لہ پوہ مخئی درد دے
چرتہ بنخوند کاند د زہر
کار ہمہ وارہ موقوف دے
سالکان د نندارچی شے
ہر چہ کا ہغہ پر موی
لکہ دے ہسے بہ پاسے
کہ دانائی و پوہ پیرہ
فتویٰ و نپسہ پر مخ کبش
دنیا نہ دہ ہغہ دین دے
اوطاعت و تہ و لار دے

خطاب در کاد سنی
و لو کان فاسقا
و لو کان زاہدا
دا خبرہ دہ سربستیا
کہئی موی خوک لہ چا
چہ سنی وی ہم پارسا
کہ بدی ندوی لہ تا
ایٹنی غوند صفا
کہ خوک زشت وی کہ زینا
ہم گوہر دے بے بھا
جفا کار لہ جفا
لہ بل مخئی دوا
چرتہ بنخوند کاد حلوا
دسی دے پر مدعا
د خپل جان پر تماشا
دنیا خای دے د جزا
کہ نادان وی کہ دانا
پر سروا پہ ناروا
پسی مت کرہ پر تقوا
چہ لہ لھی وی سوا
ہمیشہ ترے ملا

له حراموی پرهیزوی
 کلمه تی وی قبوله
 د دنیا د کار د پاره
 هم صایم وی درمضان
 کدی توان حج رسیده
 د اینچه بنا د دین د
 چرئی یون پد اطریق و
 که تی مال او دنیا د پیر
 دنیا بد ده غوده
 یائی کسب دریاوے
 یائی توله کا پر ظلم
 یائی ویر کا پد شر ابو
 یا ناحق خونونه کاند
 عبادت کا پد حقان فرض
 حق باطل کا باطل حق کا
 ندئی ویره وی له خدایه
 دیوی گیدی د پاره
 همیشه تی له ستم
 کوشا و هوش تی هرگز
 دفعون پد خیر بناست
 بتحانی و تدی مخ وے

هم مشغول پد پنج بنا
 هم پد جهر هم پد خفا
 فرض نموخ ند کاند قضا
 هم زکوٰۃ کاند ادا
 حج هم وکاسی بیا
 چربیان تی و کره ما
 هغه کس دی اولیا
 هیت دند کاند پروا
 چرئی کسب وی ریا
 یائی و کتبی پد غلا
 یاد خمر و په سودا
 یائی ور کره په زنا
 یا مالونه خوری د چا
 د بادشاه اود امرآ
 پد سبب دروسه ریا
 ندئی شرم نه حیا
 هزار خونی کا بیدیا
 واره خلق و پد غوغا
 د مظلومو په زرا
 بے پروا لوک بیا
 و مسجد و تدی شا

هیت احسان و آشنائی پد کتب خفته نشتر
 ک آشناده نا آشناده دادینا
 ندر بر زره بری ولی لکرت
 له هر چا چا بخوانده دادینا

بیوقای تهر کانه هیجرتی نشی
 لا سوری هغداده دادین
 نل پینان پورک دخیلو طالبانو
 مسخری کا به خنده آده دادین

<p>له نیکا تو وے جدا تولا او تمنا</p>	<p>اختلاط کاله بدانو هیچ تی ندوی پنخاطر کبیر</p>
<p>ویرحمان تیرپینه مکرے خدا یہ ہسی رنگ بلا</p>	
<p> بوژوندون دی ضایع کیری بیوا وارہ تولوی دی کہ بن دی کہ صبا بدوہ ورخی پس بہ وارہ شی فنا چہ فاشی بیابہ گلہ شی پیدا یہ حکمت بدی پیوند نہ کا حکما بیالہ زمکی ختی نہ نشی پد سما هغه اونبی چہ لہ سترگو شی جدا هر چه پرورد هغه نہ نشی ختی بیبا هر سري دخیله غارہ کہ ادا یومخت بدی پکار نہ شی فردا یاد بہ نشی پد درود او پد دعا هم دغه بدی تو بنہ نشی رعقبا ددوخ اوستا میز بہ نشی دریا پر قیامت بدی سر بلند شی توهر چا پد هغه جهان نہ سود شتہ نہ سودا چہ زاری بیوا شناسا تریل اشنا چہ لہ چاسرہ تیریری پد خدا </p>	<p> راشد مه کوه لہ چاسرہ جفا پد دنیا کنس هیجوت نہ دیاتی شو دایاران چہ بن و تاوتہ جلوہ کا کہ دیدن در دو خوش وی ورتہ کورہ دخران پانزی چہ بلی شی لہ بناخ چہ پرمکہ خاخکے پر یوزی لہ آسمانہ گمان مکرہ چہ بہ سترگو لورہ ور داپہرہ ورخ چہ ختری بل بل نمر کہ جنت پد زهد نہ دی لہ فضلہ کہ د نفس پارہ سلیمخت و کوے کہ تمام جہان پد خیلہ و خوری کہ یوہ دانہ داوڑ پد لاس ور کری کہ یو خاخکے او بہ توبے لورہ ور کری کہ یو خطلہ سرد خدا پد لورہ تبت کری بازار دے کہ خوک سود و سودا کاند آشیان کہ خوک پوھیر بنی وقت دے کہ ژوندون دے ہم خود دے پد جہان کبیر </p>

خدا پر ایمان رکھنے زندگی	چہ تہ بدوائی لہ بلہ بلہ تہ
زہر پینہ کے چہ پہ صلیح و صلح	نہ شکرے پرفتہ او پہ غوغا
نفس پہ خاور و پخص لک بشرو بیغہ	نہ دغم پہ خاور و خس پختہ حلوا
ملا ماتہ پہ محنت پہ مشقت بندہ	نہ حرامہ ہمیانی دچا تر ملا
روند بھتر دی چہ خہ نہ وینی پرستگو	نہ چہ سترگی پہ پرورے حرام کاوا
گنگ بند کے چہ بی کام وہی زبان وک	نہ چہ زبہ شی بہ بد ویل گویا
کو نہ بھتر کے چہ ہیچ نہ اور ی پہ غور و	نہ چہ غور کا بند پہ بد ویل شنوا
دیوا و دد کے پخوا در شی خوبتر کے	خدای دہد سہری در نہ ولی پخوا
رجا ہل دہد ہی بہ بہتر وے	کہ لہ چا سرہ ہمد وی اژدھا
کہ مشکل کے خود روز و نور غول کے	سہل کار کے سودا و زیان دد دنیا
سودا و زیان د دنیا وارہ سہل کار کے	خدای دند کا خوک پہ سہل کار سوا
چہ دور و اور دغزین پر زہ آزار شی	حاصل مشہر ہفہ خیلہ مدعا
گاہ د نور و رضا بویہ گاہ خیلہ	پہ کار نہ دہ ہمیشہ خیلہ رضا
بند خوارہ چہ پیوی خوریل ورت گوری	خوارہ نہ کے ہفہ زہر دی گویا
چہ بنا دی ٹی یوزمان و غم تر تلہ	دغہ ہسی چار کے نہ کا بندانا
لکہ خان ہسے وبل و تہ نظر کرہ	لکہ ستاری ہسے خان دد ہر چا
منصفانہ لورہ بویہ چہ انصاف کا	نہ چہ تقوتہ کا دجر صرا و دھوا
دسری پہ خاطر ہر خہ ہر خہ گزی	نہ چہ ہمہ وارہ وک سزی روا
دینداران د و خیل دین و تہ نظر کا	خوک فکرونہ د صوابک خوک خطا
خدای دند کا بند خطا و چالہ لاسہ	خہ نسبت د کے د خطا او د عطا
ہسی نہ چہ سہری وارہ سہرہ سم د	خوک اعلی د خوک اوسط خوک ادنا

لہ سودائی سو دمن شوی ہنحوک نہ کہ جو فر و ش گندم نمادہ دادینیا بہودہ تی زوہ تری پہ نہک و لہو پوسا دہ کری سلیہ و راوہ دادینیا

دھر چا حرمت پر خیلہ اندازہ وی	نہ چہ خای دفر موی امرا
<p>زہ مرحمان شکوہ شکایت لہیچا نکریم نشتہ بل دوست او دشمن خمائی تا</p>	
<p>یار دے وا کہ دجھان سنگار دے دا یا تر کچھ چا پیر شو مار دے دا دجملہ و مخلوقا تو پلار دے دا ترہم کارو نو غورہ کار دی دا کہ خبر و کچھ کل نہ دی خار دے دا بل وارنشتہ بل وارنشتہ وار دے دا کہ خوک شہار کاند دے عمر شمار دے دا</p>	<p>کہ خوک یار پر جھان غواری یار دے دا خیال دزل فوئی خما تر زہ چا پیر شد واجھان د خدای لہ عشق پیدا کری نہ عشق غورہ بل ہیچ کار دجھان نشتہ بل بلبل بد کل نوم اخستی نہ وہ بیار اتلہ و دجھان تہ بل وارنشتہ دجباب عمر تہ و گورہ چہ خردے</p>
<p>دججنون صورتہ پذیرہ کرہ مرحمان گورہ ستایہ عشق کبیر ہسے غوار و زار دے دا</p>	
<p>بل بہ نہ وی ہسے ما غونڈ شید نہ بہ تا غونڈ دلبر و شی پیدا ولی نہ شی دتہا پہ خای خند بنہ تو بنہ ہم نہ پید شی نہ پید دا خومر شد روح کالبوت سرہ جد ہسے ما پہ تا پسنی د کری اقتدا کہ پادشاہ دے دے دھر کہ گدا چہ لہ ماسرہ وعدہ کر د فردا ستالہ لور یہ پر ماشوی دے ندا</p>	<p>چہ لہ تاسرہ پد سر کاند سودا نہ بہ ما غونڈ شید و پد جھان کبیر ما دستا جور و جفا د قبول کری بہ دستالہ مخ کون د کہ مکان دے جدائی بہ دھیچ زبان قبول نہ کریم لکہ دست و مقتدی ورا اندام و زہ پونیم دست جھان پر تامل دے کشک خط دامانی و مالہ را کرے زہ پچیلہ بہ تا ندیم میں شوے</p>

مناسب نہ دے ورتلہ دیو یو خلقو دھلکوتا شاہ دادینیا
پچھیل پکین خند کہ ریش خند کا فای غم و در زار دے دادینیا

زده پرتاباند مینیم لدا زله چو دستا د عاشقی تیغ شهید شه	ند چه کوی م نین و رخ دی ابتدا در حمن غاره بهله شی ادا
---	--

د رحمان و دیگر رنگ و تر نظر کوه چه مدام پرتا پسے کاند ژرا	
--	--

که مین ی پو چیل یار پس ی رشتیا په وفاد دلبر او غلط مر شه د خوبانو طائفه ده هسه تنوخه د دیر نازه د دیر کبر له سبب دل او دین په نیم نگاه د سر یوسی بل به هسه سر گردان په جهان زو تو چه ژغور سر او مال په عاشقی کند د جنت تر حور و تیر شه که یار غور د ساقی د لاسه هسه باده نوش کوه چه ئی کسب عاشقی شوه د دلبرو	اواره کوه اول دین پس ی دنیا دغه قوم دے بیوفا او کبر یا چه غور ند باسی د چا پر و اولدا عمل نه کا په گفتار د اولیا ند ئی ویره له چا کبری ند حیا یا عاشق دے یا آسمان دے یا آسیا عاشقی دا هسه چرده ویر یا خدای د نقد د چانه کاند نسیا چه د غوغ کاله زره حیره در یا نظوند کاند په کسب د کیمیا
---	---

په گفتار و رلوه بس کاند رحمان خه په هر ساعت پسته کوی بیابیا	
--	--

عاشقی م په زره و کوه گذر بیا که دفتر د خیل قسمت م په خلاس مالا نوم د عاشقی اخستی نروه پس له م که بدی بیا ترا قربان کرم دهجران محنت م واره له زره هیر شه	بیلتان م لینی بل کوی په سر بیا ما به ستاله غم و ران کوه دار فتر بیا جدائی دراتر جمع کوه د البکر بیا که صوت م خدای پیدا کوه په محشر بیا چه م ولید په ستر کوه ستا بشر بیا
---	---

اولولو آیات د لبتنا هالکلاف د محبت کوه آشنا خودی سر په تنه پوس مال پر خکاری نشته هان د کسب کوه زورک وینا

چو آسمان کی محبت کوی پیمان وده	خدای و ماوتد خرن کند که هفت نمر بیا
چو زقیب رات تری پد زخیر وده	خیل حبیب را بانذ پراشت هفت دریا
پد یونظری زره را خنه یو وده	خدای دخیر کاچه لاوکا یونظریا

پد وصالی منت بار اوسد مرحمان	
پد صد کنس دخل نرو ی دگوهر بیا	

دل او دین م کره پدهغنی ترک فدا	لائی نه حساب روی دختان بها
دبنائست صفتی خو کرم حیران کم	چه هیتر رنگی موند نه نشی انتها
د صورت له عیب هسه پاکیزه ری	لکه ذات دو نیست نشد کد پدها
کدی مخ پد زلفوت و کباکئی نشد	تل پد کچ بانذ پراست روی اژدها
لکه نمر هسه جلوه کا پد شفق کنس	چه پد سرکاند او دزری دسوها
نپوهیبرم چه پد کومد لار دروم	چپ او راست م رقیبان دگهراها
خدای دهسه تنهاند که خوک پغم کنس	لکه زه دیار پد غم کنس یم تنها

همیشد بیلتانده غم لولم	
زه مرحمان نعوذ بالله منها	

ترحد تیر شوه پد یار پسی زرا خما	نه کرو هیدری پد یار پسی آشنا خما
کرم هر وینا در شنی یا گوهر شنی	سنناد غور و نده لایق وینا خما
پد نار و بد ما پیدا کر که اوده وده	بار وینس رات اوده شه دل و پا خما
زه مکتوب غونید پد پته خول کو یایم	خاموشی خما تیر پری ترغو غا خما
کنست د عشق پد توده فر که آسان نده	سمند ربوید چه زیست کا پد صحر خما
د یار نیند چه هجران له مان پیدل کر	روح خما دے چه له تن د جد خما
زه مرحمان بی خیل یار هیتد غوارم	که قبولد و خدای پد در دعا خما

چه سنگلی د تر کو پد زره کر زری
 دوب پد یونکنس لپون شه رحمان
 چه زره د عشق پد تیغ سورا سورا
 لالعلاج کا نذ فریاد لکه تر نفا

عالمان دی رو بننائی ددی دنیا	عالمان دی د تمام جمان پیشوا
که شوک لار غواری خدای فرسولتہ	عالمان دی ددی لار مرہنما
کیمیا کر کہ د کیمیا پر طلب گزری	ہدی د عالمانودہ کیمیا
پر مجلس عالمانو بہ سرہ زرشکی	کہ شوک کانزی وی کہ لوتہ د صحرا
جاہلان دی پر مثال د مردگانو	عالمان دی پر مثال د مسیحا
چہ مردہئی لہ نفس زونڈ کیوی	عالمان دے وارہ ہسے اولیا
ہر سکہ چہ رتبہ نہ لری د علم	سری نہ د خالی نقش دے گویا

زہ رحمان حلقہ پر گوشہ ہر عالم یم
کہ اعلیٰ دے کہ اوسط دے کہ ادنا

چہئی وادہ کانڈ پر ڈول اوپسونا	بیا پروائی زمانہ دو پروینا
کہ مہر خود لبوی او دلجوئی کا	زہ پوہیریم د خیل یار پر استغنا
پر یوہ گوی م یار ہم مرآشنا شی	بیام بلہ گوی نہ کنزے آشنا
رازہ خیلہ تسلی کریم یارئی بولم	خہ یاری دنا توان او د توانا
یو زمان او یو دم بی لہ خیل صنم	زہ بہترہ تر بقا ک نزم فنا
ہر سکہ پر یوہ چار خدای مشغول	زہ خدای مشغول کریم د تو کو پر ثنا
مابی عشقہ بلہ ہنر نہ زدہ ناصحہ	بخشنده شد کہ نادان یم کہ دانا
چہم غوب پر نار و نہ باسی حیران یم	پروانہ لری کہ وارہ دے کہ برنا

بی دیا رخ بند دیدن د خدای نہ کوہ
د رحمان پر زہ کبش بلہ تمنا

کہ خیل زہ غواری لچا	خان صیاد کرہ د عنقا
د حباب گلہ پر سرکا	سور پد آس شد دھوا

کامیابی پر عشق کبش زہ پوہیریم
ہر نفس بہ تشنہ تشنہ تمنا
چہ د عشق ہو سنالی ورتہ پوہیرا
ویر زہ لری کانڈ کرہ پر تن تن

او به و خشنه د بقا پر آسمان لکه عیسا چه دروینې کیمیا که حاصل کړی واره دا	لکه خضر هسه پاسه له زمينه قدم ک پرده دهغه استاد شاگرد شه داچه ماد تر بیان کړ
هاله طمع کړه مرجان له خوبانو د وفا	
بے وفاده بے بقا لکه لوتڼه د صحرا پر یوه کړی ئی شا پر یوه کړی شمما په یوه کړی دوا پر یوه کړی رجا پر ساعت کښ ئی فنا پر ساعت کښ ئی غوغا په ساعت کښ ئی ژړا په ساعت کښ ئی جفا پر ساعت کښ ئی استغنا کله د اشی کله دا	داد نیاده بی وفا نښت نښت نښت نښت پر یوه کړی ئی مخ وړی پر یوه کړی دستاوی پر یوه کړی ئی درد و پر یوه کړی ئی خوف و په ساعت کښ ئی بقاوی په ساعت کښ ئی سکوت و پر ساعت کښ ئی خند و پر ساعت کښ ئی وفاوی په ساعت کښ ئی افلاس و چه نه شان لری نه شکل
خدای خوک پښه مکره مرجان په داهسی رنگ بلا	
په بناد ی بناد شوی نیم دهیجا	تور تپ سویم په غم دهر اشنا

په هغو هنرئی نښه راڅخه یووړو راته شو یار ورو بیا و طوطا مینا خدی د کنگ کلا همیلا په هغه بڼه چه بری بنک پور کلا چلنا

<p>کہ زہ طمع توقع د بلہ نہ کرم کم و در و کم غریز کم فرزند کے پھر کور کینس مخوران رات پر اند کے د دنیا خبری وارہ پہ دنیا شیے کہ پہ کلی کینس و کور د زہ گمان کرم چہ نہ پر خہ پورہ و نہ نیم گریے چہ ٹی ہیچ بنہ تو بنہ و بلہ سرہ نہ</p>	<p>د بلہ طمع توقع کیری لہ ما وارہ غوار کے خیلہ خیلہ مدعا لاس م نہ رسی دھیچا پہ دوا ما بہ خہ کا خوک چہ نہ لرم دنیا چہ کور نہ کے رام کوروی پہ صحرا خوک بہ خہ کالہ ہغو سرہ خدا ترہغہ آشنا بہتر دے نا آشنا</p>
<p>پہ تودہ زمکہ استور نہ دہ مشکلہ خہ بہ زیست شہی رحمان سرہ دچا</p>	
<p>نور خوبان دستا پہ خیر نہ کلیل ما ہیخ و فالہ عاشقا نو سرہ نہ کا چہ م ستاد بشکلی مخوتہ کتلی دے در زہ غولی مینولی دے غمو نو ستا چہ م کار د عاشقی پلاس آختہ دے ہم پہ دام نور غمونہ لہ زہ و واتہ</p>	<p>نہ لیدی نہ پہ غور و اوریدی ما دلبران در زمانی دے آرما یلی ما نور بیانہ دی د بلہ مخوتہ کتلی ما نور غمونہ د خاطرہ دے یستلی ما نور کارونہ دے د لاسہ غور زوی ما چہ پہ زہ کینس ستا غمونہ دے کولی ما</p>
<p>زہ رحمان بی یارہ خوب خدا نہ کرم خوب خدا بی یارہ کلہ دے پسندی ما</p>	
<p>ہسے مستیم ستاد شونہ پہ شہر لاس ستا پہ مینہ آچوم و کلہ تہ داسرخئی اوسفیدک دستاد مخدہ خہ اثر بہ خما او بنی پہ تا کا بند</p>	<p>چہ بہ نہ وی بلہ د اہسے مست خراب لکہ بو تہی تہ لاس آچوی غرقاب کہ خما پہ مخ باران دے د خوباب لاتازہ شہی اور پہ او بنو د کباب</p>

لشہنی رات بہترہ شوہ زہ دنیا نا صحابہ دہ پستلنگہ غنکہ پیا

بنہ چہ خلاص شوم در بالہ نشہ زہد

خدا کے رنگ دے رات نہ کہ د اہسے مست پیا

دخوة له عزیزانوم زبہ توشہد خانم و شماره در تو کہ پند کیا
بہ کوس پی بہ داور دینی سوز و بند کوم له تقوی سوز کنیدی

عاشقان دسترگی روبرو کا پر عشق
ماچہ خال دستاد و روخو میا و لید
بنا پیوی چہ لیدہ نہ شی سبب داکے
چہ صبا شی ستا تو چہ پور شرمیرے
حجاب واخلہ مخ کرہ تور دھغو خلغو
ھسی نہ چہ زہ دلبرو ایم و تاتہ
ستاد مخ پورق بان خط و خالد
ستاد حسن حسنا ہیچہ راخہ نہ شی

دا خوب نہ کہ دامزادی د سیلاب
نہ بل ھسے زبک امام شتہ نہ محراب
مخ دستالہ شرمہ نغاری چہ حجاب
شکہ زیست پرتورہ شپہ کا بند مہتا
چہ تحسین کا ستا پدور کبند و آفتاب
خدای دتالرہ در کرمی داخطاب
د مصحف پد صحیفو بانذ اعراب
ھم پد اچہ بحساب دے بحساب

یو کتاب پد سر بن کبش چاوند کر
بی مرحمان چہ ٹی کرے دا کتاب

چہ ٹی ولیدہ دستا حسن بحساب
پد آرزو د نہ کس سترگی خلور شو
ستا پغم ستر غلی سر سر باغی شو
کہ د زلفی پد مخ پچو تاب شو بنائی
زہ چہ خدای دستالہ غم سرہ شنائی
ستر غلی مد فراق پد زرا سرہ شو
مخور شید چہ د بنا ست پور شرمیرے
زہ د پتو نم پد اصل کبش خالی ٹی
خود خیال د آشنا گوزی پد لیمہ کنو

لہ د قصدہ تا و پیداشتہ کہ آفتاب
غنجہ سرہ د زبہ پد وینوشوہ غرقاب
یاخیمی د سید پوش سرہ طناب
وینستہ خراطق لری داور لہ تاب
خوشحالی م نوز نایاب شوہ نایاب
د سبب اثر ٹی پاخیدہ لہ آب
شکہ مخ پناہ کوے تر کوہ قاب
خان بہ خوشدے پد کوئی لہ تراب
خبر زده کرہ تہ د او بنولہ سیلاب

د مرحمان بہ بخت ہالہ لہ خوب وینستہ
کہ تہ سترگی ورتہ بود تہ کرمی لہ خواب

ورقوند لتوم دهر مکتوب
 یانوردک یادکان داهنگرو
 پدخدا خدا خان آپوی بل اورت
 زه چه غم دهر ویا نورایزره کرم
 گوره عشق خرنک آسانی کوعاشق ته
 پدتر اذرا ترهسی حده راغ
 عشق کواچه معشوقه شوه وعاشق
 هغه خه پوشتی له هجره له وصاله

پدکبن غورم خال او خط خیل مجتوب
 چه پد عشق کبن تصور کرم خیل قلوب
 خدای خوک مکړه پخند به عشق مجتوب
 لکه غم لار شمی زره راخند دوب
 دامشکل مشقتونه دایوب
 چه خان ورون کپتو سپو یعقوب
 بندرخسار دهر ویا نوپه اسلوب
 چه پخپله هم محب شی هم محبوب

چه نظری له صورت ته پد معنی کور
 ورحمان وتدیکسان شونرشت اوخوب

چه نظر کرم پد قسمت او پد نصیب
 مگر خود پخپله خدا چا طیب شی
 راخرکند کسود او زیان در قیاس
 چه خیل یار چا رقیب شی دلیل داد
 چه غریب شی په وطن کبن فوق تو
 ما پعشق کبن هیت حاصل نه کره غی

راته هیڅ شی خیل یا لاش خیل یریب
 لزه نشته پیمان کبن بل طیب
 که خدای نکا بند خیل یار چا رقیب
 لکه خوک چه پوطن کبن شی غریب
 که فرسنگ و زقیان نه که جریب
 هر چه وائی واره بند وائی اریب

دشمن هم دسر کله کله دوست شی
 دوستی نه کره له رحمان سره حبیب

که م رشتی له دلبره ملاقات
 پس له کیم داستورینه خدای
 بنائی داکره خیل یاروته سجد کرم

پابه نه خم لکه دهره پد حیات
 پد داد ر کبن که حیای که ممت
 هغه یار خما قبله که حاجات

دابنه وروم خلد ساده رو بو که دخطاره م کپدی پد نسی پیا
 له بی بنده آزادی شوم دسر و دلنی پد بخیر پد خیر
 دکنی پد بخیر پد خیر

چہی زہ پہ در پی بند پور خند کریم
ناحک پر نصیحت کہ ریشخندی بیا
دا عشق تا وونی رخ بزی ارمان شہی
کہ در زہد خان کو نہ مہی زہد بیا

دخیل یار تر لعلو لبوبہ زار کریم
دا اتحاد یار جلوہ رہ چہ لیدہ شی
ترمالا پد لبرانو پد پر مین دی
دریا لہ زاہدی خما توبہ دہ
پہ ورخ پند او نصیحت وائی ربالتہ
دین ی دام وی د دنیا پد لار کسب اینی
دھغو پد لورئی سترگی وے ختل

کہ شکر وی کہ قند وی کہ نبات
لکہ نمز پد صومعہ او سومنات
چہ خبرے کا دکشف او کوامات
چہئی کاند خوک پد رسم او پد عادت
پد شپہ ناست و دمغان پد خرابات
پر را اوروی و خشیاد مخلوقات
چہ پد لاسئی سر سایہ و یار کات

زہ رحمان لہ ہسے خلقہ پناہ غوارہ
ہر چہ لاف کاند پد خلاف دمقامات

تا چہ پد اتور و سترگو و کاتہ و ماتہ
ما خو چہ تر ولید ہفہ ستام و وے
شیمان اوزا ہدان چہ صیحت و ماتہ
خہ شو کہ زہ انگشت نما شوم پد ستامینہ
مرم پد واچہ مالہ تاجار یا ہفہ خلق

زہ د خما نور کپلی دے نورہ مخلوقا
نورہ م بہ مینہ د زہ نہ شولہ تا
نہ دی خبر شو ستاد خزلہ محسنات
لا تر ماتہ خوبنئی وقاضی و ہم ملا
بیاد پد دیدن تر ماور پنی زغلی خوات

زہ رحمان چہ دوینم یار و ایم خدای خیر کری
گدہ بنای پورے دہ د بنی آدم لہ ذات

افزین د عاشقانو پد ہمت
نہئی ہچری تغیر نہئی تبدیلو
کہ خوک سل نصیحتونہ ورتہ کاند
چہ پد یار پسئی تر خا تر جہا تیر شی
کہ تمام عمر نی یار یہ سترگو ناست وے

چہ پد عشق کبیریک اندازو یک جھت
کہ تمام جھما پر وائی ملامت
غور پئی نہ وی دہیچا پد نصیحت
خوک کولی شی دا ہسی مشقت
تمام عمر ورنسکار پیری یوساعت

<p>که بودم شی هغدیار و در تخم لرے که دوزخ لره دیار پد میزند روی د عشق لارد تو گل پد پشو غوچینے پد تلاش او پد تد پیر کله موندے د عاشق خاطر له غیره پاکیزه وے</p>	<p>هغددم شی ورتد عمر د قیامت دوزخ هم ومرتد جلوه کری د جنت نه پد پشو دریا ضت او دیانت چه موقوف وی هغد کار پد عنایت د دریا پد پرخ کنس نه وی نجاست</p>
---	---

<p>خدای چه زره د مطلوب کاری کر رحمان کاری پر پوت د طالب پد عمارت</p>

<p>چه پوبلی مر لذت ادے د احادیث چه آغاز م کره پد مدح د خوبانو پد شناد د لپسند و دلرباؤ لکه باد د صبح دم چه غنچه واکا چه اوصاف د سرو شونیز و پد کین اور نه پو هیبریم چه او بدک د حیاتو د غوند پدوشاعر انود خولی ندے سنا و مخ تد که خوک شمس و قمر وائی</p>	<p>سری نامد د هر آشنادے د احادیث شکد کچر بی بھارے د احادیث دلپسند او دلربا دے د احادیث هسه رنگ د لکشادے د احادیث خور تر قنذا و تر حلوادے د احادیث که نفس د مسیحا دے د احادیث شکد هسه رنگ صفا دے د احادیث دروغ ندے پد رستیا دے د احادیث</p>
---	---

<p>که خوک وای چچا کری د احادیث دے رحمان وای چه خمار دے د احادیث</p>
--

<p>چه برهم کا عاشقی دچا مزاج په آشنا پسی تل زاری پد دوه شو دواره لاس وی له دواره کونه و پد هغو کنس چه خه بود عاشقی وے</p>	<p>حکیمان تی در مانده شی پد علاج داوبه پد خای خونا ب کاند اخرج دیوب وی تل د عاشقی پد اصواج پد کنس نه وی بوی ذرسم او درواج</p>
--	--

دکنی زره تر صبر کره ناصر
 له دندی اذ ذلک انشاء
 سریه چمنیا شد سوکد پدیا
 عاشقی پد اسلام را ولی تر سنا
 پد اسمائی کاکله دوده و پد اسما

چہ نظری یاپہ تخت وہ یاپہ تاج	ابراہیم ادھم خہ ہسی نادان ندوہ
چہ پہ نوروی موقوف وی احتیاج	بجنون ہسی رنگ مین پیرلی ندوہ
کہئی راج پہ خونہ ورستی کہ تاراج	لیون تو بلہ لیون نو نہ تلونی نہ دے

کہئی سر لکہ منصور عنبد پہ دارشی
دغدہ دارک و مرجان و تہ معراج

لکہ مر کے ملاقی شوم لہ ارواح	چہ خبری شوم دساقی جام لہ راج
پہ شہد منبک را بانہ و ورت صباح	زہ چہ زلفی خ یار و وینم پہ خوب کیند
دہوا خبر موند کشتی لہ صباح	صبا زیری دو صال پہ مہجو کاند
خوک وئی شہی خوبانولہ صلاح	کہ روا کا خون خوردن دعا شقانو
دایپالہ یی پہ مستانودہ مباح	ہر ساقی چہ جام د عشق لڑ پہ لاسین کیند
دمدوح لہ قدرہ چازدہ بی مداح	مخ بی مینہ کہ خوک ستانی ستایشی

د دنیا ناوی پہ عقد کینس دین عوار
ای مرجان خان تر ز غورہ لہ نکاح

نور بد ندوی مرد ما د اہسے شوخ	چہ پیرا شو ستا چسما د اہسے شوخ
نذر لرم شتہ نہ مارا د اہسے شوخ	کچی زلفی کج ابرو لکہ چہ ستارہ
ولی لکہ ہجران د اہسی شوخ	دیور غوند شوخ شوخ شتہ د پچھان کیند
گنرہ نہ بد و انسان د اہسے شوخ	مکر دیووی چہ بیغم و پہ ہجران کیند
کہ پیدا ندوی آسمان د اہسے شوخ	دافتی اوفساد و تہ بد و و چرے
آفریدہ کچھدا جھان د اہسی شوخ	د آشنا د غمہ زرہ د آشنا نہ چوے
پیدا مشہ بلکاروان د اہسے شوخ	چہ سوئی د دنیا پہ متاع ور کرے
خدا د نکاندیمر حرام د اہسے شوخ	چہ بوسہ لہ یارہ عوار کے ہے ادب

سل توی کا دا ہد پہ تہ مذکے ماتی

ایمریکان

ناکری د جہت

ایمریکان

پیر و لاس کینی پیر لہ پیر

بادشاها نو که قصرونه کره آباد نوم دکوم یوه بادشاه هسه یادی بیه عشق عاشق لره یوه هسه پیراستاد دغ واره کرامت د عاشقی د ددنیا چاره همه واره فانی د لکه سورچه د نمرید مخ کنش گزنی هیچ وفائی له هیچا سره ونه کیر که جمشید وه که بهمن که کیقباد رسولی بی تر مراد هیچوک نند ند چا ختم ند دعا درسی و کره	ماد عشق عمارتونه کره آباد لکه نوم چه د مجنون اود فرهاد چه به نرو بل د ا هسه پیراستاد چه خوک قطب کا خوک غوث کا خوک اوتا خوک به خه کا پید اچار و اعتماد ند استیورنده چرته کاند نند استاد که جمشید وه که بهمن وه که فرهاد که نمرود وه که فرعون وه که شداد همه واره هسه پاتی شونامراد که بی آل که بی عیال وه که اولاد
---	--

زه رحمان د زمانی له جوړه دروم
خیل صاحب لره پیداد او پید فریاد

که قاصد بی دمقصود هر چه در شتی ستا پرخ کنبر هر چه د سوی له خدا رضا پایسله و قضات وهستی و ته جلوه کا تد و خان و ته نظر کره ندارچی دخیل صورته امتی د ابراهیم شه د غفلت له خوابه پاسه	اواره کره خان اوسود واره وک نزه بهبود همه و شمیره نابود مدام خوین اوسه خوشنود لکه ابرهسی دود چه قبول بی که مردود چه مسلم بی که جهود تابع مشه د نرود خوبه اوسه خواب اود
--	--

د پیر دینفالدلا
د پیر هیر نخته کاری شوه رانه خام
چه د عشق پوزور سدا شوم شناسا
د آشنا هج هسه سخت ساعت د
لکه راشی پروانه د صورتو سنا

سم قامت دھنہ یار راغی پیخو کین کہ ہمایا کلاس کین داغلہ موسا زہ جمیل کو تو ترو غوغا کوں پہ نصیب خطا لاری لاری رسا

مقید او مشغول اوسہ
آسمان طور پہ رکوع شد
ہر اشیاء حق ثنا کا
کہ بیدار شی خود بہ وارو
کہ ایاز شی بندگی کین
ہر اسباب دیند دیدو
کہ دانائی و بلہ میل کوہ
خوسپند نہ شی اور کیند
خان لہ جتہ پاکیزہ کوہ
ہلاک حکم شد رحمان

پہ دعا او پہ درود
زمین طور پہ سجود
پہ نغمہ لکہ داؤد
پہ ہر لورے داسرود
نور بہ ناز کو پہ محمود
مھیادے ہم موجود
فرمودہ او نا فرمود
نہ وی شخوند او بود عود
لکہ بجرنا معدود
چرئی پاک نہ شہ داؤد

درحمان بی یار لہ ذکرہ
نزدہ بل گفت و شنود

زہ کہ لافہ دوفا گرمہ ہر چند
زہ بی یارہ ہستی نیست کوں چہمان
ابروی دطالبانو خیل مطب دے
لکہ یارم سر بلند کے پہ چہمان کیند
لکہ یارچرم شرم کند کے پہ چہمان کیند
چرم مدح و خوبانو کوہ آغازہ
لکہ بخوند لری شما خورے خبرے
ہنہ قد چہ خدا تہما پہ خولہ کین کینود
لکہ زہ چہ سخندا نو ہنرمندیم

ہنہ یارم باورند کا پہ سوکند
لکہ زیست وی پہ بجر کیند سپند
ابروی د غلامانو خیل خاوند
پہ تاثیرئی زہ یم ہسے سر بلند
زہ ہم پہ داد و د کین شوم شرم کند
ہر کلام مرد لپدیز شد دلپسند
پہ شکر و کین ہم نشتر ہسے شخوند
حلوایانو شخو نشتر ہسے قند
بل بہ نہ وی سخندا نو ہنرمند

ولی ندیم دم زری پد شیر گزند ولی ندیم پد اچار و دی پر خور سندن مانوخ کری دے لہ خانہ بلے پیوند نرخیل نند داوزی یم نند مصمند گویا پلاز تہ نصیحت کاند فرزند گویا کاند پد خیل خان پورے رشند	پہ اشعار کین قوت ناک لکہ موری ہم پد مدح ہم پد ہجو بند پوہین بی لہ عشقہ کہ م عیب کہ م ہنرد زہ عاشق یم سرو کار م د لہ عشق چہ و ماتہ نصیحت کہ خور پد عشق کیند ہر سہ چہ آئینہ پد لاس کین خانہ
---	--

رنگ ریزان دا اول خیل پیر نیک کا بیاہالہ دو رحمان تہ وائی پند

چہ یوہ خبرہ نند لوم منظور خدای خمونز فرقہ پید کرہ ناصبور یارہ ستا ستر کی دو ستا ورنی بی تور دزرہ خونی ٹی ولوتلی بی صبور پیداشوے عاشقی دہ لہ ضرور خامر جدائی کر لہ بے نور دا خبرہ پد عالم کین دہ مشہور پد ہجران کین چہ خبر شے لہ ماجور ہر عاشق چہ بھر مند وی لہ حضور چہ تائب کا مالہ فسق لہ مجور کہ ٹی کینینوی دکت دیاسہ عور	ستا پد عشق کین ہسے خلاص کم لہ شو طیبیان وائی چہ صبر دارور تور ہر چری تری پد دشمن شے معشوقی درمانی شو سہ ہولی زہ تنہا پد ضرور ندیم ستا لہ غمہ ہر شہی لہ و رخ شتہ دے پد چہا کین مہر و یان و فالہ ہیچا سرہ نند کا چہ خبر شہی وارہ کوتی پد غائب شے در قیب لہ بد و ستر کو خان زغور ہم برہ توان توفیق نند کہ تم پد بخت کیند پہ نظر دمد عیانو تور کووی دے
---	--

دو رحمن دستر گوم بہ ہالہ وچ شہی کہ وچ شوی دچا نم وے لہ ناسور

تماشا د گلشن خروم بی تا
یا سمین و سمن خروم بی تا
ترخاستری لیمدی چہ تہ ندی
نندارہ دچمن خروم کوہے تا

چهارالذی سکر و پی بکنس و ممدی و یمن ختم کوم بی تا
هنگونک نه غواری فودوس بی دیداره کور کلی وطن مشرکوم بی تا

ههبره او بنی م بهیبری پر خسار
هغه یارم هسه ناست دزره پسر
که خوک وای چه مار که پدکت خیر
خود یار بیمار سترگی خدا خوبی کر
که پد دار شم زه دیار له لاشه بنیم
بس که داچه زه پدیار پی غوغ غوغ
ههبره جورا که یار چه ماسره کوه
دلبران کودی جادو کوه زره اخلی
چه دزرونوله نما نخلوبی پرواد

چه غرقاب کربان دی هم کنار
لکه اینی چه چاکل وید دستار
زه خورلیا یم پدکت دزلفومار
گزه خون کله کولی شی بیمار
سرو قد که خمایار او خما دار
خدای دنده کالکه زه یم هسه یار
یادرم نده که ههبره جور اغیار
هغه وایه چه بی کور وویسه دلدان
تزو که زره دسری یوسی خه پکار

په کربان تی تل دوشیو باران اوری
نه ور کیوی در حمان دزره غبار

چه دزره دی پرتلی استوار
تخیل پلار او نیکه کوره چه خه شو
تل ورو بنی دور و ستوپل د پرتیر
هسه نه چه زه یواخی تانه وایم
دعومد کوه په نا حق چیل به نه کوی
چه استون پد پرد وطن کنس کاند
که هزار قسم و خور په یو کار کنس
چه پد چه شکفته شی په شام درزی
که دور در که د عزیز که دیار دی
چه پیداشی هگی واره فنا شی

دا جهان دد نیکه دی که د پلار
هسی ستاد هم پد و پسی رفتار
کوی نه د چاپه پل باندا قوار
راغله لاره ستا په طور صد هزار
پرد ملک پرد بهی پردی دیار
هغه نه لوی هیز واک و اختیار
نه کا خوک په مسافر و اعتدال
خه امید که د کا ونو پد گلزار
مدی و دور مدی غریز گزه میار
ای مرجان دا جناد وای کار

و بید نه وینی پد ستر کوخ دیار غنچه هله شکفته شنی پد گلزار ولی بوید هر بنده لره خیل کار پروت به ندوه پد چند نوبانند بناماد بخت دد اچتوک عزیزکاند خوار	خوجفا قبول ند کری داغیار چراولئی خاوار غون پهلونند جنت چاپد ریاضت موند ند که موند شو خوشبوی پد خوشحالی کند آب تر لعلود لاله گلونود پرده
--	---

هسته زیبا پد بیاض در حرمان شعر
لکه زلفی د خوبانویه سر خسار

که دردم لرم پد کور کبش یادینار ولی نور عالم مر بوئی دنیا دار ند دهیچ یوه مخلوق یم منت باد خبر ندیم پد یمین او پد یسار پد خیل کور کبش سکون دهم رفتار که خزان راباند راشی که بهار چه پشائی ئی کبشینولی یم قرار که رحمت د که زحمت د وار پد وار مرئی م د هغه پروردگار هیچ موقوف ند د چا پد انتظار	خوک د واکانند قسم پد کرد کار زه دینار اودرم ند لرم پد کور کبش هم پد و اچند لره خایچه خورم ندیم بنکته ملک لید دے ند پورته آنجو لکه آسیا پد خای و آرسی لکه وند مستقیم پد خیل مقام یم تو گل م لاس و بنی سه که پد کچو چه خما پد باب خه بنک د و آرسی چه هژده هزار قومونئی پیدا کر کار هم پد اراده د خدا موقوف د
--	---

غنم بهیچوے و دند کا پد دنیا کند
که خیر کبیری در حرمان پد اختیار

دعاشقی پد بنیوشیلی دے داور خما سترگی د ششم غوند خلور	که د عشق لاره اغوزنده هر کور که دیدن دیار موند پد انتظار شی
---	--

چهارستان چاه زخ نه ند سبوری
که عمر حسن خرم کوم بی تا
سناد د پد پد هغه پروت قلندری بنده یم
بادشاهی خط خرم کوم بی تا

قرب دحلم یو پد سله دے تزرور	تیغ داسپنی محتاج د نزم آب دے
خدای خوک مکره د آسمان پشور	لد لوبی له سرکشی خما تو به ده
د بازار خبر کشتی نشی پد خیل کور	حد ا زده خه سودا به پیند پد بازار شه
که همت که ملامت دے که پیغور	داهم واره عاشق لوه پیداشو
ما پد خان د قبول کبری لکه پور	جفاناز وجور و کبورد خوبانو
غم بنادی ده دده خور اورور	راحت بی رحمته ند دچا موند لے

مرحمان هسه پد خیل یار پسی غوغ غوغ د
 لکه غوغ پد خیل اولاد وے پدار و مود

چدهم شمس دی هم قمر	داخه مخ دے منور
چدهم مینک د هم عنبر	داخه زلفی دی مشکینه
چدهم نیش د هم نشتر	داخه پیوسته ابرودے
چدهم سیف د هم خنجر	داخه سترگی د قلاتے
چدهم می د هم شکر	داخه شونبه دی میگوئی
چدهم دهر د هم گوهر	داخه سپین سیخه غابنه
چدهم سیم دی هم نثر	داخه سیب ز تخدان دے
چدهم گل د هم عرعرا	داخه قد اوخه قامت دے
چدهم مودی هم کمر	داخه ملاده باریک وضع
چدهم موم د هم حجر	داخه زره د خوبانو
چدهم دل د هم دلبر	داخه یار دی نر پوهیوم
چدهم بت دی هم بشر	داخه بت د خمار به
چدهم گنجدی هم هنر	داخه شعر د مرحمان

په چینی له ما حمید ه رانه وایه زه په سترگو لچین خه کوم به تا نازولی زو نه اخلی ادب اود سوره نخل نه نسی رطب

دغہ کل دے دغہ خار	دغہ یار دے دا اغیار
دا منصور دے دغہ دار	دغہ کل دے دغہ خار
دغہ کبج دے دغہ مار	دارقیب دے دا جیب دی
دغہ غم دے دا غمخوار	دغہ عشق دے دغہ عقل
دا خزان دے دا بہار	دا ہجران دے دا وصال دے
دغہ نور دے دغہ نار	دا طاعت دا معصیت دے
دا خفتہ دی دا بیدار	دا عالم دے دا جاہل دے
دا مرجان دی دا جاناں دے دا طبیب دے دا بیمار	
پہ طلب دخیل دلدار	ہرچہ نہ وی خوار و زار
دھغہ عاشق دستار	تر پرونی تی صدقہ شہ
ہزار رخہ لاصد ہزار	ہزار حیف دے ہزار حیف
نہ حلال روکے نہ مردار	چہ عاشق پر عاشقی کبیر
نہ بلبل دخیل گلزار	نہ پتک دخیل چراغ وے
نہ منصور غنڈ پر دار	نہ مجنون غنڈ رسوا وے
دوا رہ نہ کیری مرجان یا بہ یار شی یا بیزار	
بی پروایم دستئی پد خیر لہ اور	زہ عار نہ لوم پد عشق کبیر لہ بیغور
خولچہ ما منع کوی دغشوق لہ شور	بدی پہ خولہ دسمند کا مہر دمور
ولی نشہ تر دابلہ خواری نور	بی ہجرانہ خما بلہ خواری نشہ

وہ ہنوشد ہفتہ روز پنجواں کے چھٹی نہ نیولی درسی وی نہ مکتب پر غوط کبیر بار خراوچی بندہ کے نہ بخون کبیر جاہل بلا طلب

چیریداشی یونانکس به قیبله کین
وزان و رستو جسته کانداسب
دیس پر نیو بدو یار یادیری
داخوری به جهان کین مجرب

که نه چه خدای هر گورهای بندگرمی چه په تور او سپینو آروی داخوک د در قیبله بد خوئی نه بد خه وایم چرا پیومر د مرگ تر پوره پوره هیچ د	زه ئی هم هسه بی صبر گرم هر گور که نه ندئی په مخ سپین او په زره تو چه لایار ورسره مل شئی هلمته گور هی تو به له بیلتانه له بد په پور
--	---

عاشقی سرے مجنون کا نذر **رحمان**
گنہ شوک پہ ہوں بنیاری ووزی کہ گور

ما چه جور او جفا بیا موند له یار له دینونند د بنادی طمع شوک خکا داکله هم پیره پیره له هغو شئی دل آزار که دل آزار که مانده شئی طالبان غو تو مطلوبه پور پوره د	دو فاطم بد خه گرم له اغیار چه دردوست له لاسه غم شئی و دو خا هر چه طمع تر دینو کیسه بسیار حیف خود ار چه دلدار شئی دل آزار خدای د شوک بیوفانه کا وفادار
--	---

که له پیره حیانه گوری وچاته
خه خومت که در **رحمان** د زره دیار

هسه تله کاند و گور تریاران زر زر هسه زر زر مرگ په موبه شتابی کا هسه زر زر صور تو ندری نریزه هسه زر زر د دنیا و بله آوری هسه زر زر د اشیرین عمر تیپه	که درومی چه چیل کوتر کاروان زر زر که لود پاسه کبست کا دهقان زر زر که زدی لاله زار په خزان زر زر که آوری و بله دیک روان زر زر که مجر چه بهیری روان زر زر
---	---

د بنو و خنبل هم هسه زر زر نرویه
که درومی له جهان **رحمان** زر زر

چه په زور ورسره ندئی برابر	د هغو د خنکه مد کبینه زر زر
----------------------------	-----------------------------

<p>چہ رو بہ نہ شی یاوند سوخی بہ شر تلہ ہم ندکھیچا یینی پہ تتر کہ پد قطع ہم او بدوی دکوثر کہ رزائی وی دشمن او دتر وخور مشد دھغہ ونی شتر چہ ولار وی لکہ زورند چاودکما کہ دسرور زو چارہ وی یاختر سودھغہ دچہ دخیرو نہ دشر گزہ د پدراپ کنس در گوھر خدای ورمہ کرہ چاتہ ہسے سیم وز لکہ فیض سرہ وک گزہ ضرر مگرداچہ ترده تہئی زور اور تر وہالہ تی قدمونہ بدہ پرسی دغہ لپسہ تی شان وک گزہ پدرا</p>	<p>زور اور خواور او بہ دی فہم وکرہ زندگی کہ بی او بہ بی اورہ نہ شی خدای ورمہ ولہ سیلاب چا پختہ ورنہ لپریک اور پد کور دھیچا چہ تی درست صوتہ غلبیل شتی دھغہ دیوال پد سوک خاک کنس مند چہ پد کینہ دتر خیر ختی وروک شد ناگردہ سودوند پد پد چما کنس واو بو تہ آچا وہ نشی خان خورید چہ لہ آبد لہ حرمت سرہ نہ وی زور اور کہ رسوی وچاتہ فیض پد یاری د زور اور وغلط مشد پد ہر وقت چہ د مغلوب تی غالب یاخوداچہ تہ قدمی پد در بزوری</p>
---	--

چہ ہنرک تری یاری د زور اور
زہ رحمان کومہ بول پد اھنر

<p>لکہ شام ہسے سحر لکہ سنک ہسے گوھر لکہ خاور ہسے زر لکہ خیر ہسے شر ہم وارہ برابر</p>	<p>پد نظر دبی بصر لکہ شام ہسے سحر لکہ سنک ہسے گوھر لکہ خاور ہسے زر پد نظری معلومین</p>
--	--

یہ سوارہ بانڈی گو تہ شی استیوہ چہ تی آس برابر نہ شی پد جلب پد زہ مہر پد خولہ قہر زوی نہ بویہ خد بندہ والی چہ تہ د پھلنہ ادب

یوسف‌ها لہ شہلا بق د بادشاہ چکی وغور خیرہ د غضب لکے مکس ہا ناکس با بڑ بڑ بڑ بڑ
پہ امید نم کوئی کہ شکر لب

کہ خاک بنہ ورسہ کاند
کہ خاک بد ورسہ کاند
نہ پد بد ویل زہیر پیری
پہ ثواب او پد خطائی
نہ آگاہ پد خیل ٹھو دوے
نہ پہ عیب باند پوھی پے
لکہ روند او کو زچہ گوری
لہ طاعت لہ گناہ
خناور و نور خہ نزدہ
داخوتہ ٹی خما نفسہ
تمام وہ وتے لہ عقلہ
نہ د فرض د خدا ادا کو
نہ د مرگ پد زرہ یاد پے
اودہ پروت ٹی داد نزدہ
پہ ہر دم در سخ دروے
ہغہ تور وینستہ د خہ شو
ہغہ قد د مجنون بید
تن د دست زیز و زبشہ
ترچاہ و پنچ تیر شوے
نہ د ترس شی نہ د ویرہ
بل نہ نہ ٹی لکہ تہے

تر بدی ٹی وی بتر
تر نیکی ٹی وے بہتر
نہ پد بنہ وی د چا زہر
نہ ٹی دلیل و نہ نظر
نہ آگاہ پد خیل ضرر
نہ پوھی پیری پد ہنر
ہسے ہیخ نہ وے خبی
خہ خبر وے خناور
یائی خوب وی یائی خور
چہ د کرم زہ کور و کر
پہ دنیا پسے او تر
نہ سنت د پیغمبر
نہ خواری د محشر
چہ پد خوا لرم سفر
کہ پوھی پے د ابشی
چہ ہم منک و وہم غبر
چہ چنار وہ ہم نبتہ
زہر د نہشہ لرو بر
تہ لاکھان بولی پسے
نہ پد رہہ باند اثر
ہسے شوخ او خچیکرور

چیرن

پہ غفلت د عمر تیر کر
 عبادت د پیر یاشه
 لکه قلب ناسره مهر
 لکه پت وی پدانه کنس
 لکه سحر چه بر پای کره
 لکه تش صورتہ بدو چه
 لکه تش کد و بی مغزہ
 لکه زری پد میوه کنس
 لکه بی لاسہ لستونہ
 لکه تک اود غنہ بازوی
 لکه بی نمک ناوے
 ترمیز لاند چاخر زده
 ندی حسن ندی جمال و
 ہی تو بہ لہ ہسے فریبہ
 نیم پد زمکہ کنس دنتہ
 پہ دستار کنس فی سوالہ
 پد ابرو کنس پت بخرے
 پد شپہ وینی د مظلوم بخور
 پہ زرہ تور لکہ تہی و
 دونیا پد طلب کرز
 کلمہ پد ژبہ واسے

نذرہ و تشو نذرہ ہر
 لکہ دک پد لاکوزر
 پت پد زرو کنس حجر
 سل اغزی ٹی د شجر
 سحر کر او جادو کر
 چه تصویر کا مصور
 میان خالی اوتن پرور
 درون سنگ بیرون تہر
 سر تریا پد پائی تر سر
 پد مرغانو کنس دگر
 چه پد سر کاند میٹرز
 چه دختر دے کہ مادر
 غلوی خلق پد زیور
 لکہ زور بند چاود کمر
 نیم بر خیرہ لکہ غر
 تر بغل لاند خنجر
 پد و شو کنس پت زور
 صبا کنسینی پد منبر
 پد مخ سپین لکہ قمر
 بولے خان پہ قلندر
 پد زرہ لہ لرے باور

پہ طلب کنس د طالب
 ہسے نذر دے مناسب
 چه بر خوب یا به خوراک کا
 یا به خواہی دے مطائب

<p> نه مسلم وی نه کافر نه پخولا وی نه مرور کوئی پد کوی او در بدر د زردارو په کذر گوہ خوہر کالکہ خور چه توپئی تی وه پد سر چه قادر شه پد افسر چه خدائی ندوہ میسر نورئی ملک کره مسخر پد عیال دخیل پد در د خورم تمام تهر دیر عالمی کره بر چه لاس شه باند بر بیجا پورا و بھالک نگر لاجنجی او ججاور هم کابل او بساور بادشاہی هفت کشور هم دارا اوس کند چه بد خیل کره بر وقت پر راغی نمازیکر ندئی پخ کر خیل تهر </p>	<p> په مثال د منافقو نه مسلم وی نه کافر حیران گزی سرو هلی همیشه رفت و آمد کا پد کوخی د دنیا دارو اورنگ زیب هم پو فقیر و توپئی و تری شا کره خوئی هم بره فقیری وه چه فلک تی یاری و کره گوره خد چارئی و کره وار پد وارئی تر تیغ تیر کر یو تهر د خورم خه وه تمامی جهان تی و نغرد پد فریب فریب تی خیل کر بیجا پورا و بھالک نگر هم تی هند پد کد و خست بیای ذکر شو پد زره کبند له حرص ورتد هیت شو خیالی داوه پخاطر کبند باری و رخ و رختی لاره ندئی مراد د زره حاصل </p>
--	--

کاه ماتم د خیل خان کا لکه کوہ سے غالب

چو د دھرتی کے پرخان وہ نیسی واجب

همگی شوخینی پائے
 خالی لاس لدینا ووت
 لدنیائی ہمت یونہی وپہ
 خوار حیران پزمکہ پرتو
 ندپوزی شو تو رد لاند
 دبزی پدخیر خفیف شد
 دسیلاب پدمخ کنی لارہ
 حق ئی پاتی پدکردن شد
 اوس ئی زہ پدروح دکلم
 حق تعالیٰ کہ ئی نصیب کا
 رجعت پد خوشبوئی
 پد در ہند باندی حق وہ
 ددی نمر پدرو بنائی
 پد نرائی خلقورست کر
 خوچہ مخئی پد غروب کر
 چہ پنامہ داوردن زیب وہ
 اوس نوبت دشاہ عالم
 خدا رزہ خباری شریب
 رنگارنگی بازی کاند
 کالھی تلہ شہی لکڑہر
 چہ خہ وشو ہفہ وشو

کہ ئی ملاک وہ کہ لیسکر
 لکہ عین دروینگر
 مگر شوئے یو خادد
 بی بالین او بی بستر
 نہ تر لاند شو ت غر
 چہ ثقیل وہ لکہ غر
 لکہ خس وی سیا ورت
 دسپاہی او دچاکر
 کہ ئی خدای کہ وہ بھر
 ہفہ شیرین حوض کوثر
 خدای دماغ کہ وہ معطر
 ہند پوشید وہ دی یونہی
 تمام ہند وہ منور
 نہ خہ خوف وہ نہ خطر
 نومر پیداشہ شور او شر
 وخور کا وہ ہفہ دفتر
 دور او طورئی شد دگر
 عاشورہ شہی کہ اختر
 دا آسمان د بازیکر
 کہ شیرین لکہ شکر
 لا بہ کیری مقدر

کاروبار دعا شقی عجایب کے غرائب نہ پہ شربہ قول واپہ شہی نہ لیکہ شہی پد کاتر

داحوالہ دی دھر ہر	ماخونوم داورنک وخت
ہم بادشاہ کے ہم سرور	ہر سرک دخیلی خونے
وارہ ہسے دی اکثر	ہرچہ اہل د دنیا دے

دایمان دوسر و درازوہ

رحمان وکرہ مختصر

مالہ یارہ یار لہ ماسرہ یکسان کر	خدای زرہ دمہر ویا نومہریان کر
دفع و دفعی دوصل پد درمان کر	ہغہ در درچہ د آشنا دیلتانہ
کشکے بادد سحر منع پد بستان کر	تدچہ مامنع کوی دیار لہ لور یہ
لہ دے غم م پد امن او پد امان کر	غم د ہجر چہ پیرے ترکاری اور دے
دامشکل خچاپہ ما بانڈ آسان کر	کاروبار د عاشقی چہ پد مشکل دے
بی حجابہ مخ دیار سرات عیان کر	حجاب لوی کا خمار دیار ترمیانہ
ماکدا پد آستانہ دخیل جانان کر	کہ مطلب نور چانوس مرتبی دے
ما پد لورے دد لبر و نگران کر	کہ دانور عالم و بلہ خواہ کورے
نہ بد کوز پد نر کہ ستور د آسمان کر	نہ بہ مامنع کر تہ لہ خیلہ یارہ
مہتر خضر مہتر الیاس م رہبران کر	زہ چہ یار لہ و رخم پد ہغنی لاری
دطاعت پد رویشانی م زرہ رویشان کر	تاریکی د معصیت د اٹخہ واخلے
زرہئی ماغند پد یار پسے پریشان کر	چہ خما پد پریشانی تی زرہ بند کیوے
دشبنم پد خیرئی عمر یوزمان کر	چہ خما پد چمن راشی کستاخی کا
دفلک پد خیرم توہرہ د زبان کر	چہ آزادہ د منکر ترسہ پر یوزی
ہر کلام م د ہغہ غشی پیکان کر	ہغہ غشے چہ د ترکو د غمز دودی
دھر بیت مصرع م زلف د خوبان کر	چہ کشور د افغانانو معطر شی

لہ یوہ دوک وبل تہ
 پور تہ خیرئی مریا
 پد طلب کینس د ستارہ
 شان بہمان
 ۱۳

چہ ہر حرفی دنانی پر خیر خوشبود	برکتیم پر جزدان پہ قلمدان کر
الہی دخیل حبیب لہ برکتہ داسادہ انشا زکینہ در رحمان کر	
ما پد تاپسی داسپین جازنک کر ہیچ اثر د پد سنکین خاطر و نشہ دسوزی بد پد نور و گری خہ شہ تد پد عشق کینا ہالہ دروغن بولہ داناری سور غماز دی پد عشق کیند دعاشق و معشوقی و تہ سپین لارہ چہ بودم مر لہ نظر تہ یو خواشہ پہ بندہ خو سرہ دظق و افسانہ ئی	تہ لایا پد مالکان دنام و ننگ کر کہ ہر قوم مصلہ در سپی لنگ کر چہ لہ ماغند مخلص سرہ جنک کر کہ یوبل ہم ہسے ماغند ملنگ کر گنوزہ تل بہ دلیل پد خیر بتنگ کر تہ و ماتہ داسپین لاروی کر ننگ کر داجہمان لکہ حد را باند تنگ کر خدای خمالہ کر بحق پد زہرہ سنگ کر
دادخوک لہ خنکہ ناست دے راتہ وایہ چہ خبر لہ رحمان سرہ پد جنگ کر	
تا چہ مخ دپری سترگی دآھو کر دعاگوی چہ دچا و مری خہ بنادئی پد محراب دعا شقانو کا نری اوری تا چہ رنگ دکلو و ا خستہ زہ پوھیہ ستالہ پیرہ دیرہ جورہ معلومیر کہ یوخلہ نور زلفی کر پریشانی درست جہان بر قاف تر قافہ معطر ستاد زلفو مار خور لہ بروغ نہئی	نہ پوھیہ رم چہ آھوئی کہ جادو کر تہ پد خہ خٹا و مر لہ و تہ آرزو کر تہ چہ چین دجین غوتہ پد آبرو کر زرغونہ بد پد چہرہ خٹا کنگو کر چہ پد ما پد خیلو وینو کینس لآھو کر خاکستر بہ پد چمن کینس کشمالو کر کہ یوخلہ شانہ کدہ پد کیسو کر کہ افسون دمسبحا وریا ند پو کر

گفتگوی رحیمیل توی کا کو پد زہرہ مکہ کو کب
دہوم و روت دینک دجنگ پد ہیٹ
ولی غشی د نظر پد بنی پد پد

لاس ویندی بی زیورہ بنائستہ دے

خمنت بہ دیالو د باھو کو

کہ سوزن د بنو راوری تار د زلفو
درحمان د زری کی زخم بہ د فو کو

نور لذتہ بد لکہ زھر ہسے تو کو
دفاختے پد خیر بد کو کی پد کو کو کو
نور د صبر د سکون پد ملک بہ ہو کو
ھر عمل کہ دخیل خان پد ترازو کو
کہ سر کو ز پد آئینہ دخیل زانو کو
کہ صورتہ د عشق پد اور کینس تلو کو
مگر خان پد خیلو وینو کینس سالو کو
کہ صل بندہ سپیلی وختا تلو کو
کہ دیار د گوخی خاور تہ خاکینو کو
چہ دیار پد در رو غم کینس دارو کو
دامخت واپہ بی خاید بی قابو کو

کہ د عشق شکر تیرے تو کو کو
کہ دوشی ملاقات د سرو قدو
عاشقی بہ تیرہ تورہ در پلاس کا
پد انصاف او عدالت بہ نوشیرازش
د سکندر پد خیر شاھی بد درودش
تیرج لوکی بد د دقت پد خیر نغمہ دیش
وہ بند وینو د تو کو بزد ستر کے
روغ بند شری دیار لہ بند دیند
د غفلت لیچن لیمہ بد د بینا شے
دادارو تہ بد دو اکوے طیب
نصیحت پد عاشقانو اثر نکا

پد رحمان باند بی یارہ خوب حرام د
کہ ئی صل بالبتہ لاند تر پہلو کو

ھمبرہ ندی چہ حساباویا شمار کی
د بد خواہ خاطر بد خویش دد و آزاد کی
پد تلوار پد ہیچ ونہ کر کہ تلوار کی
او کہ نورخہ نورخہ وائی تخاب خوار کی
لاس لہ کار او بارہ ویاسد کہ کار کی

کہ نظر پد ما تو کو و در روز کار کی
پد ہر غم کینس خاموشاوسہ او کہ نہو
صبر وینس پد کینس مراد غوارہ
رضایا سلوہ قضاتہ فواغت شد
آزادی او کار وباردی سرہ لری

پد ہوس لاند زہ ہسے لوزان شد
لک طفل کا دمور پد غیب کینس تیر
تسلی پد لاس نیوہ دمچور نہی کل سو دینسہ سوی شہ پد

چه پنجه لئی فانی بولی مرحمان
ترو بیاخته به هغو چارو اعتبار کر

ساقی پورت شه دمیو جام طیار کر
هر دم تیغ دستا خما په کلو کر
تر خودک په هومرته بلد بلا نشته
داینجه ورخی ژوندون چه غنیمت د
که غمخوار غوار په غم او پداندوه کبند
خود دوه سترگی غویر چه چما کبند
هغه خوک دچه همت پرواید نه شه
بی وفادی دد دهر پاران واره
دمدعی پدخوله چه ورشی هغو لئی

عمر هچ معطلی نه لوی تلوار کر
هر نفس دخپل نفس له تیغ دار کر
خادمی دینجو دانو په دمر بار کر
شکرانده د انعمت دگردگار کر
بنیینه دکه دشر ابو اختیار کر
ننداره پهر ساعت دخپل نکار کر
غون پدهیجا باند مده باخپل کار کر
چه دپس له مرکه یارشی هغه یار کر
گوشل وهوشد مجبانو په گفتار کر

مرحمان وائی د دنیا چاری فانی د
البته په دا خبرو اعتبار کر

خوبه و روان شی د دنیا بازار تار
لاغنجی پد باغ کبند سترگی سپردنگ
هسه بار پر د فنا له لورید و الوت
خه بزرگی بهئی د بازو دهماو
که صل زر کاله ی تیوشی پداو بکبند
تودا هسه عمر ندی نه عمر بهتروی

هر نفس بیلتانده پد تاخت لثار
باد خران ی ذرره میند کوه و یچار
دکاله قولی پر یست له نار
سر زبانی ذکر که سل رنگه کوه خوار
پد نرمی به نرم نذشی و چه تدار
هر چه حال ی خنکد ک شعی عمر وار

ترو له خلاصه بند بندئ ته مرحمان
چه دیار د زلقو خیل دشی پد غار

پد بنیادی خما و وصل کواکبو
پروهلو کوئی و یستی له دیک
هر زمان م دانشنا د خا
پرخیا کبند ما قوله شی
په سو د منبو کواکب

په پیری کینن چه هوس مئی ناب کر بی طاعت عنایت له خدای غوار دانسته گناه کوی تویی و کاری په هغو شونډ و چه حمد او ثنا وائی په هغو غور و نو چه ذکر و خدا اوری علم و کړی هیچ عمل و در باند نه کړی په شپه پروت ئی د مغا په میخانه کیند تمام عمر د دنیا په طلب کړه	په پوره گمان په صبح دم هتاب کر د عتاب په خای امید ته د ثواب کر لکه بت هسه په غتو سترگو خواب کر هم هغه شونډه بیاد و بی په شراب کر پیا سماع په هغو غور و نو در باب کر لکه طفل هسه لوبی په کتاب کر او د ورځی مخ په لور په د حراب کر بیاد خدا په طالبا نو خان حساب کر
---	--

له خالق دند شرم او نه حجاب وے
له مر حمان گویند ونسی حجاب کر

چرخ قاب شی تور شرکان په نم دزر عبث وائی غم دزره و بوالهوس ته په بل مخ باند سوی دیار له مخ چرخ عرش او کرسی لاند تر قدم وے د خلیل ترکیبه د کعبه ده لویه که نور خلق قدمونه بر دی پر زمکه دامکچه د آسمان کی ترمیان دے زه ملهم دزره له چاغوارم بی تر	نور خراب شی خانمان په نم دزر خبر پوهیری هلاکمان په غم دزر ماتر لی ری چشمان محکم دزر بالا تر دے هسه شان قدم دزر که آباد کاتوک ویران حرم دزر مادے ایسی په آسمان قدم دزر یو خلوت دے دامکان سلیم دزر چرخ کوی نه شی طیبیا ملهم دزر
--	--

صورتی همدمان دیرد په دنیا کیند
ولی نه موی مر حمان همدم دزر

رسمان د صبر زهر لکه د وپ
نند و وخی په خلوة د عشق له خور
د وصال چشم مرم چی شونډ
دهجران د اندیسی تلد تابه تیر

لکه کاندہ پہ کوترہ نظر بانر
 زہ نور چاوند دراز خبری ندر کم
 بل بادشاہ لره محاک ملک دزر نو
 ستاد زنی ترسیب پور را بشکار بر
 و تصویر دکلو طمع دبو مہ کرہ
 ہغہ یار کہ پہ خیل ناز خون خرم
 کہ خوک آہ او فریاد بند کنزی پیش عشق
 بنا دی ہر چہ دغم پہ اندازہ دہ
 نیستی وارہ دہستہ پہ دنیا کوز
 واقاعدہ دہ لکہ لور ہمبہ زور
 ہمیشہ م لاس نیو کی دخواست کم

ہسے زہیم دد لبرو نظر باز
 بی ہغو چہ موثر کان لری دراز
 مگر مخ دچا محمود کے حال ایاز
 نور زنی د خوبانولکہ پہ یاز
 بی وفادے وارہ ترکی د مجاز
 زہ ہم خوشیم ہمیشہ دیار پہ ناز
 زہ پہ عشق کس غم کار کز ہم غماز
 ہسے غم دد دنیا دے پہ انداز
 نہ دویبری پہ او بو کس تش جہاز
 یو صورتہ دی ہم نشیب شہی ہم فراز
 چہ مدام ددیار نازوی خما نیاز

چہ یکسان گوری ہم شاہ او ہم کراتہ
 ہسے یار دمرحمان غریب نواز

کہ بی خایہ زرکی ونہ بنکی آواز
 سکہ لہ د خبر کے ہسے معلومین
 دمنصور و حال تہ گورہ حالی خورشید
 دریغہ دریغہ کہ ورستی عقل و زہی
 نیک عمل دعاملا نونیک فرزند
 چہ فرزندئی شراب خور او قمار باز
 خدای لہ ہسے ز اہوزادہ امان و کرہ
 چہ منکر یہ اعتراض گولے نہ شہی

نہ صیاد خنی خبر کے نہ شہ سباز
 چہ خیل صورتہ دہر سہ لورہ غماز
 خدای دفاشر دھیجا نکاندیت راز
 د انجام خبر کے نہ شہی پہ آغاز
 خدای د خوک مہ کرہ سزا خور و قمار باز
 نورئی کانزی شہی دپلار پہ خونہ ساز
 چہ بی دین اولی دیانت شہی بی نماز
 داد شعر دمرحمان کہ اعجاز

یہ جمیل غونڈ سبک کر سکر گوری
 طہراق دعائے نذیبی خیر
 ہجہ پرمیند کس دتو کہ بود نشست
 اسود لکڑہ زینہ سورہ نذر

مخ چچ به در گوهر نه شی هرگز	بد اختر به نیک اختر نه شی هرگز
ستاره به شمس و قمر نه شی هرگز	که مکانی په آسمان و غزاوشو
بید به سرو او صنوبر نه شی هرگز	که ای اصل له یوی زمکی و نوخته شو
حسن به گل د پیغمبر نه شی هرگز	که همه عمر باران وربانداورے
گند نل به نیشکر نه شی هرگز	له نا اهل دو فاطع و نه کرے
ولی نور به مقدر نه شی هرگز	که نور غله خایه خوئی و به خوئی

در حمان په باب چه و شو هغه شو
مکرر به داد فتر نه شی هرگز

دایه عشق کبس نه اری پری یو فوس	که شوک فخر کا په ننگ او په ناموس
گنزه یو مرغ زرین دے یا طاووس	که اغوستی زرین لباس و خه شو
په نظر خما همد همد یا خروس	که ای تاج وی په سر ایندی غزاوشو
خالی نقش لکه عکس معکوس	ندی فهم او فراست و ندی عقل
عبث هسه واره لونی په سر بوس	ندی مغز ندرانه وی په خرمن کبس
تمامی شر او شدة دی دالوس	د مجاز له یاره طمع د خیر مه کره
راشه و گوهره مانزی د د قیانوس	ودانی تی همه واره ویرا نه ده
خوک د گد کا په دابنهر کبس جاسوس	که خما په گفتگوی کبس کم اوزیات و
خدا د خوک مه کره په خود کبس محبوس	ساقی جام د باده را وره چی خود شم
خما یار غنبد به ندوی بل عروس	که خوک و غواری تمام دنیا واره

حمان حسن دیار ویني په پرده کبس
نه پیتیری نور د شمع په فانوس

سرقه کل اندام راشه راش	ای خما د زره آرام راشه راش
------------------------	----------------------------

ملایا نوخته در سر که میونی
درف السیدین
تاخذ باخذ د جنت هسه او تپرتو کیم
درف السیدین

چه هم طره خوبان دمفتدیان د	دهمه وارو امام راشه راش
بی تانشته هر چه محرمت دعا شقانو	دمشتاقوا احترام راشه راش
خدای زده بیابا هسے وی که برنو	زه ویریریم له ایام راشه راش
نن هنگام د که وفا کری که جفا کری	چارینه شی بی هنگام راشه راش
داجهان مسافر و پور باط دے	تله د تله د که د گرام راشه راش
پر رویه سنبل موید ملک خویه	عنبر بویه لاله فام راشه راش

شپه لایر پروده رنرا ورخ راباند شپه شوه
 در حمان ماه تمام راشه راش

بیام زره د قوروز لفو مسخرش	چه داس م د جیشو تور لبس کرش
هر طرف م د دعا عشق کنار کر	ولی یوهم هسے زوه چه کار کرش
وهر لورته چه غوز باسه غوغاده	یا نغزی دیلتان د که یا محشرش
واعظان خورعظ کاند بارخه کا	چه د عشق په لیونوبان د که راش
چه پد رغند و ماته نصیحت کا	په دیدن دستاهغه خا پسرش
ستا په در کنبن چه پراته دینکجنا	چه دستاله دیره ووت دم په درشد

د عشق زخم بدخو که کندی رحمان
 چه کنه ون لی په پرها ر باند پر هشد

په دوران م هسے رنک دلبر پیداش	گو یا بل د خرد پاسن م پیداش
یا طالع دزم ما یا بخت خمادے	چه د ا هسے رنک شیرین بشر پیداش
چه قاصد و مرک یوسف ریر پر و کره	د یعقوبے سترگو بیانظر پیداش
عشق د که یو فساد د نه پوهیریم	په جهان کنبن چه د اشوروش پیداش
در یغ محفل د عشق نه وزر غون شو	چه له شاخه تی د غم م پیداش

چه د عشق په غم آبادیم په پره شوی نورم هچکله سبندی دوجو رنشت
 خواه نا خواه له خوربه زره اهو ویا ریشی ولی نسته د هیر ش او چری د و رنشت

خوهم مالره داسخت سفر پیداش پد پرهار باندیم بل پرهر پیداش پد هر تن کنس چه دغه اثر پیداش چه له پشته ئی لیم پس پیداش	ملائك دعشق له غم خه خبره بودتر کوبی نیازی بل عاشق شوه بیابد روغ دعاشقی له رنجه نه شی دنا اهل روک یلار به خه بنادی کا
--	---

چه هنر عیب کو کے عیب هنر کا
در حرمان پد دوران دا هنر پیداش

چه دلداریم داغیار په شکل و خیرش چرم سپی کتری هغه را باند شیرش هغه عمر چه م لبر کنزه اوس دیرش بند چه غوغ مر زره دتر کوبه شمشیرش اوس به خه وایم وچاوتد چه تیرش دوصال لذتیم کل زهر و کنیرش	هیچ مر زده ند پوهیم داخه پیرش زماندم در قیب له لاس و زنی دهجران غم و نو هسه پر عذاب کرم چه پرتیغ مر لوبی کر سزام ددای تیر ساعت به دهیچا په لاس کنیور چرم نوش دهجران پیاله کره تلخه
--	---

چمنی ند پد وفا یاد ند په جفا وے
شک در حرمان دهغه یار له دل بهیرش

جوس شک په فریاد او په چغارش د غفلت له خوبه یاخیده پیدارش لکه غوک هسه په بحر کنس مردارش لکه مال په خر خرخ د خم خوارش لکه بی باران ابرتش غبارش لکه کبچ دکتابونو دخره بارش نصیحت دنا صحانو کوم پیکارش	چه نصیب مر سینچاک زره افکارش چرند دعاشقی په عاشق وشوه عباده دریا کار هیچ نکار ندی د جاهل زهد په زهد حساب ندی مشقت دنادا نانو واره یوچ دے علمیت د بے عملو عمال مانو چمنی کاند ونا اهل ونا قابل ته
--	--

که ظلم عن کللم کره را توت
ساده دله بی سو رفغ دعود نشست
چمبران ددرا په نظر کره
د قیب پر خیر پیکار ورمود نشست

در حمان کلام پد غوز دبی هنرو
لکه دس پد لاس د طفل هسه خوارش

چه جهان واره غلام د کد اخلاص د اسفر پد یوه کام دی د اخلاص د اهمه واره الهام دی د اخلاص لکه عمر چه مدام دے د اخلاص که اسلام د خوا سلام د کد اخلاص هر ساقی خنچه چه جام د کد اخلاص هر صیاد خنچه چه دام د کد اخلاص که اخلاص کورن هس کام د کد اخلاص	خه عجب بلند مقام د کد اخلاص که لکه زمکه و آسمان تدخاته کد ان د چه خبر که مخلصان له علم غیب د رواج اور سم عمر مدام ندوے بی اخلاص حلاوة د اسلام نشته خه عجب د که مستادی تر چاپیره خه عجب د که همائی پد دام نبیلی پس له موک بد دامی و اخلاص ندوے
---	--

در حمان کلام پد اسب شیرین د
چه کلام تی هر کلام دے د اخلاص

بل به هم نه کا پد تا باند غرض سپی به نه کوی پد گدا باند غرض که خوک نه کا پد دریا باند غرض در سوادی پد رسوا باند غرض دانا نه کا پد دنیا باند غرض	که تندر کوی پد بل چا باند غرض که گدا د بل پد غولی غرض نه کوی پد ساحل کشتی پهچانده و پد خلوتیان پد خیل خلوت کین فواعث د ادینا پد احمقان ده ودانه
---	---

زه حمان د عشق پد درد کین هسه خونین
چه نه نشته په دوا باند غرض

بیا به نه موے نشاط پد ابساط د اچھا درهر وانو دے مرباط	طبع مکره پد دنیا کین د نشاط لکه داغلی بیا به هسه خفی د مروے
--	--

عالم خلیفہ غوز د بی بی پرخان رفیقہ کہ لکڑہ ماشی سرور کار د غوز د نشته

عاشقا پد عشق کین و غوز د وی بار تا غنڈ حمید الود نشته

اینبی بو پهر قدم په احتیاط هم جنت او هم دوزخ او هم صراط که ئی نه کړی له خوبانو اختلاط طمع مده کړه دینکی دیوقیراط	تر هر کام لاند کوهی د ددی دهر وداناو ته په داجها بنکارین په عاشق به هیچ دهشت دیر نه و لکه اصل بے دیانت بے نمازه
---	--

غم د ترکو تر رحمان هسه چاپیر شد
لکه د سکنیے جامه بد چا خیاط

هر چه وائی واره بند وائی واعظ نومر بهر خه ورته او مه وائی واعظ زیاتی خله دوباره وائی واعظ داخواره خواره ترخه وائی واعظ چله یاره جار واته وائی واعظ دیوله عشقه تبتید وائی واعظ داناوده تاوده ساره وائی واعظ	اومد کله دی پاخه وائی واعظ چه د مال خپله یاره لری باسی جار واته خاله یاره دیر مشکل د په خوبو پستو خبر وئی غلط شو خوک بهر خه باور دده په نصیحت کا زه بی عشقه بل یو کار کوی نه شم اعتبار ئی د بند والی پر کوی مده کړه
--	---

آوریده وکی رحمان دو یله ندیم
بهتر د اده چه نومر وائی واعظ

خکه بیامونده له خلقو اکرام شمع لا به کله شی بنکاره دانعام شمع خکه نه کوی په سول کین آرام شمع کوه پتنک ته په رموز کین کلام شمع	په تنزی چه آتش بل کرمه شمع په انوار ئی منور اهل بصار شو پتنگان د لوس په لور ترخه خوجیر وسپنه ترخان خما په شعله باند
--	--

ستا مجلس خاصو خاصو سرفرازو
در رحمان پر خیر نه موی هر عام شمع

جنت کرم خوبانو و بنیز پند
دهرچا د مین بار ورم بی منت
د بنکاری په درد خا پریم تر هر پوری
در دست و رخ یوه بنکار له جنت

روزیه نظر

روزیه العالی

هر یوکل دستاد باغ روشن شد تجرغ	روشن تر شد تجرغ هر یوکل ستاد باغ
ستاد باغ دین و مزاج نظر خاهاها	په نظر خاهاها ستاد باغ دین و مزاج
درد مند په دماغ ستاد در خاور و عین	ستاد در خاور و عین درد مند و په دماغ
دعاشق د توت داغ آسمان عشق افتاد	آسمان عشق افتاد دعاشق د توت داغ

در حمان د زره فراغ نشی نه نشی نه خوشانو
 نه نشی نه نشی بی خوشانو در حمان د زره فراغ

اورنگریب او شاهچراغ غنڈ اشرف	صدقہ شد تو منصور غنڈ نذاف
که دتن په لوتی لوی د تہ بے خد کرے	مگره خدا چه کوه طور شی کوه قاف
بو الهوس دعاشقی ته هوس نه کا	دادروغ دی چه زردوز شی بوریا باغ
دمکی په بزگی کنس هیه شک نشته	ولی خبر به حاجی نه شی په طواف
که په سل دریا په غسل د خان و کا	گمان مکوه چه به سپی شی پاک اوصاف
کشتی هم چه دیره که شی دوی	دمسرف په خان بلا شه خیل اسراف
صابرانو صبر پرینود حریصا شو	نه خد عدل نشته په چاکین نه انصاف
داخو واره مذهب سره یودی	ما او تاپه کنس پیدا که اختلاف
دهم وارو ملکو نو خستن خدای د	که دوزخ د که جنت د که اعراف
شهیدان نه دی هغه خون ووشان	چه خونی ته خون بهانه کامعاف
د کاذب شر به پخوله کنبر و چه بند	لکه تور د لور که وی په غلاف
د دیوال په سر به خوز علی تر کومه	دروغون چه په دروغه کا نذلاف
آب تاب د نا کره مهر وی همپه	خونظر پر شوی نه وی د صراف
د دنیا په دولت ناز مه که حمان	دایو مودی په نظر دموک شکاف
مدح او هجو د صیب و در قیب کره	در حمان نزه بل هجو بل اوصاف

یوت ردیف الغین
 په دیوت پشینه کینس
 ندردیف الفاء
 سوز و زیند کینس
 د لاکعبه به هاله شی در پیش
 که د لاکعبه کینس نه که غلغله

طیبه سر فراز پر سوزی کیند راکوز پری پر هرو کی های بنکد خود پینی رتور تا دیونند باز بکلاس لوه در ماشی فرغند

عکس

چرپای بند شد دلیل پر اشتیاق
چردمی و دمطرب پر خوند خبرش
جام دیودے یار قصر و خوبانو
په نسید و نظر ند کاندے نقد
چه حاصله در لبریکانگی شی
حرکت له خای نه کالک شمع
خوش وی هسه دچیل یار پر درد و غم
هسی محوی د عشق پر می ناب کیند
که ظاهر پر صورت وی پر معنی ند و
خوئی تن پر کار و زار کیند فنا ند شی
د عراق آسوند کار پر اشبارت کا
چه خدای پوه کول د بنو و خنبل پوه
کئی سرخی کئی مالخی خدای دند کا
د قسمت پارشی پر لاس پر ناست یم

مجنون و اچاوه و نور و تنه طلاق
فراموش کره صوفی نقل د اشراق
په هر خای چه و بل جمع شی عشاق
که خوک حوسر و رتد ستانی یابراق
ددوی خبری ند کاند مشتاق
کئی او پر سر بلیوری په تاراق
تد بروای چه باد شاه دی د افاق
چه خیر ند وی په وصل په فراق
لکه کیند د لفظ وی په او راق
ند جار باسی مخ آسوند د عراق
په وهل په کوتل کاروی د ایلاق
چه پوه ند نشوند پوهی پر شدلاق
د طالب و دمطلوب تر میند شفاق
ند پوهیوم چه بر جفت شی که ب طاق

ته چه پند وای ناصح و مرجمان ته
کاشکے نور کرے هغه کشکی دمیتاق

ته ناصح په ماکیند کرے کیند ناک
خوک بی دجهی چاته توره تیره آغلی
چه خدائی د بلبل پر آه سر د کره
شکد سپینی شو اول د حجاب سترگی
که تن زمکه کوی زره تخم باران او پنی

په کیند په آئیند ند کرے ته پاک
خپل عمل وی چه دنیا ئی کره هلاک
خدای د گل کړیوان پاره کر سپیند جا
چه له بغض په در باب کیند چو تنزاک
لکه نخل په سر و کاری له خاک

بالا دست به شتی هاله په نورونو
 بیابه نه موی د ترکو واک و حکم
 دهغه جهارونون به هاله موی
 ته چه زغور سر و مال په عاشقی کیند
 چه داهسه کو میلمه ته کور ته بیایه
 په دیوئی کیند به ورنه شتی تر تو خید
 داهمه واره حجاب که چه لید شتی
 په ظاهر لباس غلط د سړی مده شد
 اولیا په جهان خکه خرکند نه د

که تعلیم د زیر دستی واخلی تاک
 خورنه وورد در جهان له واک
 چه لاس و کابری د جهان له واک
 عاشقی داهسه چه د کاه واک
 اول غولی پاکیزه کوه له خاشاک
 خوشمیر د خالی نه شتی له اشراک
 نور د حسن بالا تر دے له ادراک
 میخ تی گومره له چغز اوله مناک
 چه پاک رو خیسر تغار له ناپاک

هیچ وفائی له هیچا سره ونه کوه
 تر و مر حمان به شخمانه کری له افلاک

که په کنج د شاهی فخر شهر یارک
 خرقه پوشو په خرقه کیند موند
 پتنکا نوله خدای ورکوه په اور کیند
 نیک ساعت په بد بد که هیچا مده
 نس د کور د موی بود په معنی کیند
 د بیوی په دیوید چه رب راضی شتی
 هغه مخ چه ماد رزاد بنائسته نرو
 یار و ناز له خوب پاختی سپی گوزی
 نی شتی یار تر سره پوس کیند
 د مستی د هو بنیاری یون خرکند

عاشقان تی د دلبرو په رخسارک
 هغه خط چه په دنیا کیند دنیا دواک
 هغه عیش چه تی بلیله په گلزارک
 په وصال کیند غم د بهرورد و خوارک
 خو په چائی نور حد په چا بازارک
 بیاملاح د زرو نو کله هلته کارک
 مشقت د مشاطی واره مودارک
 چه فلک د عاشقانو بخت بیدارک
 لکه شمع چه خوک بله په مزارک
 په هر چا کیند چه خه و هسه رفتارک

بنده د زوله په سترگو خیر شد و عالم ته کوم مله کجا ما کجا شوی خدمت
 چه ناصح و ترک و عشق در خرد وانی و درونخ ته د و باسی له جنت

د بلبلا نونغمه زاغ کولی نه شئی هر سرود آواز په طور دخپل کارک

مرحمان هسی بی وقوف سوداگرند که چه درین متاع بدله په دینا مرک

ورخ چه بده شئی عاقل اور اناخه که مور و پلار خوینک فرزندان خدا غواری یار له یار په لوی لاس کله بیلی پی په بشیرو په دعا خه شئی کو و خدای د بخت پر زور و پر زرنه که چا خپل کو

ای مرحمان پتنگ عنبر شتر چه وسه نونم د شمع خدا خه کا ژرا خه که

هغه زو چه مین و خه به خوب که هر نفس د سر که تله دی له جهان چه صبا له خپل یار جدا کیو په عاشقی ده خدای له اور پیدا کوی در قیپ له جو مر خوب د عاشق نه شئی

خوب خدا پید بی عمی کیوی **مرحمان** هر چه تا عنبر غمزن وی خه به خوب که

چه پدستر کو کینی خار و خه به خوب که خوبه یار سره هم د عاشق نه شئی پد دنیا کس خوب هغه که چا نادان و کوم طالب مطلوب موند د په خوب کیند

دا شتا د محبت په لوی سفر کیند **د خپل** د شتا د بیستی شوی شود لوی لا د خط په وقت دیار عتاب بخت دی د شئی با دیاران سیلا بخت

تراولحسن که ز عالی دماغ وی شی که شکر بر سرش در بحر خواب سخن دورخی غنچه به هم کسب در تو که تریور در عذاب بخت بل عذاب سخن

چه مطرب چاریدار وخته بد خوب ک	دیدارند که چایه پتو سترگی کو
چه بد خوائی هسه لار وخته بد خوب ک	بله لار و مرکه له لارے که انز نشته
هر چه غوغ پدز و الفقار و خربزه بجا ک	هونگاه در دلبر انوز و الفقار ک

زه مرجان دیار بنده و خد متکاریم	
چه بنده و خد متکاروی خه بد خوب ک	

هنگی واره بی خای محبت ک	هغه زوی چه بی خدای محبت ک
که مدام له چنگ و نای محبت ک	محبت بی خدای واره دز و رخ ک
هر خود رای چه له خود رای محبت ک	خرخاری زه چه ئی یوله بل کاند
آدم زاد چه له چار پای محبت ک	نتیجه ئی ریش کنده جامه یاره و
هر سر چه له دی سرای محبت ک	هغه سرای لوه به تله و ربان کوان
د مگس پر خسر له و رای محبت ک	بلهوس بد نپتنگ و پروانه شی
هغه کل له های محبت ک	چه دتوروز لفسور پد چاوشی

مرحمان خکه در بیار متابعت کا	
چه رهرو له رهنمای محبت ک	

دنا مرد و همدی بد دنا مرد ک	دجا درم و همدی بد دبی درم ک
کنگو نمری هم پد خبر دکنگولرد ک	صحبت بی تاثیر ندی داختر ک
هغه زمکه ئی له جنس دخیل کورد ک	هر کالی چه خوک پد زمکه باندا کیرد
که صحیح که سلامت وی آه سرد ک	بی مجلس ویر ژر لپو خوک ورمه شد

چه دوئی له میان لری شی مرجان	
معشوقه عاشق پخیله ناز پرورد ک	

ما توی م دو دیرش غابند واره پیر ک	زوه م تراشی دیز و پد تیره نوك
-----------------------------------	-------------------------------

علتی بر عصایم و در روی و در کوم هر ساعت حسنا تا بخند

پایه دیا و خستی خوبه که فرسه کتان لوی دهنه بخند

په غمزود تور و ستر کوم و ژله
که ناری و هم که خاوره که پی سر لوم
لکه کلچه خوک د طفل بی لاس و رکا
و آسمان پدینلی سور لکه آفتاب شی
که له دیر در دو غم م رزه و چوی
درست جهان تی پیغم دوب کوسر تریا
که انصاف لوی پد رزه کبیر منصفانو
زه بدولی دخیل یار تنانه وایم

ژوبل ژوبل پروکی پروکی یم توک توک
نارواشه که پروا لری یوچوک
هسه رنگ و خما رزه کوشوک پد شوک
د زربفتو دستار کیو د پد سر هوک
و مرته هیت دے خما درد و خما دد
که گلدادی دد دهر که ملوک
راشی کوری دد لبر و داسلوک
چه سحر سحر ناری و هی تل غوک

چرمین دد لبرانو په جمال شوه
ای رحمان خان و ژاره کوک کوک

پد بنیاست خما د یار ندری خبر خوک
د دنیا چاک هر واره فانی دی
چه قبول شی پد درگاه دمهر ویا نو
که خما د یار پد مخ دچا نظر شی
ددین طاقتی هیما خه نشته
که هر خوک د لبران دیر د پد چها کبیر
عاشقی یوه پایه ده عجا یبه
له هجران بله سخنه بلانشته
مخ به بل خواته هرگز و نه جار با
و به ندر سیبری تاته پد آسانه
لومانونه به کوی زار زار بزار ی

که خبر شی پری به ندری دد در خوک
ز ناحق خاوره لونی پد خیل سر خوک
دهفر پد خیری به ندری بختور خوک
و به ندر کاند بل خواته نظر خوک
و آفتاب ته کتی ندری برابر خوک
بل ندری خما یار غنبد لبر خوک
دغه کار کولی ندری هم هر خوک
خدای دندر کاند زخی پد انشوخوک
چه شی ستایه خما روستر کوا بتر خوک
ستایه غم چه خاوره ندر کاند پد سر خوک
چه حاصله کونته ندر کاید شش در خوک

<p>همره نوم دعا شقی و رباندمه هغه نکاند نظر و سیم و زرته په کلو نو د کلزار به میل نرکاند بی رهبر یون دعا عشق په لار گران د</p>	<p>چه دیار په غم کینن نه شتی قلند شو چه په لورم خیل آشنا کاند نظر شو چه خوبونه کا دیار په خاکستر شو دلته بویه چه پیدا کاند رهبر شو</p>
<p>چه بیلتون په سترگو وینی آشنائی کا در جهان په خیر به نروی بی هنر شو</p>	
<p>چه مشغول نر و د تر کو په جمال شو چه تی قیل و قال له دیار سه نر و د بل خط په عبارت به نظر نه کا چه په اصل کینن خدای نه د پید کوی نور خوبای دی ستا تر مخ پور هسه چه عنقا شو اهل دل په د دنیا کینن که عاشق په عشق کینن زاری هچ گوم نه سر خروئی دهر سه په جگر خون ده مخ رونری ده دعا عشق په خلو او شو سری بویه چه په نیک عمل نازیو دینا چار کانی دی مرد هغه د هر چه کر کا د اور بشو غم غواری</p>	<p>نور به خه کا په دنیا کینن اشتغال شو له نور چا سه به خه کا قیل و قال شو چه نظر و کاند ستا په خط و حال شو ترو به خه غواری ستا د مخ مثال شو لکه بل کا د آفتاب په مخ مثال شو ترو به خه وای و چا ونه احوال شو په داهسه در د کینن نه لری مجال شو نه هغه چه په سر و اوچی سور سال شو په داند شتی چه تی مری په روی مال شو نه چه ناز کا د دنیا په ملک و مال شو چه نظر کا په حرام و په حلال شو له خاطر د بیرون کا دغه خیال شو</p>
<p>کئی شعر در جهان مهند تر غون شتی غون به نه باسی په شعر د خوشیال شو</p>	
<p>چه علاج کولی نه شتی قسمت شو</p>	<p>ترو به خه وای و چا نه بیصیح شو</p>

لخواړه و سترگو شفق غون
مقره وی په زړه اهل قصاب سخت
لا په لیری نستی بنکار تر بنکار کا ند
تکه و صله ته حمید شاد صراط سخت

نہ بلانی احتیاج
چہ سگ کری سگ تراج

چہ د خدای پر کوه کینن لوی قدر شوک کری فی نہ شی پر محنت پر مشقت شوک پر ہیچا باند نہ کاملا مت شوک تہ پو ہیچی د حکما و پر حکمت شوک چہ غرور کا پر طاعت پر ریاضت شوک خدای د نہ کاند پر بد چار عادت شوک	غم د چا پر شان پیروز د باری شرکا هغه چا پر موقوفی پر تقدیر وری کہ نظر کا وقضا و هم رضاتہ د مطلوب جفا و فاء و اہر ہنر دے د ابلیس و ریاضت تہ د نظر کا علت لاری شی عادت نہ خلی سر نہ
--	--

زہ رحمان دیلتا نہ سیلاب یم وری
کہ لاس را کاند د خدای پر محبت شوک

صد چندان لکہ جفا ہرہ و فاک یو پر سلہ ہرہ میند یار پر ماک بجنون شکہ پر لیلی پس تراک نہ یواری دغہ ناز پر ما و تاک	ہسی نہ چہ خما یار وارہ جفاک لکہ زہ چہ پر خیل یار باند مین یم زہ فی وری پر احساری نہ پر جو درست جماد خوب و یان ناز پر وارہ
--	--

نہ بہ گوری رحمان تشکل ہفرغ تہ
فرہنتی چرئی د حسن تماشاک

دغہ پس معرکہ کوه د ننگ یاخان و گنہ پر خلو وینور ناک نور ہیشہ نہ وینی کوهی و کہ کونک چہ چراغ پر نظر کیوزی د پتنک سمندر کا مدام اور و تہ آہناک یو لحد د ہنر مند و لہ تنک چہ یکسان وی پر کینر لعل و موار سنک	زغورہ و اغوندہ ملا و ترہ پر جنگ و بی ننگ و تہ د ننگ خبر مہ کرہ ننگیا لی چہ یو خلیخ کا پر یو لور ہیشہ لہ خان لہ جمان خبر نہ وی د بیلو و چین و تہ پرواز وے کہ جمان و بی ہنر و تہ فراخ وے هغه بنہر جوہری لہ زندان وے
---	---

مسئلہ ہنر و روش کری
اودھند و مسملہ نواج

نہ بلانی احتیاج
چہ سگ کری سگ تراج

آسمان زمکد دواره زامی هسند که
پد بنادی ئی هیه بناد مشرکه دانی

خبره زیست کاتوک پد فوله کنر و هسند
غم بنادی دد دهر خنک پد خنک

که رحمان دهغو تلیو وصاله یوی
تیر به نه کا به دارور کنس یو در نک

ایبنی مری سرکه ستاد مخدینی کل
نچه آینه پد لاس کنس و اخلا حیرانی
گوزی پچمن کنس منگل د که در د کلو
هم مینبک لید هم غنیر پد جهان
ن به ستاد مخدیر کتشن و چالی

بیام تویر لیمه دی د زلفو تور سنبل
زه که کوم راورم صبوری او تمبل
خدای زده چه کلو ندر که زه پد منگل
نساباش شاپاش شاپاستاپه زلفو پد کاکل
ن به و خنک پد خیر آهونه د بلبل

هسی تغافل کاستا پد جور و پد جفا کنس
خلق حیرانیری د رحمان پد تغافل

هیتر مرنه کوه پد اعمر کنس حاصل
ملا بوی هم د وصاله موندلی ندر
هسی دوب یم دکناه پد دریا بونو
له وطن یم پد هر زمان و با سنی
که بلا ده که جفا ده که وفاده
د دنیا پد پلیتی م خان پلیتی کمر

هسی پاتی شوم مردود و ناقابل
تش پد توره م ندای نوم کرد و اصل
چه پد ستر کوم و لیده ساحل
رقیبان ئی رایسی کوه محاصل
داهمد واره پد ما کوه خدای نازل
حیف د که داچه ندر عالم شوم ندر جلال

توره دیره م شوه سپینه زه حیران یم
چه رحمان لاند بالغ شوم ندر عاقل

مه غور باسه دنا اهلوقیل و قال
یا به فخر پد خیل اهل پد نسب کا

پکار ندر دی قیل و قال د پد سگال
یا به فکر کا د مال و د منال

هو ازاد مغنون پد دام بند کوه رودف الام
علاج و شکر و ندر آستاد کوی سبک پد قدر تر د جاج
چه سبک پد کنس خلاص شی د غوغوشو بل باج

چہ مضمون تی نہ مردار وی نہ حلال
 لکہ گپ شی وبلہ لعل وکوئی لال
 یا صحبت شی دعیسے وددجال
 ترو بہ خدوی دھغہ عمر احوال
 چہ خبر شی پہ ثواب وپہ وبال
 ددنیاجاروھیخ ندوے مجال
 خاک بہ خد کا اعتماد پدخواب خیال
 خوچہ ویسن شی نہئی ملک وندی مال
 کہئی واخلی ہیخ ورنہ شی پدخجال
 تار پہ تار شی پدیوہ نرے شمال
 ہیخ تی ندوے داقتاب پد مخ مجال
 خاورے خنتی کے پد لاس کیند کلا
 ماہزار خلہ وکینلے دے دافال
 ندئی ہجر پہ قرار دے ندوصال
 گاہ تی را کینس شی پد مخ بانڈرو مال
 زہ ہم ہیسے سر زدہ یم پد مثال
 صورت وینم دمیر پد خیر یا مال

یابہ ہسی بوج گوی کاند آغازہ
 ددانا اور نادان صحبت و ہیسے
 لکہ لعل وکوئی لال چہ وبلہ گد شی
 ہغہ عمر پتیر بی ہم جنس
 ددنیاجارے فانی ذی مرد ہغہ کے
 آب دسیند لاکہ مجال لہ پہ بلہ کیند
 ددنیاجاری پہ مثل خواب خیال کے
 لکہ مال و ملک پہ خوب کینس وخر کیند
 لکہ خاک چہ داو بو پد سر لیدہ شی
 لکہ دود چہ غر و غر و نہ خرن کیند پری
 لکہ چہ چہ دس و پد زور شی جمع
 پدیوہ ساعتی ساز بیائی ویران کا
 دمجاز پہ معشوق کینس فانشتہ
 اعتماد تی پد بنا دئی و پد غم مگرہ
 گاہ تی تور کو دی پد مخ بانڈ را کینس شی
 لکہ مال کہ چہ خاک کیند پد او بو کینس
 چہ دمرک و تاخت با و تہ نظر کر مر

ولہ نونہ بادشاہی
 نفع خندہ بالہ راج

دخاصہ دغنی خندہ
 چہ نہ کد چا محتاج

دکھیل
 مراح خلیب

دغور نونہ
 راج

دغور نونہ

کہ وصال مہ دیار بیامونڈ ہالہ سیالیم
 گنرہ ندیم زہ مرجان دھیچا سیال

لا تزداند زیات غو خیرم چہ پناہ
 بندیوان دھغہ سیب قن پد چاہ یم

ژوبل ژوبل د خوبانو پد نگاہ یم
 چہ یوسف عند ہزار پد کینس پرائد تی

چہ فی قد و قامت و وینم پرسترو
 دسپین مخ دور و خنز و لد رغبت
 در قریب خبر ورم دیار دپارہ
 بناخ د زلفوئی پچیلہ خدا تبت کہ
 بی لہ عشق کہ م عیب کہ م ہنرد کہ
 خان ہر گورہ نا آگاہ را خرنڈ پو
 بی صبری دیار پد وصل کنن مجوریم
 لہ اول تہتر و وہم بیا آہ کرم
 پد جذ بوجد بوئی را کنبوم و ثا تہ
 لکہ باردونی پوخ شی خن ڈری
 اوس م خاکید اجھا کنن پاتی نہ شد

عندلیب پر سہی سر و دخل آہیم
 منت بار د ہر سفید د ہر سیاہیم
 دعا کوی ہم د نیک خواہ ہم د بخواہیم
 گزہ زہ دیار تر قد پور کے کوتاہیم
 نہ خبر پد عبادت نہ پد گناہیم
 لہ ہنی و رخی را ہسے چہ آگاہیم
 دپسری پد م فرار کنن وچ کیاہیم
 پد نار و نار و خروس د صبحکاہیم
 ہغہ یارم کاہر بادی زہ فی گاہیم
 زہ ہم ہسے بار تری سر براہیم
 خوزیدی تر چہل و تر پچاہیم

در قیب علاج آسان د بلا دا شوہ
 زہ رحمان لہ خیل یار ناویساہیم

کرم خوک پد فقیری شمیری فقیریم
 دد لبر و صد لہ فی غوارم
 د خوقی خدمت مشکلا د او کہ نہ وے
 ہم پند آخلم ہم پند و ایم ہر جاتہ
 پد بھران کنن خیال دیار داسرہ لہ
 پد خندا کنن م ڈرا دہ لکہ شمع
 آزادی نرد اپد ہوزند بلہ نشتہ
 چہ ہمیش پد غور ناری د بھران آورا

کرم خوک پد امیری شمیر امیریم
 ہسے نہ چہ پد دنیا پسہ زہیریم
 زہ ہر دم و د غر چاری و تہ خیریم
 زہ د خینویم مرین د خینو پیریم
 پد زندان کنن د یوسف سرہ اسیریم
 لہ عالم پت پنہم د خان پد ویریم
 چہ بنڈ دیار د زلفو پد زخیریم
 رحمان حکم د خیل یار و مخ تہ خیریم

کججاہ کارا تری یار لہ مخ
 نمبر دم د فلک مکار لہ مخ
 د جنت نقش و نگار تریو کھینچنی
 چہ بنگارہ کا و نگار نگار لہ مخ

خوشحال و دولت‌مان غلامان دی
زه مرحمان پدینستو ژبه عالم کیریم

بی غم ستاله ذکر فکر یو دم نریم
زه زائر د بت خانی دحرم نه یم
بی تاخوینس په تماشا دارم نریم
نور خبیره تماشا دارم نریم
منتظر دیوی سستی تر سم نریم
زه په وارو کبیس اولیم دویم نریم
چمیا دیویم یادواب یم آدم نه یم
که پدلا سو پدینسوروع یم گرم نریم
لکه عشی زه فساد لره سم نریم
زه دمار و دلرم پدخیر خم نریم
یم سوری شکم لرم بی شکم نریم

زه یو دم دستاله غم بی غم نه یم
هر زیارت لره چرخم محروم تری
ستاد در په نور و خاور و باند خوینک
چر دستاپه تماشا پیر خبر شو
بی دستاله زیبا محو بل مخ ته
که دستاد بشکلی مخ عاشقا یدر
که لره غم دوند مردم هاله وایه
زه م ستاپه غم غم غم غم غم غم
سم قامت لکه الف یم پدراستی کبیس
خم د زلفویم محراب کبر و روخو
که ویش کرم لکه اس واقع کیری

زه مرحمان دبیلتان له غم ژاریم
واقعده دیره کرانه هیچ گرم نه یم

لدرواج لدرسوم بیرون چاکرم
لیونی دچیل نگاه پرافسون چاکرم
دوب شهید غنڈ پرخاک پدخون چاکرم
پدفتنود تورو سترگو مفتون چاکرم

زه داهسه دیوانه و مجنون چاکرم
نر پوهیبرم چر دچار پدماخوک کا
کومی سترگی کوم بازه کومه غمزه ده
توان توفیق خودفتنور اخی نه رو

مرحمان هیچ له خیلخان خبر نریم
چر داهسه رنگ زبون و محزون چاکرم

د مراد حسن جینی پاپی پاپ رکاب شه
چلی پانفیده دخط غبار له مخ
ملکری داوینسو پدیریده پدعشق کبیس
تاما پدیک دطفلا کار له مخ

راته ناردی یوخله بخ پر مهر کی خان کوم هزارخله زار له بخ پر یوه نظر و غم کا نای د صبر ولی کا هسه لکه موم دنار له بخ

که پانزه د خزان پیند پر کاب یم	زه لودی دنیا نه تلونی پر شتاب یم
غرض داچه طهات خانه خراب یم	که هزار آبادی کرم پر جهان کیند
بیا خود اچه داو بو پر سر جباب یم	که م اصل د جیا تو لار او بودی
پا بستد ولا پر غولی د قصاب یم	داچھا قصاب خانه کوه خدا کوما
معلومی که چه یاد یوم یاد او اب یم	چه د خدای له معرفت خبر نه شتم
پر معنی کیند چار یابو پیدسا یم	که صورت م د سری د زه فی حق کرم
هسه زه پر بیداری کیند و پر خواب یم	لکه بت چه پر زو ستر کواوده و
همیشه د معصیت پر اور کباب یم	پر طاعت پر عبادت م زه یخ نذکر
مدام دووب د گنا هونو پر در باب یم	سر د خدای و عبادت پر اینوی نه شتم
سزوار د هر عذاب د هر عتاب یم	چه و خیلو گنا هونو ته نظر کوم
زه هم هسه تر خستین پور بی آب یم	لکه خوک چه پر خزه سور کس مخئی تورو

غزاوشوه که گفتار کوم په ژبه
 زه رحمان چه کورند لوم کتاب یم

سر تریای بی بنیاد بی بقا شوم	په یوه غمزه دستر کوئی فنا شوم
که م دم و هلی نند که هم رسوا شوم	ماد یار له غم دم و هلی نند دے
هاله خا خکی د شبنم وم اوسد یراشوم	بند چه تن م توی تومنند شپه عشق کیند
چه داخل پر تماشا شوم تماشا شوم	زه دیار و مخ تگوم یار و ماته
پر وصال کیند فی بادشاه د امراشوم	پر هجران کیند که گداوم کیند پر غاره

بادشاهی د گدا یانو پر دعا شوی
 زه رحمان خک بادشاه م چه کد اشوم

چه د در ستر جهان پر ستر کونین غوی شوم	تر هف حد پر هومر ته بد سری شوم
---------------------------------------	--------------------------------

<p>خویونه په دغذبار کښ کوبل کړی شوم سپین زړوکی م اغوستی تور کودی شوم غزاو شوه که مهنديا او در ک شوم کزه زه هم د پونیک نیکه نمسی شوم زه له دیکو هونسیاری نه لیونی شوم</p>	<p>دنیا واره خبله زیست و روزگار کا تمامی جهان لمن را شخه نغاره هیچ حاجت دهنر نشته و نصیبت د فوخ زو که هم د نیک نیکه نمسی و کل و سواس له احتیاط پیدا کیری</p>
<p>اوس عطا د آدمیت راباند وشوه چې رحمان دهغه یار د کوشی سپی شوم</p>	
<p>له د ک هسه رنگ ماتم ولی نه مرم د د ک دهر له ستم ولی نه مرم له د ک هسه صجدم ولی نه مرم تروزه بی له خپل صنم ولی نه مرم له د ک بی وفا شبنم ولی نه مرم</p>	<p>د هجران له پیره غم ولی نه مرم چې یو یار له بل یار جدا کیرے چې په هر سحر خما په ژر ا خاندی پار چې یار په ستر کون دینی خو مرگ چې په لوه کر می شا کاند وکل ته</p>
<p>چې د مرگ خواری په خواری رحمان لا یخواتر د غدم ولی نه مرم</p>	
<p>دارفتار به پس شا کوی تر کوم په روښانه ورځ به غلا کوی تر کوم صیادی به د غنقا کوی تر کوم دغه کار به په عصا کوی تر کوم</p>	<p>اعتماد به په دنیا کوم تر کوم خو به بت له مرگ کوزی سپینه پیره چې د دهر له یارانو وفا غواره د پیری علاج په دانک په لوز نه شه</p>
<p>ته چې پند وایی ناصر و رحمان ته شکایت به د قضا کوی تر کوم</p>	
<p>تر داهو تر به نور خروای احترام</p>	<p>که م و نماحتی ساقی په یوه جام</p>

پسې شاه به صبر نه د زده کړه کړم
رو برو م خطاشی وار له مخ
د عشق پینه خو بنده سید
دغه نار به د کا خدای کلز له مخ

<p>بند کماله دایض شرابو می خوری که په عالم کین بنیامی ده په میزان کین یوسر لعل بل سرکاری عاشقان د سپین رضار د تورو زلفو په مجنون باندی قلم راغله ندی</p>	<p>چه پرو وینخم دادلق ازرق فام ماتر پینودی لاندی کوی تنگ نام مسایوی ده عاشقی په خاص و عام خبر پرو الیری دکفر د اسلام که حلاله تی په مخورشی که حرام</p>
<p>حلال عشق د پهر حمان باندی راغله په حلالو کین مدام وری احترام</p>	
<p>و محمود و ته نظر کوه مدام د نیکانو مدد عا خونیک عمل وک چه د زره حضور تی ندوی په نماز کین چه مجنون غنبدی په میند کین صادق وک</p>	<p>چه غلام کر خیل مینی د غلام ساعت ند کوری که صبح و که شام پکار ندی مقتدی وری که امام رحمان و ایم په هغه باندی سلام</p>
<p>هم لغنی کاندی هم رقص کا هم خانیدی د سر حمان په شعر ترکی د باکوام</p>	
<p>خبر نیم چه تی داوستم له کوم لکه روند چه لاس د بل په اوږه کیند خدای و پیند نری لار کوه نالیدلی خواب زره م تورو زلفوته هوس کر هسه کوی عاشقی را باندی و کوی چه تی هیچ ته خدا ترس و ویره نشی کله را کاندی شراب د لعلو لبو د مطلوب له طالبانو چه خاشمیری</p>	<p>بیام کوم خوانه استوی چه دروم هیچ ژوره لوره ندوی ورم معلوم لکه و رانه ماشوره چه و سر کوم باری کیوت د مرغد پخیر په لوم چه سنگین خاطر م زوم شه تر موم الغیات د د لبرانو له رسوم کله جام د زهر و را کاندی چه شوم ای رحمان اول سیال شهبالی موم</p>

اندی پیند مده لیکان شوه پیند
فکده ساه را خیر خیر لندره لندره
د آشناد هجی هسه بد خبر دے لکه و زغوری په سیه کاک لند

په سو به سو پوه توري که خبر دغو نو غو مینو

مینه ماته کا توبه د زور و کالو د سیلاب له مخ و بهیږه دینو

هسه تیز درومي دوران
د آسیا په خیر گردش کا
لکړي دی د سړیو
پیدا کیری فنا کیری
نډی حد ونه پایان شته
خنی دول و له بناری کا
خنی شمع غنډ ژاری
که ئی گوړی یو گلشن دے
که ئی گوړی یو گلزار دے
یوه هسه تماشاده
کیفیت ئی موندنه نشی
چر ئی گوړ خوارفتن دے

گویا برق د درخشان
په زمین باندا آسمان
چر و وری پری تر دامیا
نډی حد شته نه پایان
نډی سر شته نه سامان
خنی ویر کار خپل خان
خنی گل غنډ خندان
که ئی گوړی یو زندان
که ئی گوړی یو بیابان
چر ئی هیڅ نشته بیان
په دلیل و په برهان
یائی چر ته دی مکان

خداے خبر دے په د اعلم
هیڅ خبر نه دی مرجان

په یاران وود گل خان و جمال خان
دهم وار و یارانوخ د توری شی
چر یار په سو پر پوت و بل په اور کیند
هیڅ تعریف نه په دار به واید نه شی
تر داهوتی د یاری شرتونه خه و
چر له آله اولاد سه و سول
چر په اور کینس یو د بل دیاره سور

پکار نه شی یو په وقت د زارستان
که به خوک و بله یاری که په د اشان
وهغوتی به خوک خه واپی یاران
صدمت شه په یاری د گل خان
چر په اور کینس دواړه و سور یکسان
خدای دین کا خوک د هسه مظلومان
مالین نه وو هسه مخلصان

خمر رنگ شوخ وه هغه اور وه خلق
 الغیادی الغیات د الغیات د
 د نرود چارم ولیدے پر ستر کو
 هم د زمکی هم آسمان ته تعجب کرم
 هم د لویو لویو غر و نو ته حیران یم
 له د کچیل سپی نفس مرزوه بد شد
 عالم وائی چه قیامت بد پی جمع و
 هزار حیف د چه د اھسے زکی چار کے
 پے عیسے و پد د جال کنس کناہ نشد
 عزیزان ئی خبله و وژله پخبله
 هسی نه چه دائی و کوره نور بد ندری
 شاه عالم اعظم و کوره چه خنجر
 و دارا و اوزنگ ز بسو ته حیران یم
 د حسن حسین غزاد خوک پد زوه کا
 د دو غوبنی او بنو وینور غر و
 هر چه اهل د دنیا دی حال د اده
 آدم زاد پد زمکه یو بل سره و دنی
 لکه غوبنی چه ماھیا خور پد دریابند
 خونده و پرندہ دی ددی دھر
 مرداری د د دنیا خولم دغه ده
 مکاری د نر ماخر همره نه ده

چه ئی مرنه کرد او بنو پد باران
 چه انسان کا هسے ظلم پد انسان
 چه ئی آچول و اور و ته بنیان
 چه ندرمکه پد نار و شوہ نہ آسمان
 چه وند لو بنشد له و یخ سر غلطان
 چه او به خکی باخواره خور پد جمان
 ولید ما پد یکشنبه په داد دوران
 واقع کبری د دنیا پد سود و زیان
 دامکرو ته دی د نفس و د شیطان
 د اھم واره تقدیر د سبحان
 چه ئی زره شی هغه کا نذ باد شاھا
 پد خونونو واره ملک دھند و ستان
 چه ئی خچارک واقع شوک ترمیان
 چه هم واره پد تیغ شو شهیدان
 بی حساب هسے خلق شد طوفان
 کہ سری دی کہ پیروی د که حیوان
 پد دریاب کنس و بله غوبنی خور ماھیا
 پد هو کنس هم دغه کا نذ مرغان
 هم واره یو توبل مشت و گریوان
 خکد بیو ته خفی گونزی دمر ویشان
 چه رحمان ئی چاته و کا نذ بیان

او پد خبر گریوان میند کوم پد شیکلا
 چه د عقل سننم و خاتره له کند
 چه سارا د چارزه پد میونہ نشی
 ده ترمی سر و بند کونہ اھند

دنیار دارد دنیا کار گزاره ددین
 هیچ کز ند که تر سپین مخد د لبرانو
 مراد له تور و سپینو واره دلبری د
 مرتبه د سلیمان چه چاله ورشی
 چه رنگین رنگین مضمون پر بشکله نر
 خوند پد خوله د ند پد سکه ند پد خواره د
 عرض خوب د که پد خنس و که پد خاور و
 مصری نوره هم پد بد علا کین رنگ شی

خوانین شما پد ملک د خوشد چین
 بلکه بند د شما شعر نمکین
 موقوف ند د غم کار پد تور و سپین
 هیچ پوره نیم کوه ند که پر رنگین
 خه چکار د دیاض ورق رنگین
 آب و خور که د چا تلخ وی که شیرین
 خه حاجت دے پد بسترو پد بالین
 خدای خوک مذ کوه د بدان و هندی شین

خه عجب که پد ورخ مهر پد شپه ماه شی
 در حمان آشنا چان دی هم چین

که نظر کا خوک پد کار د درویشانو
 پد غه لاری بر ورشی خدا رسوله
 هر گفتار بی د خدا پد در قبول و
 هسه کرم بازار بل پد جهان نشته
 پد یوه قدم تر عرش پور که رسی
 همه ره خلق ئی زیارت کاپس له مرک
 باد شاهان د دنیا واره پراتر د
 هر بهار لوه خزان پد جهانشته وی
 د جنت و باغ کلون پد بی هیروی
 چه دنیائی کوه د خدای د پاره ترکیه
 دقارون و حال نر کور محالی خه

خود به و وینی وقار د درویشانو
 که خوک ژون کاند پد لار د درویشانو
 چه قبول ئی وی گفتار د درویشانو
 لکه کرم د بازار د درویشانو
 مالیدی که رفتار د درویشانو
 چه بازار وی پد مزار د درویشانو
 لکه خاور که پد دیار د درویشانو
 خزان نر لری بهار د درویشانو
 که خوک و وینی کلزار د درویشانو
 صد رحمت شه پد روز کار د درویشانو
 داشته مذ کوه انکار د درویشانو

پد لباس د بشکلی و غیره جمیل
 له تروری شیرازه و نه سینه
 درود پس پد بناد و شه رهما کوه
 چه تی ز کوه پد سینه و آستانه کوه

روایه الی

په هر چا چه دغضب لند ک کبسه	خط اندرومی گذارد در ویشانو
<p>درست دیوان در مرحمان خاتر تو انگر لشد چه بیان می کرد کرد در در ویشانو</p>	
<p>اوبنی ندری حساب خما دسترگو سیاهی هم هره واره سفیدی شوه کرم سره کرم سپین و کرم تورده چه رخسار دهغه یار را خج بیت شد چه گذارئی پدر اگر مو اوبنونه شد چرم نقش پدزه سه شویک دیار شو که نور خلق د آفتاب پدر نزار بست کا مائی خیال لوه ابلق دسترگو زین کرم لکه نسبتی وحشیان لدمردمانو</p>	<p>بی حساب شد سیلاب خما دسترگو هسی پر یولی شد کتاب خما دسترگو اوبنو پوور هر اسباب خما دسترگو حطه شی آب و تاب خما دسترگو مگر کاری د حساب خما دسترگو کان دل علوشه کرد اب خما دسترگو مخ د ترودی آفتاب خما دسترگو قدم ندره پد رکاب خما دسترگو هسی و تبتند خواب خما دسترگو</p>
<p>ما رحمان چه سترگی رو بر پخیل یار کری اوس محال دے اجناب خما دسترگو</p>	
<p>هیتوک مرده گرفتار د توروز لفو هم پد شان د توروز لفو پد پریشان و د محشر عالم به کله پد قرار وے خوئی صبر د قیامت دمیده نه شی مگر شمع د سپین مخ شی باند بله تار پد تار کاد عاشق د خاطر خونه چه تمام جهان می نسبتی د پد دام کبند</p>	<p>مد اسیر شه پد کفارد توروز لفو هر چه کاند انتظار د توروز لفو خوک به خه غواری قوارد توروز لفو ورخ به ندر شی شب تارد توروز لفو گزه نشته نورا نوار د توروز لفو چه حلقه شی تار پد تارد توروز لفو خوک به خه کاند انکار د توروز لفو</p>

در خلق پد امر وی کتو فوج کرد کوزده سسته لند هشت مغرود چه د سناسکند دانی ته نظر وک افلاطون شی جبرئیل یا شی

که کند و ندی هزار د توروز لفو چه پر را شی دمره دارد توروز لفو چه تسیح کوحضای ز نارد توروز لفو چه پیدا شد شهر یار د توروز لفو نشی هیت پر زره کبش دارد توروز لفو پد زره خوله لگوی مارد توروز لفو	زه که کوم یوه کند سروک اوم به تنیدی د محتسب کا درّه ماته همه زهرونئی پیلې پد هر تارد مک د هند و د حبش وارّه زیر کر بنامار انوغند کوزی پد کجخونو که بل مار چیل پد لاسویا پد پینوکا
---	--

د رحمان تر قلم منبک و عنبر و وری
چه آغازئی کره اشعار د توروز لفو

د دلبر و پد درگاه غوغوی مرد زره ولی همه قدرم هم نشته هیچ خبر له خان ندیم یو نظر را باند نرکا که له غم ئی سریت کم	نه حرمت لرم نه جاه د چشمانو په نگاه که قدر د گیاه چه ئی خه لرم کنه از برای عند الله بل سر نه لرم پناه
---	--

د رحمان پر خیر دند شته
حال احوال د چا نیا ه

که خور لاس له سود و کاری زیان نشته جدائی له آشنائی نه پیدا کیږی د وفا خریدار بل خواته د درو می مکوخان و خدای ته پاسله پراما شته هغه پار بزه و کوم خواته غوارم	پر ملنک باند قلنک و تاوان نشته نا آشنالره هیت غم د هجران نشته دامتاع د زماتی پد دکان نشته گزه بل خواته د هیچا اما ز نشته چرئی هیچر ته منزل و مکان نشته
---	--

له حجاب د جلوه هسه جالکا که سوه لنبه چه چیلک له تنوید
پد ضرور د خا د مین داز مایه شئی چه هم هسه بی پروائی له ضرور دند

<p>دلبران که هر خردی دردی پد جهان کنند چو هم قدری هم زلفی هم سر شون عشق عاشق لره پوهسه گلستان دے عاشقان پد عشق کنن واره سلطان که مجنون عنده پد عشق کنن خول صادق</p>	<p>خجایار عنده دلبر پد جهان نشسته دغه هسه زبک آفتاب پد جهان نشسته چرو باغ و تدئی لار دخران نشسته پد انبهر کنن نینسکار و ناتوان نشسته دلایل پد دروازه کنن دربان نشسته</p>
<p>دانا یان بد در حمان پد قال پوهییری دلته کار دهر نا اهل نادان نشسته</p>	
<p>یاد وے پد خوله مکه او میند زورند سر لکه عنجه مراقبه کرے داطلسو قبا غوارے ندئی موی عبادت دختو تیری تر معصیت کر کیند بده ده بی شک جنک حرام دے دوردانو کار له نفس سر جنک وی تر ناپاکو ناریند و ده بهتره دوینداری ارتینی له یوی کونبی نیکو کار سرے بهتر د که خورد سالر</p>	<p>نسکور پروت پی دعور لی پد سیند پت د نقش زره زخت وی رکنینه له ناکام د خوقه کره پشمینه خه خورینسه و خان ته آمینه ند له نفس وله شیطان سره کینه نرزان عنده له نقش رکنینه پاک دامنه پوهیز کار ارتینه صدق شه سل بی دین نارینه توسپین بریری بد کردار دیرینه</p>
<p>بد کردار که صد ساله وی و مر حمان ته خو کند بری لکه طفل شبینه</p>	
<p>عاشقی را باند سور کرے مرئی خه اثر بدئی د عقل وی پد سر کنن دتر مکانو پد پنجه مزبه و کاری</p>	<p>هیچ مرند در وی بی یار تر مرے دهغوید سر چه کنینی بنا پدی خدای دتر کو مستی سترگی کرے ز مرئی</p>

زه دشمع پد خیر اولد پد توتک بلکم
تد صبر پد خیر خاندی لغزله که هر خورم دجهایر ججا بنهسته
عاقبت م عاقبتی شوقه شهروز

<p>هر چه کاندید خوبانو چاکری که بد عشق کس شوک دعاقت لری چه شپه ورخ م غبروی لکه طری ناچه دوا به سترگی تو بری کری نری چه بند شوم و هجران په چری تاچه واغوستی دخیا جامی نری</p>	<p>علوفه بدنی بی غم نورخه ندی بز در صبر سبق مالوه هم را کرے خدای خه دد کو تو ال پد لاس کس په صورت م نری تبه شوه و لاس دو صال دلالان کوم طرف ته غوارم نور د شمع پد فانوس کله پشیری</p>
---	--

زه رحمان پد زره تر کوم هغو جونو
 چه تی ملاوی دویسته پد دود نری

<p>دبل زخم پد خیر سهل و آسان ندی دغه راز و نور عالم تدعیان ندی کوم سې پد دغه کار کس حیران ندی چه تی رود پد مخ داو بنو مروان ندی تدبه و ای چه یوسیند و گویوان ندی که هم خان و رخه درو هیه کران ندی غم د تر کوبد د هیه پد خان ندی برابر د بیل تاند و نیران ندی دا که عقل پد رهو بنیارد نادان ندی</p>	<p>د عشق زخم خه د زخم پد شان ندی عاشقا و معشوقی سره پوهیبرے عاشقی ندی که کوم حیرانی ده یو عاشق د خوک راوینی پد عشق کس همه اوینی عاشق پد گویوان دورے دا هجران د چه تی مرگ پد عاشق گویوان نور غموند که پد خان د سې بد دے د دوزخ دا ور که تا اوله حد تیر دے چه باله شی شوک پد عشق کس عقل</p>
--	---

چه بی یار زه جهان و ته نظر کرم
 رحمان و ایم چه ویران دودان ندی

<p>هغه کار چه بی بقادی خه کار ندی دا پد عشق کس سهل کار د شوار ندی</p>	<p>هغه یار چه بی وفادی خه یار ندی که د سې بنندل د شوار په ما و تاد ندی</p>
--	---

هغه ساعه پد کس ناخو غونو پد کله
 د خاطر کشود و د کله شله فغور
 هر چه پد کله خورک د به کله پد کله
 چه خبره د خوبان دله دستور

اندیشہ سری بیدار کا بند لہ خوب	کہ اندیش کہ بیداری بیدار نہ دے
کہ خہ عمر کے عاشق لہ وصال دے	دھجران عمر دے عمر پہ شہماوند دے
دچشمانو پد خیل کین تیر و پیر شی	اعتبار در زمانی اعتبار نہ دے
کہ دسلوزو یو پیلار شی برئی خہ کا	بہ وقوف رو د پیلار خہ کار نہ دے

مغشوقی ہمیشہ ناز پر عاشق کا بند
رحمان ہیت لہ خیل یار آزار نہ دے

ستاد عشق حرفونہ تو نہ دے کلکون	ہم پیر دا چہ نوشتہ پیر جگر خون دے
نش بہ نہ شی ہفتہ خم لہ عشق دے میو	چہ تی خاورد دے د فہاد و د مجنون دے
د دنیا چار کے ہم وارہ فانی دے	دار ستاجور و فاولی افزون دے
مقتولان ستاد غمزد لالہ نہ دے	چہ پیر سہ کفن لہ زمکی رابعون دے
چہ تی ہیت بھا زلیو مخہ نشتہ	جونہ نہ دے سکہ کچون دے قادرون دے
بادشاہان پیر یوہ دم کینر کدیان	مالیک فسادون دے گردون دے

د **رحمان** دزرہ خواب مگر قبول شہ
 چہ مخونہ دے دلبر و پیر کے لکون دے

د عاشق نظر پیر خورد و پیر خواب نہ دے	مراد تی بی دیار لہ در بل باب نہ دے
تہ نظر پیر خیل ہنر پیر عقل مہ کوہ	د اسباب پیر عاشقی کینر اسباب نہ دے
چہ دیار سوہ عینا د دنیا کا بند	د غہ ہیت پیر عاشقا و حساب نہ دے
چہ عاشق پیر عاشقی کینر ارباب نہ شی	کہ در دست چہ ارباب و ارباب نہ دے
ہر چہ یار ضع کوی لہ خیل یار	د کتاب عاشقا نو کتاب نہ دے
د احباب چہ نور عالم تی حجاب بولی	د اتحاد یار تو میان حجاب نہ دے
کہ ثواب دے ہو سوا دیار لہ مخ	ما کونی د غہ کار پیر ثواب نہ دے

چہ ہنر و سنو کو تو راجہ پیر یوہ لہ کو تو کے بلایا ہی سلو نوہ
 نور ستار کی قدر لینی تو کے دردی داہد تو تو کے بلایا دے آد ہنر

کہ لیدلی زلیخا یوسف پر خوب وہ	ما پر وینہر دے لیدلی پر خوب نہ دے
صبر و بند پر مخ کن کہ مراد غوار	ہیچا کوی دغہ کار پر شتاب نہ دے

مرحمان سوال دہوسی کوی دے کہ یا سر
لائی ہیچ خن موند کے خواب نہ دے

ہمیشہ دتھا سر وستا قدم وی	ترہہ ساعت پوری خوم دم وی
ستالہ لاس واپہ مالرہ نافع دے	کہ مر زھر وی پر زخم کہ مرہم دے
زہ بی تاہسے گمان کوہم چہ سفاک دے	کہ نسکور مر پر لبانو جام دجم دے
نور عالم کہ در دنیا پر بناوئی بنا دے	خما زہہ دم مدام بنا دے ستا پر غم دے
کہ پر زہہ باندم سل غموند رانی	دا ستا غم د ترہم و مقدم وی
ما د ستالہ غم خدای بیغم نہ کا	ترہہ ہر خوم دم وی

مرحمان ستا پر مخ میں د خدای خبر دے
کہ پر داکنن بہ ہیچری زیات و کم دے

ہر چہ ستا پر نندان کننی منزلی شی	لکہ خس پہ تنارہ کنن بہ جلیل شی
خوک چہ نوم دستا دشونن پر خولہ و خط	کہ کنی زھر وی پر خولہ کنن ہم غسل شی
پر ہجران کنن زہ بی برک و بے نوایم	لکہ کنت چہ او بہ نہ موی شہل شی
پر عاشق بانند اہسے گمان مہ کرہ	چہ یار زہہ ور خنچہ پوسی تش کوکل شی
یچہ مان ترا شنائی خواہہ خہ نشہ	ولی چیف دے چہ ہجران پر کنن خنظل شی

زہ مرحمان بی یار ہسے شول و شل شی
لکہ کب چہ بی محیط شول و شل شی

دوارہ سترگی م کوی دستا پر لور دے	مدام دوی د فراقی پر آب شور دے
زہ پوسی ہم چار چشمہ دستالہ سپو	چہ ہم دوہ سترگی دستا پر لور شور دے

لہ پوری بلا خوک خان سلتا زینبی ماتنتولی سل بلا شہ پیلہ پور
نہ پور پر حساب نہ درونہ ویم عاشقان تو دامیان کوم پور و

<p>وهر لور تدم نیولی کور پیکور دی دواره کسی موزره و تنسکورد سودوزیان پداجهان کین خور وورد</p>	<p>کنولی ددوارو سترگوستا پد طمع چرم خیال دترگو ولید پد زره کین ما قبول در قیب ناز کر ستاد پاره</p>
<p>پد رحمان باندا هسه گمان مه کوه چربی تا به نور خه غلیبری هغه نور د</p>	
<p>مطرب اینی پد زانو باندا رباب د پد او وقت کین چا خند د توبی تاب د پد ا هسه کار کین کوم سور و نوآب د پد محیط دعاشقی کین یوحباب د هغه کری کور پیکر کین د سیلاب د کوم چا کری د زمری پد خول کین خواب د گویا اینی تی تر پینولا بند کتاب د تشن لب غنن سر شو پد سراب د پد زمری تی غلط مد شه سنگ د آب د</p>	<p>د ساقی پد لاس کین جام د نابد تدچه ما و تد توبه وای ناصح زه چه خان منع کوم د عشق له کار دا اسمان چه لوی پد عقل کین باله شه هر چه ز غور ک سر و مال پد عاشقی کین تد چه خوب غوار پد عشق کین تدا ویا بی عمل که کتاب کیرد پد سر خه شو چه دشر له عملو نو ند خیر غواری د دشمن له مکاری وه ویر پره</p>
<p>عبادت پد شتاب هسه کوه رحمان لکه عمر چه د تلوتی پد شتاب د</p>	
<p>بیدلان که دلبر غواری دلبر داد د حله و دلبر انوسر و داد راشه کومر زمرم داری کور داد زه گمان کوم جنت داری سقر داد قدم کیرده پد خان باندا منبر داد</p>	<p>غو اصان که گوهر غواری گوهر داد تخما یا رغند پد بل یو دلبر ندوه خوند دلبر او دچاه زخندان تی چه د وصل او هجران و تده نظر کوم تد خطبه پد منبر خه لولی خطیب</p>

اوس خماله نام و ننگ سوری خدی
ولی ویرکا ویر زری پد سرور
که ترخان تان افلاطون وای ناصح
ماتد عین لیونی د مجنون وورد

چله خان سفر کاند سفر دادے	و مکی سفر آسان دے مرد هغه دے
هغه نه دے قلندر قلندر دادے	هر منع چیدل جوئی د قلندر کا
بل تو انگرید جهان نشسته تو انگر دادے	چیر تو انگر د قناعت پد خزانہ شہی

داهنرد کے چه خاوری خوک سره زرکا
چہ زر خاوری کا رحمان هنرد دادے

هنر مند و خنچه کیند خیل هنرد	دنیا دار که مستغنی پد سیم وزرد
د دنیا سہی کہ هر خوزور اورد	یہودہ بزور آور و خان تروائی
پیدا کری خدا دسی دیاس سرد	هسه مرد واپه چرزه کم پد جہا کنس
نہ چہ هر سرے ولی او پیغبر دے	خس خن فی و لیان پیغبران کول
نور جهان واره دنورو کاند و گرد	جو دان قدر یولعل پد کنس پیداشے
نہ پد هر پوه سہی پسی لسنک دے	یو بادشاہ وی چہ لسنک و رپسی دے
هسه نہ چہ جہان واره برابر دے	پیدا کری خدا سہی پد تفاوت دے
دابہ واپی چہ آفتاب نماز دیکرد	کہ د عمر و رفتن تہ خوک نظر کا
پد آسمان بانہ ختل لکہ نمر دے	چہ فی سہ پد زمکہ اینہی وی و یارتہ
ماموندلی پد دا بحر کنس کوهر دے	تعب خما د پرو او بنو مکرہ

دریا خرقہ فی خدای مہ کوہ پد غارہ
مرحمان کور دستار تری قلندر دے

گویا هر قدم پد لاری دحرم بیدی	کہ دلدار پد دلدارئی خما قدم بیدی
کوم کویم پد چامنت و خیل کوم بیدی	خای لری کہ بی منت بوسد را کری
نہ قادرون چہ پد شان اسم دحاتم بیدی	معشوقہ مشفقہ بویہ مہربانہ
لکہ زر چہ خوک لہ خلقو بیت پد ہمدیدی	هسه بیت لرم داز پیر خسار لہ خلقو

اوس بر کفر تہ دنورو زلفور و و م
کمزہ مکرہ دیند خیر نور
عشق ددیور و دنور کمپری د نادانہ
خضرہ ددیور یا نهد پدیور

کوم بوبت و ناست نرہ کیند کجیل چرم پم پر سشتش و از نسلور هسه ایم دیار له غم پر ضرورد لک سکو اور لرونی و تنور

کد داغونیم پد زره باندد غم بردی کوم یومست دچہ قدم پد لار سم بردی کوم طبیب دچہ پد روع صوت مرهم بردی برهن چہ سر پد پینو و خیل صنم بردی داخو عشق دچہ پد عرش کرسی قدم بردی	خدای و ماوتہ کلونہ دجنت کرل هیچے مانہ دجوتک له مستوستر کونہ کا راحت ندر کی رحمت چاموندلی زه هر کور تخیل صنم پورک شیرم و آسمان تدر لاس عقل ندر سیرک
--	--

زه رحمان ئی تاج کونم دیار له لاس
کدم پین پد سر دجوت و دستم بردی

داکمان پد هیچا مه کره چیم خیل دے دیخ سورک پد او بو پورک کول دے که دشوم پوزہ غوز غواری باطل دے پس له شام هسه وایه چد بدل دے بل به هسه تاته وایه چد ستاسل دے دسر اسپنی خوشی تکول دے	ددنیا کاروند کل واره غول دے هیچ مزه پد داجها کین پاتی ندر شوه پوزہ غوز د غونبو شتد پد هر چا پورک که ددوه کاسی دانی و پد کیند و کیند که تیر و یادوه عیبونہ دچا شمارک نصیحت دنا صحانو اثر ندر کا
--	---

دنا اهل همدان دے ند پوهیرم
که موچی د رحمان پندرک کوه کل دے

پد کلزار کین چم کل ندر و کلزار ندر دے هغه خارچه بو دکل لری خار ندر دے مالیدک هیزه دیندار دنیا دار ندر دے دک نور عالم روزگار خرد روزگار ندر دے دایه خوله ظاهر اقرار خه اقرار ندر دے دعده بر در رحمت دے غبار ندر دے	هونکارچه وفادے نکار ندر دے پد تلخی دمیومست خلق مرخوبند دے دینداری دنیا داری د خبله لری که روزگار د پد جهان کیند عاشقی ده چه تصدیق پد خیل زره کیند حکم بردی پد هر زره چه دخیل یار د غم غبارک
--	--

باری گنجدی چه هر یوتد اظهار بند	چا به کسب بی له عشق نور خند کرد
گنزه کوم یودد که خست خریدار بند	معشوق و فاله هیچا سره ندرکا
دغه کارم دهیچی پد اختیار بند	دخبل یار وصال حد پد ادمونده

پد رحمان بانذمنت دم عشوقد
دی حسنو معشوق منت باز بند

پد اجام کنس ورنسکاره تمام عالم شه	هغه زره چه خدی رو بننا کاجام شه
بیا هاله ئی آدم بوله چه آدم شه	پد آدم کنس دجیوان خو یونده هم شه
سری هونن پد سیکه هله مسلم شه	چه خو یونده دچار پاپو پد کنس ندرک
دنا پا کو چاری کاند خو پد کرم شه	چه اغوستی ئی لباس و دپاکانو
چه یوه ذره نمک ئی زیات و کم شه	که هر خوطعام لذیذ وی مزه ندرکا
دهغو به خد بنیادی وی چه بی غم شه	بنادی هر چه دغم پد اندازه و کم
که هر خوپد خان ناخونن و خونن خورم شه	هر چه خپله رضا پاسلوی قضات
دخبل یار له لاس زخم ئی مرهم شه	عاشقی چه ترکماگ ورسیری

که پد خان بانذ قدم کیوردی رحمان
ند فلک به د لاند تر قدم شه

بی طیب قراری د بیمار نده شه	دعاشق خپل یار قرار نده شه
پد تعلیم د معلم به هون بنیاد نده شه	چه پد لوح محفوظ کنس نسکا لیونی و
دقضا علاج پد مور و پد پلاوند شه	زوی دپلا د پد غیر کنس پروت روح ئی لار شه
هیچ نقضان ئی دمنکر پد انکار نده شه	دهغو چه خدی کمال حسن روزی کر
هیچ سری و پد وارنخ کو فتار نده شه	درد و غم دعاشقی چه پد مشکل د

چه هرگز له و بنو یونده و چو

معلومی چه سترگی شوک ناسور

هر ساعت شتم

راکینتی دوسنگسات

حجت قایم مقام کو د منظور

چه دیار له خپل یار ویزار نښي	زه هم عمر له خدای دغذو است کوم
چه هیچ فرق ئی داغیار او دیار نښي	یار له یار سره جفا کا هسه دیره
که هر خوئی دلبری و دل جوئی کا د مرحمان پد ترگو هیچ اعتبار نښي	
بیا به تاخت کا په کوم غولې دار دچا دی	دا چه مست په میو راغی یار دچا دی
دابی درد و بی صوفی گذار دچا دی	چه زړه سوی ئی دحرم په صید هم نښي
دا چه ما آزار وی آزار دچا دی	ماخونه دی څوک بی وجهی آزار کوی
دا آفتاب غنډ روښان رخسار دچا دی	چه ئی دره ست جهان د مخ پد نزار است
دا د نښه حرم کلزار دچا دی	چه بیل ئی رسیدی تر کله نښي
چه هیچ ترس پد زړه کهنه لوی رحمان دانا ترس و به پروانکار دچا دی	
پد یوه ذره به کوم یا به سوړی	پد یوه ذره به ووی یا به سوړی
او که پس له خوئی پائی خوبه زوړی	که خوئی له خدای غور څوان به ووی
خدای خونږی چه بد تل تر تل جوړی	سره کله خو یا جوړ کله نا جوړ وی
که مجنون غنډ هر څو په صورت و وړی	عاشقی به د آسمان غنډ څو کند کا
عاشقی بی جذبې چری ده مرحمان ته مجذوب دیار په مهر کبش و وړی	
که د ورو د که د غریزوی که پوری	ورک و رک شه بد کردار و بد سو
چه بد کردار نښی د چاروی یا نښی	تر هغه لای نیکو کار بیگانه بند دی
بد کردار د سور لښی یا و وړی	لرگی لوبښی هم واره پر و وړی
چه په کلی کبش یو سپی شه لپو ته	هغه خلق به هم واره لپوئی کا

چری غم لوه د ترگو لوی و وړی
 مور د پلار وی په هلاک را باندی و وړی
 پد درباریم د بی قدری و د لپو لپو
 نشته قدری د مری او د مسز و وړی

بی لہ مرکے چہ تروک کا بند کوهی کہ پہ توہرہ یا پہ تیغ وے مرنی چہ بی وجہی آزار نہ کاہیخ سری چہ ٹی سومر پہ آہ سرد نہ شی لغوی چہ بالہ شی دخیل وقت حاتم طی	بل علاج دلیو نیو سپیو نشته حرام خورد مختو پ حساب و مرنی ویلی بویہ و ہنغہ تہ دیگئی ایسی پر دیکدان ورنی تیغ ہسے فیض ٹی و ہر چاوتہ رسیبری
---	--

ای رحمان چہ بد فہم و بد کرداروی
راتد واید سپی بھتر دے کہ سرے

کچہ درد و مرجان مرد موندے نیز پوھیوم چہ شان مرد موندے زہ خوایم چہ آسان مرد موندے وارہ اجر دھجران مرد موندے چہ بادشاہ در دست جھام مرد موندے	چہ وصال دخیل جانان مرد موندے ہرہ طمع مرد خیل بخت ندوہ کہ پہ پر مشقت لاس لوہ خدا راوست چہ مر یو نفس وصال ورسوہ وشد خہ عجب دے کہ تمام جھان خماشے
--	--

زہ رحمان پخیل اشعار شکر گزاریم
چہ داہسے رنگ دیوان م دے موندے

دھغوپہ سر ہمد خاوردے ایری دی وداناوتہ داوشتی مسخری دی نارینہ ٹی وارہ خزہ اوہنخی خزی دی ہلکی وارہ طفلان دکواری دی کہ ٹی ایسی پر دستار کبش قوری دی ہلکی وارہ بی فیض و بی بھری دے داہم وارہ دغاورد خیزی دی	چاچہ کوی و دنیاوتہ اسری دی نادانان کہ دنیاہ کارنازیبری چہ بی خدای محبت کاہغہ خلق دسپین زیو یووتہ مد وایسپین بیہ ہسے وایہ چہ شری دی دزنانو چہ نہ فیض نہ خہ بھرہ خن موندے زخیرہ د دنیاہ کوہ رحمان
---	---

خدای نیکو کز آجوری شیخ چشم
ہر ساعت پر ملائکہ کبش فتور
زید زبیری سیبا خط پیمان کہ دادخورد ورتنا بائذ مغرور

آشنائی توره بلا دہ آشنامہ شی درد و غم بد د زپہ ولی کا غوخی پہ زیر رنگ بد تل سکی او نیی طیب ہم پر داچہ دروغن د خدا گنہ کہ اعلمی تہ غوازی عاشقی دہ	جدائی بد فنا کا فنا مد شی گرفتار پید مرد و غم د جانا مد شی د دورنگو پہ خیر کل در عنامہ شی وہیچا نہ دروغن پہ وینامہ شی نور ہمد وارہ ادنی دی ادنی مد شی
--	---

ہمیشہ بد سرتون پر فکر ناست تے
د مرحمان ہسے مشغول پد شامہ شی

چہ پر نور خچر پورے زپہ تری بی خدا داخونشتہ چہ بد تل تل پای کہ دسل کال شی عمر خوب تیر شی سم لہ لاس چار نہ شی مرد ہفند تد پداصل کین سکی خا رو نیی مرتبہ بد د دچ و دمیر شی مور بہ نہ شی تد پد حرص بی قنات	خچر پو ہیبری چہ پد خای کو کہ بی خای کہ بیای پای خوتو سلو کالو پای دغہ پس بیابند خہ کوی راتہ وای چہ بیدار و غلیم وتہ لہ و رای دچار پایو چاری مد کوہ دو پای زپہ پد غور و غونہ نوم ترہ ہمای ای پد تحت داورنگ زیب ناست گدای
--	---

وراند سرای لره توبنہ ترہ مرحمان
خوسفر د کرے تد دے لہ دے سرای

لہ دی کت لہ پوزی خوب ولار شی پد ظاہر صورت خو ہسے معلومیر دا آسمان زمکہ برواوتہ بہ نہ نی د ہار د کلو عمر مدام نہ وے	ترو بی خدای خیر چہ کوم خواتہ بد لار چہ بد حسن غند ترو پینو لاند لتا ر شی پد ودانہ ودانی کین بہ و یچار شی عندلیب غند بر پاتی پد ہار شی
---	--

دہر پاید زہد مد غلیبہ زہد یکا زہد زہد شی د و خجی د لاری لور
خوچہ و غندی صید سیریک د وصل ترو کار بی ملک پہ وینوسر

په ویلار و ویلار بدخان ورپسې ور لیکو
چې ندوی چه دترگو په ویلار شې

که لیلی عواری باید دی د امرحمان
چه مجنون غنډ ساکن دکوه و کار شې

زه دهره کړي وينم چه چيل سر غډه تد چه تل په هر پو سناخ بانډ تهر خور دا نعمت چه په هر شام وهر سحر خور تد خور تل طعام په هر پهر پهر خور نور به غونډې دخيل خان لکه تر خور دهر چا په کج وي په خيل خور خور قد تي وگنزه که زهر په هر خور	تد په هره کړي غم و سيم و زر خور عاقبت بد د پو خنده له سينه ووزي په عوض تي کوم طاعت کړي راند واپد دور تي په خورم په هر افطار کا که پو تل تر مال ورسيدو که بيسپند د نام و ننگ د شې تر سنگ بي هنر و له قند هم زهر قاتل و
---	---

نهال په زره د صبر نخل کوه رحمان
چه مدام د بر خور دارو په خیر بر خوري

کاشکې بيا موی د غوشتو پدوخ شو هسه ندی چه تي پير يائي پروی که دمصر مستور شې واره قوی چه او بد تي خاک اودی وی ختوی چه پدغم وي دکاله ياد کههوی خوپد يار سپی وان دخلی خلی زوی جد اي تي خلقی کړه په زنده شموی	تد چه خپله بي عقله هو بشيار بولي عشق بود ادک په عاشق بانوله خا زليجا غنډ به بله شهيد اندوی هغه بحر چه په بحر حساب ندک له هغوسره به خه فکر د يار و عاشقی د نغري په غاره ند شې دوصال په نغمه توغره مه شه
--	--

درگوهر پد تله ندوی چا تلی
د رحمان شعر گوهر د خدي توی

بند چه بيلم په غم شوه در زده د
کند شې پد کيس لمن دوصل
عشق ره هسه بي اختيار دماغ کوز کړ
که دوعو کړ کنده له سر ندو

پہ نامہ دھغہ خدای مردابیان دی
 ہم بادشاہ کے دجلہ و بادشاہانو
 ہغہ کارچہ و ہرچاوتہ مشکل و پیے
 خوک آفتاب شی پد آسمان راخیزو
 خوک دہم پد مخ حجاب شی غورولی
 خوک پد شپہ کبش شی مہتاب پیداکو
 خوک یوٹاخلی پری یستی شی لہ آسمان
 خوک شی روح نیستی پدیوہ ماش
 خوک و سنگ شی رنگ دکلو و رکولی
 خوک لہ خاوروشی یوکل پیداکولی
 خوک لہ اورہ شی اوبہ پیداکولے
 خوک لہ سنگ شی گوہر پیداکولے
 خوک شی رزق ہر مخلوق ترسولے
 خوک بندہ لہ ایمان شی ورکولی
 خوک لہ زمکی و آسمان تہ شی ختلے
 خوک لہ خدای سرہ جبر شی کولے
 خوک ایسود پد توسن د آسمان زینے
 خوک پد سپیند برہہ پائی ترقیامت
 چہ پدہ شی ہغہ کار پد ہیچانڈ شی
 پداو بو کبشئی دکا بزوکوت پیداکو
 پد سجودئی زمکی سر د لگولے

چہ یونومئی پد نومونکس سبحان کے
 ہم دھریوہ سلط پد سی سلطان کے
 ہغہ کار واپرہ و دہ و تدر آسان کے
 دہ آفتاب راخیزولی پد آسمان کے
 دہ پت کری نمر پد بو کبش پتہان کے
 دہ پد شپہ کبش پیداکری ماہ تابان کے
 نزولہ کری دہ پد صوبہ باند باران کے
 زونئی کری دہ پد روح تمام جہان کے
 دہ و سنگ و رکری رنگ دارغوان کے
 دہ لہ خاور و پیداکری گلستان کے
 دہ لہ اورئی پیداکری زمستان کے
 دہ لہ سنگ پیداکری درمرجان کے
 دی دھریوہ مخلوق روررسان کے
 دہ و رکری ہر مؤمن لہ ایمان کے
 دہ عیسے لہ و رکری دامکان کے
 دہ موسیٰ مشرف کری پد داستان کے
 ایسی دہ پد ہوا تخت دسیلمان کے
 دہ پد خضر باند کری داحسان کے
 ہر توانا دہ تر توان پور نا توان کے
 دہ و رکری پد کبش اور لہ مکان کے
 ہمئی زورند پد رکوع سرہ آسمان کے

عاشقی توتوہ بلا نہ وہ یکمیماوہ
 چہ خا خالی بشیرہ شوہ زدی زینہ
 کہ خوک غواری خای دہن پدینا کبش کہ زندہ عاجزی ترچہ کر

هر گياه نى پد نسيج سره زيان د
 كه ملك د كه پير دى كه انسان د
 هر مرغ نى پد چمن كين ثنا خوان د
 نله هيجا واقع شو د ابيان د
 لكه ده خنچه چه قدر دخيل خان د
 معرفت نى هيسه بحر بي پايان د
 او ندر د چا پخير د چا پيدشان د
 دى بي زيان بي زوال بي نقصان د
 دى بي مثل بى مثال بى مكان د
 له هغه چه د چاشك د چا گمان د
 او بي چون بي چكون نمايان د
 او كه واپي و هر چا و ترمعيان د
 او بيا هر جغت پد ده بان د ودان د

هره و ندر پد قيام و مرتبه ولايه
 هر وار په نسيج دده مشغول د
 هر ماهى نى پد درياب كين حمد واپي
 حق په حق نى هيجا ندره ثنا كړه
 مخلوقا تو هيسه ندره پيراند لى
 حد پايان نى هيجا سري موندلى ندره
 نه هيجو ك دده پد خيرونه پد شان د
 ندى زيان ندى زوال ندى نقصان
 ندى مثل ندى مثال ندى مكاشته
 پاك نى و كز به بي شك بي گمان
 ندى خوك پد سترگو ويني ندى ليدنه
 كه خوك واپي ليدنه ندى ليدنه ندى
 منزهرى له جمله و جهستونو

كنى سيند كور غور و تر نسيج نسيج
 سپور خور بى دريغ پد ندى غور
 دا خون له سادى عشق تدهوس كور
 كه نه خوك بوى بلا پد ندى

لدر رگونو صفتونو راشه كور
 چه كرى نيم صفت عبد الرحمن د

يو ساعت و دربان كالى شى
 فراموش نى قيل و قال شى
 پد غون كوز پد زبه لال شى
 ندى غور د چا پد سوال شى
 دستاره نى خواب و خيال شى
 لكه نقش د ديوال شى

هغه دم چه زره ملا شى
 حيران تله وى پد فكر
 ندى كفت ندى شنود وى
 ندر جواب و چا تده كاند
 علم عقل خنچه پيا شى
 پد زير و سترگو او ده وى

قوت پی وینی دتکو وی
 دچشمانو له با ران
 پد سبب دعا شقی
 هم ترال و ترعیال
 پد خیل درد و پد خیل غم کنر
 نه طاقت نه تی مجال وے
 که ژوند وی پد جهان کنر
 پد خشکی کنر ماهی کوره
 پاخید نه شئی له خایه
 دویشلیو پد خیریون کا
 لکه حس دلوی لاری
 خدای له غم سرے ز غوره
 چه دزره ولی شے غوخی
 د باغبان سترگی کاسپین
 روئیدن د کشت آسان د
 ویرانی پد یوه دم شئی
 چه پلار و مری بیالابویر
 خوک خبر د که دے دوره
 چه پد حال کنر تی حال نه دے
 دیوه ساعت له مخ
 د دنیا چارے فانی دی

هم دغنی اشتغال شے
 پد رخسار تی پیشکار شے
 تیر ترال و ترعیال شے
 هم تر مال و تر منال شے
 تر عالم فارغ بال شے
 بی طاقت و بی مجال شے
 دمورده و پد مثال شے
 هسه بی تیغ حلال شے
 پد زره غوچ پد تن کال شے
 له کل خلق و پد دنبال شے
 تر قدم لاند پامال شے
 بیالابویر چه خوشحال شے
 نو تر ژوند و تی پد اشکال شے
 چه تازه نخل نهال شے
 پرورش تی دیو ججال شے
 ودانی پد دیر اشکال شے
 چه تی زوی با کمال شے
 چه پد ما به پین خرحال شے
 خرامید پد استقبال شے
 خدای زه خرد نک بد احوال شے
 رفت آمد تی پد برغال شے

سبیلی غون پد اورد نو خط حسن
 سر تر پاره سیه لنبه شتم شند لو خور
 چه درد و سونو شکل مخ خط د بخشنه
 اوس مر زره ورسره که نا حق جگر

مختاره فی غنوی کوم کوم کا چمسی شوی شوی جیل دغم کت کہ دغم بہ دہلو شوم ریز ریز نہ مصلہ شئی بشکیو نہ پریہیز

پہ مثال کنس لکہ سورے
اعتبار پہ او بومہ کرہ
دبزو پہ خنبول کنس
کہ بادشاہ دولایت وی
پہ ثوابی غلط مہ شہ
پہ کمالی مہ نازیرہ
دہاتیانو سوداگروی
جوہری وی جوہر پلوری
کلالی وکل کاری کا
پہ ہستی کنس فی اشراقی
دخوانی پروقت کنس شیرو
چہ مشہور بہ صداقت و
محتسب و احتساب کا
نیکوکاری نیک عمل کوی
سہ نوشت دسری خیل د
چہ نیکیخت وی نیگوئی کا
لاس و پنبی دہغہ نسہ
پہجران کنس نا امید مہ شہ
پہ حرامو کنس امید کرہ
کافرو باسی لکہ کفر
تور بہتر کا ند تر سپینو

خوا و شاد ہر دیوال شہ
چہ استاد فی پدغربال شہ
شال شری کا شری شال شہ
کنرولی پدلاس کنکال شہ
پیوہ ساعت و بال شہ
پیوہ کوی زوال شہ
بیاد کاؤ و خرد لال شہ
خاوری اغری کلال شہ
فروشندہ دما ت سفال شہ
پہ نیستی کنس فی ازرال شہ
دپیری پروقت شغال شہ
پوح کوئی واخلی جلال شہ
کو توالی واخلی کو تو ال شہ
بد کردار و بد افعال شہ
یو عیسی وی بلدجال شہ
چہ بد بخت وی بد سگال شہ
چہ خوشخوی خوش خصال شہ
خدای قادر کہ وصال شہ
گند مخ دیہ حلال شہ
پیوہ ساعت ابدال شہ
پہ سپین مخ بانہ تور خال شہ

خداوند د ملک و مال شی	آرزو مند دیوہ خس وی
لد سیالانوسرہ سیال شی	چہ سیالی ئی کوی ندوی
پد ساعت کنس اتصال شی	پد دیو عمر منفصل وی
کہ خوک سیل سنبال شی	ممکنات بہ منع نہ کا
رمل پاتی در مال شی	چہ د خدای رضاشی بیند

فال بدخ گوری رحمان
خیل افعال دسری فال شی

دھغو عمر بہ وارہ پد عذاب وے	ہرچہ کبنت ئی پد باران و پد سیلاب وے
دھقانانہ بی ہمہ خانہ خراب وے	دھغہ ملک چہ پکنس سیند و رود بارند
دباران لد انتظار بہ بی خواب وے	و آسمان تہ بہ ئی سترگی وی ختلی
دھغہ ماہی بہ طومر بد کباب وے	لکہ خوک چہ کروی ئی پد کرھی کبند
چہ خیل و زراعت بہ ئی سیلاب وے	لابد کلمہ بارانوند پر نزول شی
کہ ئی چو خواست پد عمر مستجاب وے	ہمیشہ لد خدای خواست داو بوکا
ہمہ غور ئی ند پچنگ ند پد رباب وے	لکہ تل چہ ئی پد زور د او بو غور وے
لاکرمی ئی پد صورت کنس د آفتاب وے	کہ ہمہ عمر باران و رباند و ورے
د آفتاب پد خیر گمان ئی پد ماہتاب وے	د کرمی و د خشکی لد دہشت
لرگی لوہنی ئی مردار پد مچلاب وے	داو بولد پد پد پد قیمتئ نہ
کہ او بہ ئی کوی و پد پد پشاب وے	فرق دپاکو دنایاکو او بوند کوی
کہ ساکن د خانقا او د محراب وے	داو بو پد غلاچہ و رشی نہ جار وورے
کہ پد لاس ئی و ر قوند د کتاب وے	داو بو پد ویش چہ و رشی انصاف نہ
کہ پد کوٹ او بوئی عین د حج ثواب وے	داو بو ثواب ئی نہ کیری لہ لاس

دجہان ارادہ و قربان نہ دہرمان شدہ
دخوبان و ترسنگتو تر میکیز
چہ نظر بہ نوحین حسن سکرم د بسکیو
دانہ ہر شئی د بہار د گل و خیز

د باران اميد ئى ندى كپرى له خپله
 پليتي برئى له تن خردنگ ددوى
 هپت ئى مه پوښته له غسل له اوښته
 په سيب د پور د پير تيمم
 د الهى سړى پد مخ كښ و آب چو
 په آبى كښ لاهم وى خوندي ويا
 يو بدنه مى هپت بوى له سړى وڅ
 سم حساب له عزيزانو كله موى
 نطق د بد ويل لوى ندى صبر
 ندى مرگ ندى فتنه له لاس كپو
 چرئ زيست پائى روزگار په تحمل شه
 كه يوه بده ويناى له خوئى ودر شه
 هسى شان سړ تيرى ورباندى و كړى
 همسايه ئى چو كارد و پوښتانه شه
 ملايم ويل اثر و مر باندى نه كړى
 لكه ديووى د سړيو په صورت شه
 په هپت رنگ له بد خوئى نرجار وور شه
 چه اشرف دهسخر سوپه لاس كيور شه
 هسه رزق د خداى هپي الهه وزه
 تر داهس زميندارو هغه ښه دى
 نو كوي د يوه سپى ودر لره ښه دى

كه ئى شپه وورڅ په سرباندى سحاب و
 چه او په پد كښ نايابى تركلاب و
 چه يو خاڅكى پر كوهر غنډ نايابى
 هميشه ئى سپيره پيره پد تراب و
 هغه خلق چه بي آبى خوئى آب و
 هغه كلې چه بدل كلې پائتاب و
 پائتاب سړ كه زوئى دارباب و
 تل تر تل ئى دبل لاند حساب و
 لكه مار په ملا وهله پچ و تاب و
 لاس تړلى د چل شرم پد طباب و
 هميشه ئى له بدئى اجتناب و
 هغه دم ئى په خپل خان باندى عتاب و
 چه پد عمر ندى سوال ندى جواب و
 او په اصل به موچى يابره قصاب و
 چه پد زړه كښ ئى ندى شرم ندى حجاب و
 تر گمان كوي چه سړ دى د دواب و
 هسه مست د چاهلى پد شراب و
 تر و خداصى برئى له خون په كوم باب و
 كه به رزق د چاههس رنگ اسباب و
 چه نو كوي د يوه تور كافر كلاب و
 هغه پد پرده چه لا نوم ئى دنواب و

زه ديارمى راكوتو چه پيرم
 چه گرانان پد پرسته لنده تيز
 بنور باسور كاند خلوته په خلو تيانو
 چه دروښنى جمال فتنه انگيز

دخشکئی له غم قوم دمرحمان خویند
که رفتنئی له جهان پد شتاب وی

ستاد تور و ستو گو پیداشتزم او بنی دود زلفی د سایه کوی مخ د اور پد جهان کیند توک د پد وصال کیند قند نیا توک توک خون اور ستاد ز خسار د مایه خپلواو بنوبز کو ستو کی م دستا له خیال پروتی و زبوته کله رقیبا نوته نظر کو ے کله ماته	خدا که پروزی پد شبرات د غم کیند ستو هر چاته چه کورم نیم پد نروزی نیم پد سور چا و کور دین د چا شو سپین دستر کو تو ے تل پد آتش سور اینه چه نمر ته کوری ختر شو که م بی ستو کو صوترخی پد بل و در ستاباران دمهر پد بنوبد و پوشان و در
---	---

خان پد مستو ستو کو باند غلوه مرحمان
دامستان هو بنیارد که حکمت سره بنوری

تد چه ماته وای چه پد چا باند شیدایی زه بد تا پد کومد زیرکی شم پرولی زه چه کبرجن وم عاشقی مر کردن ماکر خان که ستا پد میند کیند فانی کرم خیر کرم مر کرم پد تاولی خدا اختر کزید پوهینم ختر شو که یم زه انکشت نما پد میند ستا بند	زه پد تاشید ایم واید تر چه یار د چایی چا زده لکه تازده هم واید چه وای تد چه لکه وی هم هغه هسه کبر یایی تد چه پد و ا هسه رنگ له آه بی پروای ختر د حاصل هم شتد که مطلق پد پد خجایی زیات له مانده خویند تد قاضی هم دملا یی
--	--

ستاد عشق تر تور ککوی دمرحمان خا شنه
دا هم سهل کار دے خجایار که پد رای

تمت دفتر اول

پد سینه خا سینه که هزار غشته چه پد قهره راتد و کوی پد تیز
پد عابه خینی خدره غو بنده چا که بنکشل د تر کو بنده شه آید

دفتر دوم

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

دوباره در آتله نشسته په دنیا
 هر چه چاره تر وقت تیره شی عنقا شی
 تروخ تیرے او بد بیرونه ندچار ووزی
 تیر ساعت په مثال مری دلحد دے
 که مقصود لوی تلوار کوه وقت کوتاه دے
 هر ه نینچه صحیح کنزی پر زره کنس
 په امید امیدئی خلق نا امید کوه
 چه در مرگ په تما چه دشی خول ماته
 ویر زری ارتینی چه وینا وای
 هلاک ندی چه پر زور د خوک تعلیم کا
 په عمل د نیکو بد و فم و کوه
 سردند په گریوان کوه سترگی رو تر
 سر هوا سر هوا مده خه و آسمان ته
 د عمل په خا بد را پو بنسند ندو یے
 په خا خان بنیکوه و کوه غم مده شه

نن د واری که دروغ کرمی که ریشیا
 عنقانه که په دام نستی د هیجا
 نه چار ووزی تیر ساعت بیرونه تیرا
 مری چانه دی ژوند کوه په ژر
 غم مده شه د دے عمری په بقا
 په غم وریه هغه نسه کوه خطا
 د ایام له مکر مده شه بے پروا
 تروید ماته خوله بد خه کوه ثنا
 تاته وای که پوهیبه په وینا
 هم عاقل یی هم بالغ یی هم دانا
 چه په د کنس به بود که په د
 دیر په پوم ته پوم ته مده سر هوا
 تیرا اصل کنس له زمکی یی پیدا
 چه تروزی یا منسی یی د فلانا
 په بنیکوه د آدے او د بابا

ماتوی ننگ نظر برقیب بانگ و کوهی و خسته یی د پالیز
 ردیف اوله و خسته یی د پالیز
 کوه لب د شکو لب زینلی نه دے
 د کوه لب زینلی نه دے

هغه ناوی چه پرخان بناستند و داخو زه و خان تدر کرم ای یار نوم دستا اود بل آخلم خان تروایم هر چه وایم همه واره خان تروایم که م شاک دی غمونوی پد زره کبند	خوک ئی خه کوی بناست و مور و نیا دلگیر هه شه کرم نوم واخست دستا نرم کار نرم غرض شته پد بل چا خیم کار خیم غرض د پد نور چا مابده لوه کوله دانشا
--	--

چه دمرك سختی خواری د پد خواری
ای رحمان ولی ندمه لا پخوا

هیچ ثابتند کره چا دری دینا و نا هر خوک چه دعوی پد ادینا کا د خپوئی دافلک کلانک ساز وک ما تو را کا هر سنگ و کلوخ چه ترکند پد دری دام د هتخوک ندردی د دنیا ور هکند هر خوک چه کله د فانی نفس و بستگی کا ماه د که آفتابی عاقبت واره غرابی	واره میتی کاند بی وفا پد ادینا واره باطل وای دینا ندره دهیجا دیرئی ما و تا غند پید اگر هم فنا واره ککوی دی خوک د شاه خوک د بنکار بد و کوی ندرشی د سیرغ و د عتقا ندرشی تری پد رنجیر سره هوا کل که همیشه وی هسه ندر تابد
---	--

مه درومه رحمان پد خلا د دانایانو
مینه د دنیا پسند ل ندره هیت دانا

تد چه ماته وای چه پد خه کوه ژرا تد جور و حفا کره زه ژرا کوم دلبر خه بناد که کاند طائفه د عاشقا داخصلت چه بناد که هم تله د عشان و پود ستا مازی شه بل غرور د رقیبانو	ندر معلومی دغه خپل جور و حفا ستا که دغه ندر وی دابه هم ندره خما رسم دبتانو که هم داوی لکه ستا ندر معلومی ددر د مند د زره و وار پد وارم و ژنی کله هغه کله دا
--	---

چه وند کا هر شاه کنگار د بوس
یخه بدی لکسن وی افسوس
چه پد تیره چهار لاس بر افسوس که
ولی لاس پد پد تیره ندر کلانک و بوس

هر چه عاشقی کا کہ پد قطع افلاطون وی
سپی هم پر عذاب دجائی دوز لوندی

زه خونی مجنون گنیم که نن وی که صبا
زه خوگند سنا د کوخی سپی شوم پروینا

هیچئی پر کار بند **رحمان** تا غواری دلبر
داخما رضاده باقی هر چه ستارضا

چئی نقش بر زره خیال شی آشنا
پس له مرگ برئی تیغ هیسے خور و نورو
پر آسمان د آشنائی برئی مکان و
خوسحالی خما د زره پر هغه دم و پی
روح هغه ساعت داخل گنیم پرتن کبند
نورد هیچا قیل و قاله پکار ندی
هم هغه یوه کوی راباند کال وی
زرغونہ کاندانه خما دعیش
نر بل خوک خما طیب آشنا شده

صدقئی سرو مال شی آشنا
چه آشنا پر تیغ حلال شی آشنا
چه زمین غنڈ پامال شی آشنا
په هر دم چه زره خوشحال شی آشنا
چئی دخل پر و صاک شی آشنا
چه ترغوب م قیل و قال شی آشنا
چه یوه کوی محال شی آشنا
چه پر زره م زرغون خیال شی آشنا
نر بل خوک پر مثال شی آشنا

رحمان نظر په هیچا باند ندی
چه نظرئی په جمال شی آشنا

که نما بنام ترستونی بنکته کرچاوا
په هیچ حال کسب د قرار و صبر نه شی
تمام عمر تر آشنا تر عزیز پوری
چه پر چلی رسوائی د پروانسته
چه د نفس د پاره لاس و چا ته نسے
نفس بی شمار عالم پری یست و کوهی ته

صبا خواست کوی له خدای د بنور و
لیونی کوی د پر حرص د پیکه هوا
یوی کیدی مختون کوی هم رسوا
نومر بهر خه کوی په جهان د چاپرو
دانر حمت له خدای غوا هم که دوا
خدای دنه کانا بینا د چاپیشوا

چه بل ننگ و ناموس سالی نه شی
و برندن سائی خوک خیل ننگ و ناموس
د هغه غریز سفر هم کوم تاه و
چه پیر د پیر اول غزنه شی د کوس

په روایه ناروا کله پوهیږي چارپایان که غوږ و سترگی لری خوشو	و چارپای ته خه روا خه ناروا په معنی کین نابینا دی ناشنو
زه رحمان له هغه علم پناه غوارم چه له دین له مذهب وی سوا	
سلخه که وغور نا صبحان جگر خما صبر ستا په عشق کین دا خبره اوزه خو	بیل و بله نه کا در دستا و سر خما نشته که چار کتون پوموی قدر خما
ستا له محبت جا روا ته خما دروغ دی واره معشو د عاشقانو خبر اخلی	ولی خا و که نه شی په دارا بشر خما بی له ناچه نه اخله یورم خبر خما
هیچ اندوه نه نشته بی دستا له جدایی خوب دکور و کلی په نار و خما برهم شما	نوراندوه به خه تر دغه به تر خما خه چل که چه نه شی ستا په زره اثر خما
کل واره جهان که ما رحمان لکه دلبری چری دی دلبری تا بل دلبر خما	
هسه یادی همیشه مدام خما هو کلام چه بی دستا له یاد و کرم	چه اورا دی په هر صبح و شام خما سل تو بی دی په هغه کلام خما
بی له تا که زره آرام کرم په سل رنگه ننگ و نام که ستا په میند له مادرو	نه شی نه شی په هیچ رنگ آرام خما خا رشه ستا تر مینی ننگ و نام خما
چه قایم شوم په مقام د عاشقی خود عشق په خم خانه فی داخل نه کرم	هیر شه دلته واره بل مقام خما پخته نده دغه عقل خام خما
نن د وقت دی که مرآه و فریاد او کرم هو ارجام و صراحی د فلک مات کرم	خو چه خا و کرم نه دسه هر اندام خما خوبه گوزی په داد و رجام خما
زه رحمان به دانا کام کوم تر کوم	وا به کله به حاصل کوی کام خما

په دروغ و غوږ و سترگی لری خوشو د کوکبی په سر به خوش غلی سالوس د دنیا له سوا په تله که له ارمانه که پنځه کاله ژوند و نه کوی کوی

چہر چالیدے ندوی یار خما	خیر دے دا کہ وائی بد پر کار خما
ہر ہفتہ چہوی دلبر خما لیدے	ندبک انشاء اللہ انکار خما
سر خما درگاہ دہفتہ یار عزیزوے	بی لدے نشستہ بلہ لار خما
مابی عشق بلخہ خیر ندوے کڑی	چہر خمد ہم دادے وارہ کار خما
خدای دیولہ بل ہیٹوک آزار نہ کا	ای دلبر ماخلفہ تہ آزار خما
یار ستا یہ جدائی او پدیر غم کنبد	سیند داو بنود روی پدیر خسار خما
لوی ہلک کوی ہم وارہ ستا خبر کے	گفتگو نشستہ بل پدیر خما

زہ رحمان بدلاف پد عشق خہ وہم
خود بد خان ترکندے کا انتظار خما

سر خما ساما خما خارشہ توجانان خما	خارشہ توجانان خما سر خما ساما خما
زبان خما نقصا خما وارہ دیار ہجرت کے	وارہ دیار ہجرت کے زبان خما نقصا خما
مشک خما عرفان خما ستاد کوخی خاوردوے	ستاد کوخی خاوردوے مشک خما عرفان خما
کل خما ریجان خما ستار خسار و زلفی دے	ستار خسار و زلفی دے کل خما ریجان خما
بکو خما تو ان خما ستا پد غم کنبد نہ رسی	ستا پد غم کنبد نہ رسی بکو خما تو ان خما
آہ خما افغان خما ہیچ پد تا اتر نہ کا	ہیچ پد تا اتر نہ کا آہ خما افغان خما
زیرہ خما چشم خما خما بی تا ہیچ حال نہ لوی	بی تا ہیچ حال نہ لوی زیرہ خما چشم خما
دایران شیخا خما ستا پد غم کنبد نہ رسی	ستا پد غم کنبد نہ رسی دایران شیخا خما
باغ خما بوستان خما بی تا میوہ نہ لسی	بی تا میوہ نہ لسی باغ خما بوستان خما

وصل ہم ہجران خما ای رحمان خیر دی
ای رحمان خیر دے وصل ہم ہجران خما

باد شاہی لوی ہر یو علام دستا	د خاصا نو پد خای ناستہ عام دستا
------------------------------	---------------------------------

کر کو دار و حیدر سیم پر کفالتا دیو
بنا خوش وی د سحر بانہ خروس
آرزو مند دیا پرد پد و امق
یکلا نہ خیلو میتر لڑہ رامق

پنخته کله دی چر لاف دپختکی کا خوهم همره فی نظر پرنگ و نام وی همیشه بد له مقام بی مقام و بی چه پر خیلو وینوکل غنذ غرق ندو صبر و شام پر هغو خلقو باند یورو بل کلام فی پر زره کله اثر کاند واموش کاند هم نوره مستی دام دستا دتوروز لفعو عالم گیر ک	پنختکان دی پر دخم کینر خام دستا چاچه ندوی آوردی لی نام دستا هغه خوک چه لتوی مقام دستا وبند وینی مر خسار کلفام دستا چه آر زو لری هر صبر و شام دستا چه تر غوب فی بی شیرین کلام دستا هر چه نوش کاند یاده پر جام دستا تنهانه یم نبتی نه پر دام دستا
--	--

زه مرجان دعا سلام پر هغو وایم هر چه مالره را وره سلام دستا	
---	--

هر چه ووبینی پر ستر کور و دستا بی دماغ بد تر سر و تر مال تیر شی که لوی کوی خدی خای خوبی ند کوی نوبهار د عالم سیر د بوستان کاند د عین له دم دم و هلی نه شم هم پر دام له چشم نور رود بهیر ک همیشه فی زره پراورد باند سپند ک دلوم لاشه فی مات ووی پر زره کین وزنجیر و ته فی خه لوه را کابری وگرنک و تر پنچیله خان پری باسی کل لنبه شه ربلیل پراه مرجان	خنی کوزوی همیشه پر سوک دستا چه فی تیر شی تر دماغ بوی دستا چه پر دازنک قامت دی لوی دستا خدای و ما و تیر بوستا کوی دستا چه خوله بیر تر شی پر کفت و کوی دستا چه یاد پیری مر قامت دل جو دستا وهغو ته چه خر کند شی خوی دستا چه فی نقش وی پر زره آبرو دستا لیونیلره کین موی دستا چه وزره و تیر پر باسی رو دستا نکو و هیر یار پر های وهو دستا
---	--

هنگامه دینی گمراهه تخصص دجنون در گمراهه یلیل صدق که بازه دی دنگار پر فوده غش و خاد زره له نبی خطا مش

خوی که پیداشان وی دل از راستا	خبر بشادی به کاند طلبکارستا
چیف چه آردیک شی لیدی نشی	حسن و لطافت پرے وارستا
بیادوباره ننگورے وبل ته	هرچاچ لیدگی وی مرخسارستا
خزای زده چه تیار دکوم پوه پی	هر طرف یاران وی صد هزرستا
خای دپینو اینور و موند نشی	همره عاشقان وی پدر بارستا
بل برهینے نرووی که خدای کاند	مانعند خالکسار و هوادارستا
بل کمان پر مابان و مدگره	عمر واره زه و انتظارستا
عشق له حسن حسن که له عشق	تدنگار خجایی زه نگارستا
تخما مطلوب پی زه طالب یم	تدخما طیب پی زه بیمارستا
تد که تازه گل دنوبهار پی	زه یم عندلیب پر لاله زارستا
جورد که جفاده که ستم دے	واره یم منلی وی یک بارستا
جور و جفا ترک پد بھایلو مرے	زه یم دجور و نو خریدارستا
یوتار که ضایع شی ستاد زلفو	تخان به صدقه کر مرید هرتارستا
سل آرمینستونه در او کره	چیف دچر لانه شی اعتبارستا

تیریم زه مرجمان له هره کار
اوس مر ملا ترے ده پیر کارستا

تد شهاینی شکر لب	کل مرخسار سیم غمغب
پد نادر و کینس نادر	پد عجیبو کینس عجب
پد جمله و معشوق کیند	بوالعجب پی منتجب
بی زیور بنائستد پی	بی ترتیب مرتب
دغه داد دالهی دے	بی تالاش بی طلب

بیم پریند سیاهی پی خاطر باند
چو زلفو دد لدارده زه زامش
که بیلا به عشق کینس چوردی ناصح
دایلا واره پیماش پرتامش

دایلا واره پیماش

کرم مرگ ده هفت یار تیر بخوانشی ده کاره پند بیانی در بخوانمش دغدغم اندوهی سردانی سپین که خاک له خوا آهوضیم و جدمش

<p>ستادشونیزوله سبب زلفی تو مرے تر نور شب زینت رانیوله کوکب تر مشرق تر مغرب مگر فضل شی له رب هغه خلاص شی له غضب موند نه شی له نسب چه حاصل شی له مکتب عشق سو ری له هب چه دم ندوی بو مطلب</p>	<p>اب حیات چه چایا موند مخ دسپین تر سپین صبا ستاد محرق داندو دبنائست مخی دنشته دوصال موند دگران چه در ب فضل پروشی داد دولت دخر پیر داد عشق خر هسه علم نداد مکتب حال دمنده یابی دعاشق مذهب هم داد</p>	<p>ستاد حسن پر صفت کس مرجان گنگ شه له ادب</p>
<p>بله مینه تی هچته تر مناسب که خبر شی خوک له هسی مراتب عاشقی یوه پایده ده عجائب که هر خود لار کوتا هده طالب چه خرکنده خوانه شوه تر غائب که هزار رنگ کتابونه کری کاتب په هغوچه عاشقی کره خدا و جاب خدای دد اطائفه نه کاند کادب خدیگار دی دبنده بی خیل صا</p>	<p>په هر زره چه دیار میند شی غالب نورے وارپه مرثبی بدورته هچته شی لیاقت تی هر وکری خجته نشته دطالب له کوتاهئی ویره وکړه عشق خرکنده خوانه ده خوار هغه غوره خط دمرویا نوتر خط نشته هچته تی مپو بسته له فوضوله و جوب عاشقان تر سر و مال یار تیر د زه حرمان دخیل صا پیر رضا رسته</p>	

بیام و سپاری دستر گو به قصاب چربی سر په سر نه لری حساب دا هلال فی پختای راشی درکاب کند ولی پر لاس سپو بوی هم آفتاب له چشمانو مریه پری سره شهاب راته هیچ شئی دکلو نو آب و تاب درست م دوب کاند په مینک و پیکلا لکه خوک په نغمه خوین و در باب باری چری شی بی یار خور و خواب	لاس م و تری د زلفوید طناب هسه آب ئی دکدوه سترگو پرتیغ کنبد چر تومن د فلک زین کاند له ناز په درگاه ئی درویره کاند حسن چه په یاد کنس مری سو سو سپین خیار چر د مخ و آب و تاب تر ئی نظر کوم چه نسیم ئی د زلفینور اپدا شه چر د سپی آوازی و اورم هسه خوینیا ما و مخ ئی کنس و وینم په خوب کنس
--	--

په غزل کنس خودوه بیت انتخاب وئ
در حمان تمام غزل دے انتخاب

په داناؤ کنس خما زره کاند کبک دیوانه شم گریوان خیر مست خراب چه هیچ خوک ئی نه طاقت لری نه تاب دریم شعر پر آغاز کوی انتخاب چه مخی ئی نه آفتاب وی نه مهتاب او پنجم ئی صراحی د می ناب اتر شغل دکتاب بهم مریاب تو و خوک خرنک خن کاند اجتناب یا به دیو یا به دیوار و یاد و اب که قادر شی په شاهد و په شراب	هر مطرب چه غور ئی تاؤ کا در باب چه سامع ئی په نغمه پر تر اند شم هم ئی تار هم ئی گفتار هسه اثر کا یوئی ساز بل ئی آواز وی دلشنیو خلورم ئی یوساقی دستگ کنسینی دا خلور واره فتنی په خلور کچر شپه دم وقت د نو بهار اودم خوانی وی چه داهمه آفتون د سره تول شتی چه داهسه دلبران پر اثر نه کا راخر کنس به شی په هیز د پر هیز کارو
---	--

پرواند غنڈ خوله پتہ چمیر سیزه د سپند پیر شیخ چشم رسوا مدثر
هچر دیم و ربانئ نه لری نا صحرا و حیلان بلا و طع مزا مدثر

زه رحمان لدریازهد پناه غوارم
دریازهد عذاب دے ہم عتاب

درخ دیتروہ پر شومی کرہ شبہ لہ خواب پر شتاب شتاب د تلد کہ پوہیہ دلتم دم وقدم دوارہ پ حساب د داستو خدای حساب د پ کتاب کس تد و خپلو نیکو بد و تد نظر کرہ پد ہفہ جہان بد خنکہ خواب و کرے عاقبت بد تور و خادرو لورہ دروی د کاغذ پد کشتی سیل پد کوی ترکوم چہ آفتاب یوہ نیزہ شی بیاختہ کری	خدای بد کلہ یاد و خانہ خواب عافلہ شدہ ددی عمر لہ شتاب یل غلط دلاری مد بردہ بی حساب خبر زدہ کرہ لہ حساب لہ کتاب چہ بی د شو تیرے دہ لہ تو اب چہ پد کجہان عاجزی لہ خواب خان بد شو خنکہ پد کتہ لہ تراب دا کشتی بد د مری کا بن غرقاب اوس چہ سو ری لہ در تبتی لہ آفتاب
---	--

پا زار د چاراضی مہ شہ رحمان
کہ خلاصی پد قیامت غوارے لہ عذاب

پد و رخ ناست پی بی مطلب لاس د و خاتہ لہ دوارو ندلی شو نہ کور شوی عبادت د پد ریاشہ مدام بند پی پد سبب کس وارہ نشی شلو بنی شاری تادودہ و ربان د سو ری تن د نش پد تورہ وسہ	پد شپد خوب کوی بی ادب ہم لہ روز ہم لہ شب تر میخ د و پ شو من بند پد مذہب کس بد مذہب بی خیر لہ مس سبب خبر نہ سو لہ مطلب آس دیون کابی جلب آس د داغ کری منصب
--	---

دینار مال پرتلو دیکر مشق مات اغزی دلہ بیو خیزی دھیر مشق

لس ہو د خدای اسپر و تا در کری تد خپلو اسپر انا اسپر مشق

سودئی خروئی لدمرکب لدموده و مَرکب اوبدند پیرش لکب پدمریاب کین تشن لب داخبره ده عجب تدش خان و زل اوب	در اکب چرواک پرد شئی له ژوندیوسره ناستینی هلاک لوی شوید اوبوکین لکه کازی یا کودر نا آگاه خان آگاه بولی مرادله زهد معرفت د
--	--

در حمان شراب له عشق
ندانگورند له عنب

تدپسل رنگ غائب چرزه مستیم تد تائب داهم نردکے مناسب زه مغلوب یم تد غالب دمطلوب اود طالب خدای پدمابان واجب چرئی و کینم پد کاتب دارواح اود قالب زه ئی پریشودم ناتب بدخوردنگ عجائب	زه پدسل رنگ راغب دابدخدرنگ شئی دلبر که لدمومر د فریاد کرم که خدوایم ندمرسی خه سیالی برابری ده داستامهر محبت کر درد و غم دهم نردکے جدائی ده دیره سخته چرمجنون پد خانکند شه وصیت ئی راتد و کر
---	--

چر روزی د شه رحمان
خما واره مراتب

که د عقل خه اثر لوی و سر دت
لاسن پد سوره شه دهر کین و در

ندی سن لره جلیک و در کولو
موضع در بانی غل و کاسیر مش
چرته سو دیوه داغ چرته در درو
دینا دیورول پد تیب
دیقه التیبه

<p>په نظر دهغوځاوس سره زر کپړي بی منت جام د زهر وڅښلې بند کي د یوسف له حال زده کړه د غډ سپر دی فلک وچاته هیچ بڅښلې ند کي د خوار دعوی ئی وگنزه ممکنه که له خدای د وخلقو وده مخ شپه همیشه به در پد در کوزی رتلی</p>	<p>هر چه ند لوی نظر و سیم وزرت نه هغه چه منت بارشی و کورت واپه حال د نرمانی و براد سرت چه ئی ند دی راپرودی خنی بیوت که رتی یا جو داند بد ئی وی د سرت له فردوس بدیخه نشی و سقرت داستو پنی خای بد بیانده موی چرت</p>
<p>د دست بد منت په رحمان باندي چه له خپله در تلی ند شی بل د سرت</p>	
<p>چه نظر کوم د خوبانو و مر خسارت له دهشت ئی ریار پوښید ند شم خلوتیان لکه برونه پکښ خرمیو ته چه ما پوښتی دیار له حقیقت د درد و غم د عاشقی خه هره ند کي زه و یار چه خپله غمونه سره شمار کي</p>	<p>آینه غونډه چیران شم و د کاکرت خدای زده خه بد ئی و بلی و ربارت غونډی ند خپله د حسن و بازارت خوک دیار خپری کاند و اغیارت چه ئی عقل د چارسی و مقدارت یا سر و ماته خپران پری زه و یارت</p>
<p>مرحمان هسه وزگار چری د که عشق چه غوږ ونیسی ناصر غنډه وزگار</p>	
<p>ماد د هر غم و هلع دی پد لته که او بد دی د حیا تو په تور تم کښ هغه یار چه و ما جام دمیور کي بی خود ئی د دنیا له غم خلاص کوم</p>	<p>د پیالی د صراحی له بوکت ساده رویو و مارا کړی بی ظلمت د دښنو و پنی مړ و څښنی بی شدت لارم بیامونده بیرون له شش جهت</p>

دیناری په خورد رانی سره نشی
پد کار کښ بی موشه بی پیر مش
ولید سپک بند ک د دروندی سر پیتی
فقیری د در لره بنده امیر مش

که شمع دمقراض له خصوصت د زمري په خوله کښ ناست يم غم پد باري کښ دخدای نه کاڅوک پي پت زه پد اور کښ سو بنديم نه بي پت که نږده د مرد مندي تر عبادت	د دښمن پد دښمنی م خدا کيږي بي خيري م کل پد خيږده شميرلي مړه تر دې تر هغه چه خوله بي پت داستي چه په اور سوري مرادئ داو خدای هاله دسري ياد شي چه درد مندي
--	---

زه مرجان په سل حلقو د زلفونيم
لا د پاس سو پي روان شه بلنت

خکه ماخچه د صبر مجال نشت ویره ماخچه د سړي و د مال نشت چه ستا ویره کښ ثواب د و بال نشت دهغي چاري اميد م پد کال نشت بي تا هسه تخا حال دي بل حال نشت بلد اکو م کښ بل چراغ و مشال نشت پد داهر باندي بل خه حال نشت چه ئي هيڅ حاجت پد خط و پد حال نشت پد کات کښ د ثواب د و بال نشت ستا د حسن پد آفتاب کښ زوال نشت	ستا پد م کښ چه حساب جمال نشت ته د سړي و د مال ويره پد ما مږه زه پد د اسب له وړي سره رږدم که وعده د پوي چارکيوساعت کي د شهيد و حال ته گوره حال کي د وښنایي م د چشمه اوستا ديد پد جو بار تخا دستو گو سړو ته بي م د بي خط و بي حال هسه زيب کا مخامخه که رات و کوردي دلبر د آفتاب پد مخ کښ هر ه ورځ زوال د
--	---

ستا پد ياد و کښ مرجان هسه مشغول د
چه په زړه کښ ئي هيڅ غم د وصال نشت

سړو که ستا قدر نوم د سړي پور تار نشت پوچ و بي داو په مخ کښ د قور د گلزار نشت	مخ ته که د زمزم و د زمزم زلف تار تار نشت هر خوله چه د ستا و تشين خساره کلون
---	--

خدای درکي شوا غو د د بيا سترگي دانسته تکرار کيږي بصيرت
په خندا پد پوځي و د خلق جفا نشي نشان او س پد م

ولی چه در منبکوسره هیه کتیاہ کار نشت	زلفی در ناحق خالق بولی پر سنبلا صنم
هسه در نیک بلبله پر چمن کین پگفتار نشت	ماچ غر پر غوبر و ستاد در دسیوید
ولی چه در سر دختین حور و و تہ لار نشت	ستادین هغه کاچی سر یہ تنہ پان سوی

یار بہ در قیب پر لوری خدا نذکار حمان سم

ولی چه در سیو فرشتو سره خہ کار نشت

دقت خوار را پینہ پر ژوند و شوہ الغیاث	دو صال شپہم بد پر بیلتون شوہ الغیاث
ناکھان پیالہ نسکوره دکورد و شوہ الغیاث	ملا طبع دو صال د نعمتو نو تر کولہ
اوس چہ پوہ شوم لہ اختیار م پیر و شوہ الغیاث	هغه چارچہم پر لاس زہ پندوم پوہید
هغه طبع چہ خواوہ اوس طاعون شوہ الغیاث	دو صالہ پر طبع طوق دجدائی شدہ پر غلہ
پر داکار کین مائہ ملا د افلاطون شوہ الغیاث	پر حکمت پر عقل پتی عشق خوک اختہ نہ

ما مرحمان دیار وصال پر آسانی موید بند

دزد دروئی م سر خروئی پر جگر خون شوہ الغیاث

ندئی ترس شی ندئی کر کہ الغیاث	یار یاری راسرہ نہ کہ الغیاث
ند از زبری بہ کنجکہ الغیاث	سر و مال وارہ خما و دل آرام تہ
آفریدی دہ کہ ختکہ الغیاث	پر حملو حملوم زہ و پے ند پوہیم
گوی خما دا خراب زہ کہ الغیاث	خوچہ زاکاری چوکان پر مخ ذلفو
لہ خیبو تر اتیکہ الغیاث	بیلتانہ نی پسا و راتہ تنور کر
نہ پوہیم چہ پد خہ کہ الغیاث	ہیچہ سببئی موندی نہ شہ جفا کاند
یار جفا ہرہ پد خہ کہ الغیاث	پر اخلاص و پر راستی و رتہ و لایم
یار پوہ راسرہ نہ کہ الغیاث	سل جبر کہ لہ صدق و رتہ و کرم
پر زرام لیمہ سرہ کہ الغیاث	چہ م وینی لہ رقیب سرہ خاندی

نور قیودن وارہ سوارہ
 در قیودن
 خون پد غارہ و در طبعی ز خیرہ مد ش

آہو چشم چری زہہ پر افسون و کینس
 هغو سر لہ درانی پوہید

زه مرجان مدام دیار پد رضا دروم
یار پد خیلہ رضا تلہ کہ الغیاث

نورم خہ پوشتی چہ خہ غوار کج
کہ تندوی خوردار لہ دے رواج
وحکم نہ پتہ خوکند وی لہ مزاج
چہ بی تا م و رخ تیارہ دہ ترشیخ
کہ خبر ک ستاد ہجر لہ تاراج
خدای دہیٹوک رنخور نہ کابی عبا

تاخوزہ خما دز رہ لہ احتیاج
د طالب د مطلوب راز بہ مادروینو
یار کہ یار تہ حال پد خولہ ندوائی شو
کہ خما لہ حال ما پوشتی حال داد
آشنائی پد ما پد کوم قوت کولہ
کہ پد سلوکس پوخواست دچا قبلو

پد مرجان بلا پسی کہ زہیر پوسے
نہ مشغول اوسی لہ خیل تحت و تاج

لکہ باد دکل پد بو پسی پریسادی خما
لکہ صبر د ذرا پد خما خندان د خما راج
ہم پد داد آئینی پخیر حیران د خما راج
ہمیشہ لکہ طوطی ہسے کو بیان د خما راج
ہسے رنگ پد ضعیف تن کین نمایا د خما راج
سر تر پای د شہم پخیر چشمان د خما راج
شہد و رخ لکہ آفتاب لار روان د خما راج

پد طلب ہر ویانوسو گودان د خما راج
ستاد حسن و آفتاب چہ سپار خان شہد
چہ مر ستاد جمال عکس لید پد خما راج
ستاد مخ د آئینی لہ برکت خما جان
لکہ رنگ د میونابو چہ لید شہد شہد کیند
منتظیم دو صال د گلستان تہ تل تر تل
چہ حاصلہ مر لہ حسن رویشائی شہد پد

ستا پد زلفو پد رخسار پسی مرجان شہد
مسافر دھند و ستا و خراسان د خما راج

ستا ہجران د راپوردی خما راج
لہ صورت د و تل خما راج

ستا وصال د راج خیل خما راج
ستا پد خپسی مہرست وجود راہی

انتقاری د زکس کو نہ کوہ زہرہ
سوی سہ پسی لہ باغ بیرون د کینس
دانی شاخ لکل سوکہ پتلوار پیکہ
کہ لہ زہرہ سہرہ مر تر کو لہ بیون پکند

ایک

ایک

چہ ہرگز ملک الموت پر نہ پوہیبری خان فی ہسے ستا پد میند سپی و دیگر کہ وی ہم بد تا خیزی کہ خدای کا بلبل نرد کے داچہ اوزی پد کلو چرئی خاور کے کہ صورت دستا پد کس تہئی پیڑنی چہ خد کے یا خہ نرد کے	ہسے شان کے تا و کسے خمارو چہ ہیچا نرد کے موندلی خمارو نرد کے بلہ خواتہ تللی خمارو ستا پد لورد کے اکو تلی خمارو سرتو عرتو د کے و کسے خمارو نومر چاند کے پیڑا ندلی خمارو
---	---

زہ مرحمان لہ چیلے یار خبر نہ یم چرئی خہ شان دے کو تے خمارو

کلہ شوہا کلہ خرید ایم ستاد مخ بی دستا لہ مخ نورم ہیچ پد مخ کس نشتہ ہیچ پد ستو کوندونیم داخل صورت چہ کوم دے درد و آہ و کا بدم بھانہ دتما کو کوم نور و کوی وارہ ہمی د دنیا کار کا شکو چہ ٹی خلاص کوم دنور خلقو لہ منت	تیر سو مال پہ بازار ایم ستاد مخ ہسے رنگا نتلے پد نا ناریم ستاد مخ دوب تو ہسے حد پد انواریم ستاد مخ سو کو غون مدام پد ناریم ستاد مخ زہ ہمیشہ غرق پد انتظاریم ستاد مخ سوی پد سجدہ ایسی منت با ایم ستاد مخ
--	--

لہرہ خواچہ دروم زہ مرحمان درزہ پیریل بل مطلب و رنشتہ طلبکاریم ستاد مخ
--

ما سحر صباح لیدی وکہ دچا مخ داغ مخ خما و تا و تہ خدا ہیچ کر پد بخونہ د جفا د راخو کند کورہ خود مرک پد تماچہ او بستی نرد کے زہ پد تاپسی راغلی پد داغ مخ یم	چہ م درست و رخ و نلیدہ دستا مخ گنرہ ہر یو آشنا کوری د آشنا مخ لا بہ کلہ راخو کند کوری د و فام مخ اوبستونی لہ تامہ گنرہ خما مخ کہ تہ ندوی ما بہ خہ کول پد داغ مخ
---	---

پد ہر گور ہوس و زوی تو لہ نکا
چہ لہ غا و بی زنجیر و جنون و کسین
پد ہودہ صحیح بولی و کوی
دغہ آخا لہ غم کس کور و کسین

دیفن لہ

ما بدختره پد تا پس ترا کره
در قیب طمع بر نه وه ستا پد رکنش
زه بدخترنگ در قیب ونخ ته گورم
دچکنا چکمی بیلتون پد نیم شپه و

که موندی شوی بل دستا پخیز صباح
پد جنت کبش د را و بنود د بلا مخ
کله اهل سنت گوری د تر سناغ
ستا خا پد حال غماز شه و صباح

مرحمان ستا پمخ داوران د دنیا گوری
خدای بی تا ورتو کند مکره در دنیا مخ

ولی تللی بی له ما مدام پد خه
زه هر صبح و شام دعا کوم و تاته
همیشه لکه وحشی پد وحشت کزری
همیشه را خه درو مخ پد و راند
راته و ایه زه به هم هغه کوم
بز پرهیز کره له رقیب خدا دیار

ترهید لی بی هر صبح و شام پد خه
تدوما و ته کوی دشنام پد خه
یو ساعت راسره ندری رام پد خه
لکه عمر بیو ته ندردی کام پد خه
غمازانو ته بخنبی انعام پد خه
کدوی سره حلال حرام پد خه

مرحمان ستا پمخ بی خنرو هم مین د
بیهوده د ورته کینودام په خه

ولی نه گورم و ماته سم پد خه
ستا پد غم کبش چه ما وینی عالم زای
پد مطلب د د سرو شونیز و نه پوهیم
ستم کار چه ستم کا بهانند کا
مه کره خدا چو ک بی یار خوش خورم و
لبئی و پوینته چه حال د د زره شه د
و دخیلو برند و سترگو ته د و ایه

زیا تو د غم زده و غم په خه
ترووی راسره نوسر عالم پد خه
چرم وینی د زره خنبی هر دم پد خه
تدیر ما باندا کوی ستم په خه
زه به او سم بی تا خوش خورم پد خه
در حمان له سترگو خاشی نم پد خه
چه ورتی م قلم قلم پد خه

چون و کین خن بو د یار له لاس
ساده
د امید زری ز غونک و کین
هر یو داغ بشی پد پیغور رابور
چله یاره هر دم دروند و کین

مرحمان خود پخپله گرم يم چه ميں شوم
ولی نور عالم مری بولی گرم پر خه

که خه وایم له هجران وایم خه توان ددم وهلو ندرم ویا رته چه بی وونیم له شان خبر نه يم دخپل زره له حاله هېچ راوېل نه شي د عشق راز چه هېچ اندک بیان کړه دخپل پام له غم درست پد اوښود وکړه زه چه پروت يم د هجران په تناره کېښه سرو مال د سر کلوټ کړي زره ئې پورسي زاغان بولی بلبلان شري له باغ	له دی درد بی درمان وایم خه چه توان نه لرم بی توان وایم خه چه خبر نيم له شان وایم خه له بے نام بے نشان وایم خه ترو بزه له بی بیان وایم خه له د هسه رنگ طوفان وایم خه د وصال له گلستان وایم خه له دی هسه دل ستان وایم خه ددی دهر له باغبان وایم خه
---	--

هر چه وایم تر همه وارو بهتری
زه مرحمان به له جانان وایم خه

غم د هسه غلبه شه په ما باند له زکیو ووندم نور خلق په عذاب شه زه دستا په غم کېښ شمع غنډ لوم زړه م ستا په لوري هسه آویزان ده مادی ستا د اندیښنو په اور کېښ سو داد ستور د چه لوی غم په سر وړ شي هر چه ما په نصیحت له تاجار باسي سره نشه کومره چه خه کا پر وچ د کي	چرم خای نه شي دننه نه دباند تل د وچو له کبل سوزي تا بند تد خما په غم کېښ صبح غنډ خاند لکه زلفی د پد مخ دی آویزان د د دنیا اندیښنی واره لکه سپاند نور غمون د ئې همه شي تر ښولاند بیاد ستا په لوري درومي له ما وړاند مخ دیام په مرحمان هسه چارگان
---	--

د یادو باند زویا کباب ختري که فریاد د یاد له غم مخزون وکېښ
آسمان ته بر د عقل د پد ناله
چېښه د غم له سره ننگون کېښي

خه شوکه خاموش یم ستاد عشق لراوسد	ستاخماله مینی خلقه واره خبرد
هچوکه د پخوله د عاشقی لاف ووه کا	کله هم پهنیری وچی شونک گونہ زرد
اهل در دنیا واره نامر دکر رنگی ورک	خدای د ملاقات دهچانه کاله نا
کله بی درد انولوه زره دچاوردردی	زه بصدقه کرم سل جی درد تراهل
بی دستاد عشق دشه پیدانوله خالک	کله زغونیری سره لاله له هر کرد

پوخوشمال یوکه سل خک نور بد طبیعت کنه
 خارشده رحمان سره بی له یوه فود

که تمامیند په تاده خطانده	که بی تاده نامر واده روانده
خوک چربی دستالده مخبل تگوری	ایینه بی ناصفا ده صفانده
هو عاشق چه پخپل یار سپی ذرا کا	داترا واره خندانده ژراند
د دنیا په تماشچه خوک نازیبری	خو هم نن بی تماشاده صبانده
که ته سل خله ماسره جفا کوی	ستا جفا واره وفاده جفانده
هغه تیر شوچیم میند په غلا غلا کره	اوس په درست جهان رسواده پغلانده

معشوقه که دخپل سر په بها موی
 ورحمان وتدویر یاده بها نده

له اغیار سره خنیاخه پکارنده	له اغیار سره سوداخه پکارنده
سل یاری دیوه نامر دپاره کیوری	آشنای دهر آشناخه پکارنده
هر بلبل په دتنا که ته گل شی	په خپل خان خپله ثناخه پکارنده
عشق دبو په خیر په پته غولته خورکندو	په دچا روکین غوغاخه پکارنده
دعشق درد واره عاشق لوه حست	دک هسه رخ واره پکارنده
بدله بدوسره بویه نیک له نیکو	دجفا په خای وفاخه پکارنده

بی ذرا کسی سوک پیلو کین
 د او بو زانیده پایی بر او بو کین
 پر سر و کین بر خان هم حساب نکوم
 خوشاب نینم دیا درد د پد سپو کین

<p>عاشقی حرص و هوادی سوه لوی عاشقی یونادر کار دی چها کنس که تی گرم هم تی هیج نه گزم سوکند د دنیا میند بی کاره او دیک شتی</p>	<p>د بیمار پد خان هوا خه پکارند د ولی بی خدای سودا خه پکارند د وابستگی د د دنیا خه پکارند د چرم ولیده رهنستیا خه پکارند د</p>
<p>که مرحمان پجهان پیر یایم دلبر زندگی خما بے تاخه پکارند د</p>	
<p>گوره بیاب خوک ادا کا پد زه غنہ تدچه گل د آشنائی له باغ عوار کے مارستم درما ولید پد سترگو طالبان که مروردی هم پخلا د د عاشق د لاغری سبب هم داد کے زه بدخور د جنت بی یار خه گرم</p>	<p>چر د اھسے مسته درومی مخ بر بندہ خبر زده کره د هجران له خار خندہ چه دیار له جو سرا پری لکه کندہ بی مطلوب د چانه د سی اھندہ چه فرقہ د معشوقه شوه پد زه تنہ خدای د سر و د چانه کا ند اھندہ</p>
<p>زه مرحمان دهغه حسن تناخوانم چه چر که د عاشقانو ویے پر پند</p>	
<p>چرم یار ولید پد سیمه دا غیار که دغه حق د بلبلا نو په جانب د ره په وصل کنس هجران هسه بیختم پد امید د زلفو و نبتم پد دام کنس د دیدن پد گدائی کنس م ننگ نه شی د وفادگلو یانری په کنس نشته</p>	<p>له غیرت م لیمه شو پد خونبار که خدای دنه کامینکیرک پد لالدار که لکه خوک چه حالاس و په بازار که روپلی وم ساده دل په هند و بار که د رویز گرم د بتانو په بازار که کاشکی مه و د د دهر په گلزار که که راد که شی د تو بر بکار که</p>
<p>سخت ساعت د بیلتانه به مریز نه شی</p>	

رقیان راندر یار هر کوره چیر شو
بوسی خله د پد و سپو پخو لکنس
دیفالده
چه قدم مرد آشنائی کو که کیسه د
د سر سترگی په میانشه پد لکنس

هسه کا پر ماخذ دترو
که دره زنی بوی بل بر صخره کین
لاکه هر شده دنا صه تو به بر عشق کین لای کار خا و تر کر پر تو بوی کین

ز به م بی له خیل نکار آرام ند کا
که پر خواتر آشنائی بیلتون لیده

که هر خوی گوم بد نقش پر بکار که
هیچ بنده به در خدائی وه پد ا کار که

زه مرجان بی د فردوس له عم خلاص کوم
چه پر کلی پر کوخه شوم د خیل یار که

غم خواری د هسه چری وی غم خور
هغه خدا چه بی ستا مخ بله لنبه کر
هم هغه که خا تو ر لیمه بی سره که
غل خو غلا د سیر و مال پر توره شپکا
اصیل نه که چا پیرو که نه پلور ل
داکوم رنگ د آشنائی اود و رود بی
در خانی پر سل غم و نو خدای اخته که
زه و تا و ته دستاله جور زارم

چه به ماد لته کین ناست لری ته دور
دالنبه بی که خا په گوکل پور
چه بی ستا لاسونه سره که ستر بی
ته پر و رخ خا د سر و د مال چور
ته اصیل پر دیدن پیو که هم بی پلور
چه زه ستا د مخ شتا کوم ترم زور
زه بدولی له تازار کوم که کومر
ته را و خلی سل کلی نادمر نور

د مرجان پر عاشقی به افرین کره
که لرن مخ پر آینه کری خان و کور

پر هر خای چه ستا نشا شیو به کر
دهغو ستر گو به او بنی و کلرنیک
هغه که دنا صه خبر آورے
مور کاند عاشق له جمله خلقو
پر ساعت کین سر پر کا هم روشد کا
زه خان دو ب کوزم بی تا پر خیلو پیو
لیر لغم دوا ره رانز دے کر

خر مهوری شی هلته در و مر غلر
هر چه ستا په کل رخسار و منتظر
هر چه آوری ستا خور خوری خبر
معشوقی له هیچا مد شه مرور
طائفی دی د خوبانو سحر کر
کرم دو ب کا خوک پر شه و پد شکر
چه له مخ د حجاب کر راته لیر

چشم نوم دستا د زلفوید خولد و خست هیچ پد حق د حقدار انونده گرو هیب خماستامینه شو کند ه پ جهان ده زه چه ستاله غم تا زم آه فریاد کریم	راپسی شوے دبلا توری لسنگر همیشه خما د زره پد ورو منگر ولی دارنگه شو کند ه گواهی نغیر در قیب کره هم دوله هم سند
---	---

چه میوکد کابل خوری ندو دو بند و ستر کو حاجت در ایچ ندو که پد غره پد سمره گوزم باله می نشسته	دهغوله فهم و خک شی گور بود پد بد منگی ناوے بد شوک خبوا سند مزرعه تلگوزی پد لوب پد ژور
---	---

ستا پد عشق کین دروغونیم ستر زه بد ستاله غم کله شولا مروم شام سحر دغه ستار لفی خسار د چه خبر بی پد وصال و پد هجران شم جدائی بدم بودم قبوله نه کره یوهنرم منظور ستا پد هنر ند شه بی دستاله محذوخ راباند شپده هسبی بی سر و سامانه هیترا نشسته	چهله غم د شروندگی گوزم دلبر با سکر دم د خدا پد لاس د ناز پد ورد نوزم مه پو بنسته له شام له سحر خبر نه پیر له فر دوس له سقر که چا مرک او بیلتون ایسی وی پیغور که زه و کریم ستا پد عشق کین سله هنر رو بنسائی دوشی چرو وی بی نمر لکه زه چه بی سامانه یم بی سر
---	---

هیچ اثر د مرجان او بنی پد پیام نه کا
خدای داو بنی د چانه کابی اثر

نه در سیه ستا و حسن و تر حور ستا تو قد ترقامت نه در سیه تر قامت پور د سر و ده سر کور هر سر چه دو حسن ته نظر کا چه تائی دخپلوشون و وریه و	ختم برسی و میرومن و ته فر دور که بنستو که سپاری وی که کجور تر هر خسار پور د شمع ده بی نور بنا پیری ئی پد نظروی نام منظوم طائفه د صوفیا نو کره مخوم
--	--

چرخا د کور و ویدار کا نذ کو تا نشسته
دکلمخ د کور و و مغز پد مغز کینس
هر ساعت لکه خلیل پد عاشقی کینس
تماشا کورم دکلمخ پد سر و لوب کینس

اوس تدايد چه پيخ رنگ دوستيا
 داجذب بد عاشق نرده نور شده
 اوس به زه دشب خيزي خرمش و كم
 چه پيخ رنگ ويد ناموس تر لور كم وي
 كه صل خله زو غزه و عي تر لوره
 نكيالي تر برونه بنده او كه ندو
 خوب روئي بي دلبري خريكاره
 كه دغلوزي لباس و كاغراوشوه

زه خوستايد مينه لارم له شعور
 كزه كله خوك و تي شي له دستور
 چه چه ره دكره پيخوب كين احضور
 صدقه شه ناقابله زوي له لور
 خدائي موكر كاپه داهسه زوي بور
 نكيالي تر له هم بنده له تر بور
 لكه وني بي ميو پي پانزو كور
 شهيد ندو چاموندي له زبور

په مرجان دبناسته قدر ديرو
 دطيب له قدر چاره بے دخور

پورت بد در ايشكاره شه بنكته نمر
 نمر سپووي مزيد پالنگ دپاس رعني
 پيسو و سپينو درو لعلوني غوبري
 چه دوو و ينم پرخ مر اوسبي دروي
 بل مذكور د سخنگويو سترگوننده
 صدره اوراوبوب لي له ديار له شونو
 پيشرا بوكين خون نشته د شكو
 كه سل قل پت تر شونو لاندر
 داخوما لوه خدای راكو كزه نشته
 پس له د بدئي پي نام د ملك بولم
 كه مرجان صبا نظر باله شي بنياني

بنكته پورتد واره مخودي در لبر
 چه ميار ياريد بالنت و لگوي سر
 چه غون كاني داوشوپه در در
 لكه موم چه پي افتاب شي برابر
 بي له ذكر چه الله اكبر
 چه هم اوردوي هم اوبه دكوش
 ديار شونك هم شرابك هم شكو
 نه پي تيري آب د لعل و دكوهر
 هسه بت پي تخانه كين داو
 هم پي دچه نشته دارنگ بشو
 چه مدام ديار پي مخ لوكه نظر

فارسياو د جبر توكو پيخون كوي
 چه كيد سخن سازي كه پيشه كين
 كه دكاري توك ستركي پيخون كين
 يام سولم توك عشق پي توكين

تل بہ نہ وی شکفتہ گلزار د عمر لکہ سیند د ابا سیند پد غور د دی لکہ برق چه مخ تر کند کا ند بیاند سر کشی لوی تر هسه حد پورے چه سمدتی نہ جلب لور نہ وا کے پہ ساعت د سلو کا الویاری پری کا خیل صورت بد د جنابہ ستر کوری نہ لہ کور چرتہ خم نہ سفر کریم عاقبت بد د اجل بد مراض غوغ شی	نہ بد جور وی همیشه بازار د عمر هسه یون کے پہ تلوار تلوار د عمر هسه تیز دے بی سکون رفتار د عمر چه بیو نہ شی هنجوک مہار د عمر خوپر پریوری عاقبت شہسوار د عمر بی وفا پد هسه رنگ کے یار د عمر کہ خوک و کا ند پد رزہ کنین شمار د عمر بی سفریم غو خیری لار د عمر پیوستہ بہ مدام نہ وی تار د عمر
--	---

بیاتی وار پد ادنیاستہ رحمان
پد هر چا بانڈ چه تیوشی وارد عمر

چه بد وقت د تحکند و کاری د پیر هر سہ چه کا ند غم پد مخ کنین و بی چه صبا ارمانوی پند د پیانو دیار یاد بد د حاحہ رنگ پد رزہ شی چه دتوک پد طلب کوزی خلد د هیرد دغ غم د خدای بدل کا پد بنادنی هر سہ د هغ مخ پد رزہ کوزی همیشہ پواند پد اور پد او پوی کہ هر شیو بنانستہ پد رزہ پد چمان کنین	تروتن ولی هسه رنگ بی بی تیدو لہ هغه غم لانن کوزے د لکیو ولی نن د پیو طلب نہ کرے بی پیو یاد د غیر چه لو نہ کوزی لہ ضمیر فقیر د ا هسه چرے وی فقیر ز هیر مد شی پد آشنا پس ز هیر چه تی خونہ د خاطر و پرمینو عاشقان د لعلو لبولہ تاثیر و هر چا نہ خیل آستاد می بی نظیر
--	---

هر نعمت را در راحت کوی عاشقی
سمندر غنڈ کلکنت کوم پد او کنین
پد مدد د دغ کوا کل د لون د و ستر کوا
غانا شاد اچر د بر کوم پد کور کنین

زه مرجان د ازادی پ طلب گرزم
باری نه د تورو زلفو له زنجیر

په طلب دخپل دلبر
پری په ند بدم دغه در
وچی شونډک لیمه تر
بل قدم مړدک په بر
هم په شام هم په سحر
که ئی وویتم بشر
کله مند یو سرور
د خوبانو یو نظر
بی له عشق بل همنز
په جهان کین لکه نمر
لکه موی همه اثر
کوتاه وایم مختصر
هم په روح د پیغمبر
چه عالم شه را خبر
که م سیم دی که م زرد
که م دس که م گوهر

زه تیر شوی یو تر سر
خوش وندیم په دنیا کین
د آشنا په طلب گرزم
یو قدم م دس په بچی
دواړه لاس مړدک نیولی
مناجات مړدک و خدای ته
همیشه له خپل بخت
چه په مائی پوزوندر
هم ئی ونه بنود ماته
عاشقی مړدک رسو کوه
نصیحت را باند نه کا
واوړه غوږ باسد ناصر
په موی م د سوکند وک
چارواته مریو ته نشته
تو مین بډی خا م کرم
که م سیم دی که م زرد

زه مرجان تر هر چه تیریم
تیر به نه شم تر دلبر

پس له مړه که خوک آرت غواری خپل گورد
که حق وایم همه آرت د بویه کورد

د دولت دی د سپین مخ د تورو زلفو چه شام شته اور د لوگی درزه په کور کین
هغو دست د محبت په صفا موندنی چه موند نه شی په شهر د لاهور کین

ترخان زیات که چارچه پکار نه ده
 چر جامه دجا کوتاه شی یا او برده شی
 هر کسی چه بد حسنا کنش تیر و پیر شی
 چه لایق د ملامت او د طقت شی
 چه عزت حرمتی ندوید چها کنش
 بی عزت کسی به خون بد هیجا ندوی
 خیل مجلسی تو جمله مجلس خون و
 هر هم جنس د خیل هم جنس سره جوید
 که نه ندی بد کردار و بد لمنه
 نابینا پر خپله سیمه کنش بینا و
 درست صورت دیوه نوک پر در منده
 چر یوغا بن خوله کنش زور بد شی یا ورت
 یو کسی چه به کورمه کنش د چا بد شی
 بد کردار زوی پیدا مه شه که مور
 هر خوک خپله خوشنود که خدای عواد
 خدا پر خپل قدر خوک کو و خوک هلاک کو
 د چا تاج زرین پر سر تو ملا خنژی
 خوک پر آس پاس سوو توغ دور اند
 د تنگو پور و نه هر خوک و بله کاند

خان پد لویشت کوه چه د خود او در پور
 ور کاوه شی هنر مند لره پیغور
 ملامت پروایه کیوی لوم پر لور
 خای لوی که بی غیبت شی هم سر تور
 هغه هسه ژوندون و بسوزه پد اور
 مگر هسه بی عزت وی ختی نور
 پد هر خای چه سره جمع شی خسو
 زیب کا هره کشیده پد خیل انخوم
 کینی د مند بد کردار کسی په غور
 بینایان پد پر د ملک شی کو و کوی
 و دان شی بنهر دیوه کسی په تور
 درست خوله پر بد نمایه شی هر کور
 واره بد شی که پنجه و که خلولو
 جبطه کاند ناموس د پلار و مور
 بایر نه شی دغه کار په زرد زور
 نه چه هر یو بنهر دیلی شه یا لاهو
 د چاپند په سر په ملا و توبلی لوی
 خوک بیز کلی کوزاوه شی په خوه سو
 بخت هیجا ور کوی نه د چاله پور

نور زلفی سپین خسلیم به هین نه شی
 کرم آو ناصح سپین پر تو کنش
 پد هر غوغا د خیل زنده هسه امید
 چه به مریک به رات شمع شی پر تو کنش

ای رحمان د خدای نوم بد جا وانه خست
 که د خدای چاری پد پلار شو یا په مور

لاہرہ نہ شیخین نور دور زور زلفو سرو مال کہ تحصیل پی بہ داور کبش ہمدانی لارہ بندیم پیر سہ اور کبش ندی یار و شاہ پیر شیخ کبش

پہ بزرگی دھغہ پاک پروردگار
پہ سری چہ سری غرض موقوف
احتیاج ہسے بلادہ بہ جہان کبش
زمانہ ہسے بی محذہ بی سرویہ
پہ ساعت کبش گدا شاہ کا شاہ گدا کا
چہ ہر عمری تاج وی پہ سر اینی
چہ قادر نہ پہ درم و پیر دینار و

موقوف مہ شہ پد سہی دسری کا
نور بی آب و بی حرمت شی روزگار
چہ بلاد زوی کا دزوی زوی بلاد
چہ غالب کا پہ اسلام بانڈ کفار
دافلک شکہ بالہ شی کج رفتار
ور پہ سر کا بند کیدی دخن و خار
پہ ہغو بانڈ کجوتہ کا انبار

زمانی در حمان زہ دی کباب کری
لہ احوال فی حوک نہ دے خب دار

وقت دنو بہار کہ زہ جلالہ خیل یار
اور د خوب و زہ و نوچہ دغہ بہ صر لیکر
زخہ عاجری دہ چہ زہ کبش پہ کا بانڈ
داخہ اوسنی نہ و چہ ہیب لہ چشمانو
رخم ہسے سحت دہر زمانہ مازنا
غرونہ دی نوری چہ پہ حالہ خا خیر
نور خہ نہ دوارہ داناری سیلاندی

دریغ در ریغ چہ بی یار شی بہار
ستی لو خہ خیری خیر کہ نسر و کہ
راشہ و ویر پیرہ دعا شتقودل آزار
وینی دہ ہیب دزر کوئی لہ پر ہار
راشہ ای طیب گند مرم در پربار
سیند داو بنو درومی چہ راغی لہ کھسار
راشہ کہئی اور ی خراب لہ ہر تار

زہ بوخوار و زاریم حمان پہ عاشقی کبش
خپل د کہ پردے راتہ نہ گوری لہ عار

بارہ و ترہ ہالہ کبش زراعت کری
عاقلان پہ و پراند شی پور ستو گوری
سم دلاس کار ہر گورہ دیر مشکل

تقوی دارشہ ہالہ طمع دجفت کری
پہ دنیا کبش سراجام داخرت کری
خوکا نہ شی غریب زیرمہ دغریت کری

چه نور خلق ملائمت در باند ولی
 چه عقبی نه در دنیا پدر اجر مومی
 خوبه کوری دقیامت و ور خوشبونه
 چه نیکی بدی پد تله کبش تله شی
 که لبکو در حص هوادر باند زور شی
 دابد ندر شی چه ستاخا و در حق محو
 هغه ذره چه عرش الله که گوره کوم د
 در اندنی هم واره ستا پخیر سرتی
 در دنیا چاری همه واره فانی دی
 پر طبیب دعا شقا نو دار و ندر شی
 خود حق موندلی ندر که جار و وزه

لا پخواتر خلق و خیل خان ملا کر
 خو هم دعا عمارت هلته عمارت کر
 خو هم داجهان پد خان باند میا کر
 خود پخپله تله واخله عدلت کر
 سر دند په قلعه دقناعت کر
 که حق غواری ته هم مخ پر حقیقت کر
 خود توان شی دجمله زرو نو خدا کر
 ته هم پاسد دهغو پر خیر همت کر
 باری پور ته شیدوبل رنگ حکمت کر
 در و مه بله خوا دار و در خیل حیرت کر
 پد امر شد طبعها واره لیت پت کر

ای رحمان اول ته نصیحت و خله
 دغه پس بیا و بل ته نصیحت کر

چه میند خدای پد تا باند پیرا کر
 اوس دستا جفا کری که وفا کرے
 کل پد لعلو و پد کوهر کله شوک پیرے
 بی له ماچه دستا غم پد هوس پیرم
 دوه یاران بند از رنگ ندر و چالیدی
 ما و در ست جهان ته شاد و تانه کر
 دیر هندی پد جها گوزی پد یاد د
 هم پدائی تر همد و نامر بلند شر

تر که ما پد هغه و رخ خپله رضا کر
 ما دستا جفا قبوله پد وفا کر
 بی له ماچه تا خدا کره ما ژر کر
 کوم و گری پد هوس دغم سودا کر
 چه یوه در ته نیکو کخل کره بدعا کر
 تا و در ست جهان ته مخ و ما ته شا کر
 عشق عالی پایه دهیر و در انجا کر
 چه قبوله عند لیب دکل جفا کر

ماتر سیر بر دنیا و سبوی منی کل خواری چه دی بی شی پد کو کبش

خداي دغ خواري پد بخږه دانشناکړ	نا آشنا د بيلتا نه له غم څخه زده
کزه ماد مرقيبانو څخه پرواکړ	عاشقان ديار تو سپوږم خواري پري

زه مرجان چه ستاد حسن تنخوان يم
ستاله روگه مرسست جهمان شما ثنا کړ

د اکدا پد دين ولي توانو نه کړ	ولي ولي وعاشق ته نظر نه کړ
چه هيچا و ته کاته برابره کړ	ستاد د پير چيا د پير کورونه وران کړ
چه داروغ وگړي واره او تر نه کړ	ستا پد پير حسن م داعقده نشي
که اورنگ د زماني قلندر نه کړ	تد پلو له مخ واخله زه ضامن يم
تد يودم خچا پد لوري گد م نه کړ	خا هر زمان هر دم پد تا گد م رو
چه دارنگ چو مرقيب دلاور نه کړ	که تد چه دلاور خچا پد مړه يي
که غمازم له د راز خبر نه کړ	زه د ستا پد جفا خوښ يم تد تر تل
که داجو م د جفا بار د يکون نه کړ	گد ستد جفا د واره آواره وکړ
که ئي ته له خپل دم بد م نه کړ	هغه څوک د چه بد ستاله در و درو
چرئ تد پد مجلس ورشي اثر نه کړ	سنگد لي ده هغو خلقو لره ختمه

مرجان ستا مينی د سواکړ يا پير حيفد
چه ته هڅه پد اخيره باوم نه کړ

که پد مهر وفا هم چوي پيدا کړ	تر ابد ورځي پوسه بد جفا کړ
مي بايد چه کله هغه کله داکړ	معشوقی کله وفا کله جفا کا
چوي نه چه دروغ ترن م توهر چاکړ	ما ستاخوي دوه چا و ته ستا نل
دا پت راز بد م پد دست جهمان رسوا کړ	چه د ستاد غه خصلت د خا او شنه
چه پد لاس در قيبانو م سر اکړ	ستا څه لاس راباند نه د سي د لبر

د بده سم د بيلتا نه پد پوره تاوشي
که غلط چا څخه خا و پيچيل زور کيس
هغه رانه م شور و غم گرزي س کيس
که شور د جهمان و پد لهور کيس

موم پد داچه داغيار پد وضا دروي	نذ پد داچه تدي پد خان خپله رضا كړ
پد در بست عمر پد هيچا ايد له نروي	هغه چاري چه ته هر ساعت پد ما كړ
ما وځو پد كټ كټ كټ پريو چه كړ پيږم	ته لا كوزي در قيب سره خدا كړ
لاس تر غاړه در قيب سره خدا كړ	چه ما وويني له قصد راته شا كړ

هر پيگاه واي صباله بدخوله در كورم
دا پيگاه به پد مرحمان كله صبا كړ

ستا د خواب آودو ستر كوڼو راڅخه يووړه	شونډو د لذت دمي ناب راڅخه يووړه
نرم او نبي پاتي شو نډه صبر پد صورت كېند	د پي كې صبري د مخ آب راڅخه يووړه
زړه م پد نغو نغو سور كړه مطر پاتو	عقل ساقيانو پد شراب راڅخه يووړه
يوساقي بل يا دريم مطر سره يوڅايش	زړه ئي له كوكل پد شتاب راڅخه يووړه
ته شو كه ئي يووړه خست دل م تر قوتيا	يوڅاږه نډه خپل اجبا راڅخه يووړه
خط د تو هر فونډه مخ د پاري كتابه	شغل د كتاب د بل كتاب راڅخه يووړه
هر اسبا چه ماڅخه د زهد د پهيږو	واړه تا د حسن پد اسباب راڅخه يووړه

كړي ما مرحمان پد زړه كټن نقش د محرابه
ستا برو يو نقش د محراب راڅخه يووړه

خواب زړه م دد لبرو هو ايووړه	دا هو الوه وړيو چا زده چه چا يووړه
كوښي كوښي بنايستم زړه و كاږي	زه و كوم يوه تر و ايم چه تا يووړه
چه م زړه لره د تو روز لفوڅا غوښت	هغه زړه راڅخه توره بلا يووړه
د سيلاب پد مخ كټن كله د چا خوب شه	شپون خوب راڅخه د پو ژر ايووړه
هغه عقل چه ئي لاف د خود راي كړي	پد يوه پياله ئي واړه له ما يووړه
هغه رخت چه م د صبر د سكون وه	هيڅ رانډ كره مهو شان و وړيا يووړه

لاهلک بړی وژنی ویم پد زهد
که م وی مه شفقته پد لار و مور کټن
چه چرخ د بار د مخ راته بل نه نروي
زه به کور کورم خنډه د کور کټن

کهئی پو و پختند زره مر ترقربان

تا آشنا و وری ندره آشنا پورده

هیچ یاقی پر شوی ندره که حق و ایم
مغشود در حمان زره پر رضا پورده

چه صدام دبل و عیب و تد نظر کو
که یوه ژانده عیب وینی پد بل کنس
که دخپله گناه لوید لکه غری
که خوک تله دانصاف در تهر پد لاس
تولعت دپد اھسه منصفی شد
خدای وتانه ملائکو مقام در کو
پر نعمت ئی شکوانه کولی ندره شی
که دیو وینسته دشان دپاس کو پد
که بنند لی دپد خدای و یو کی کو پد
که خوک ترمکی لارشی بیاتر راشه
که یوه رتی دزره پد لاس کنس کینسور
دخوانی عمر دتیر کو پر غفلت کنس
پد دنیا پسی د نمری دی رنگ کو
که وارچه دزری لوی تیر شی
پد پیرو کنس دخوانی چاری ندره شی
که بیخ دزری وئی چنجی و خوری
دغده باغ به د خلاص ندره شی لخرن

خدای له خپل عیب ولی نا خبر کو
هغه یو وجود انه عیب بدئی لوی غور کو
پد خپله خپله به غوردیچ و زر کو
خپل تبتو او دبل اس به برابر کو
چه له حق و باطل و ته گن در کو
تد داخل صورت پخپله کا و و خور کو
چه زحمت در باند در شی شور و شر کو
شان هغه ساعت له خدای موردر کو
نمایان ئی پد جهان کنس لکه نمر کو
د دنیا دپاره هسه لوی سفر کو
خوخ خوار د عبادت پد رتی زر کو
پد پیرو کنس بدخه زرمه د محشر کو
شان و خلقو تدر ویش و قلندر کو
اوس توپی له ضرورت پد سپین سر کو
تد پد و رخ دعاشور به خه اختر کو
پد ایترو عمر به خه شاخ و ثمر کو
که چاپیرو و رخ سد د سکندر کو

و بدخواه و تد خوک نیک نصیحت ندره کا

که نور خوک کنزی سیاهی هندی بشکلو
وزانی جلوه کری ماته پد تور کنس
له حیل صبر و عواره ناصر
دغده توان و درخند لار عشق پد لوبند

مرحمان ستا پدغم شریک د که باور کر

د خوبانو و تولى نظوند کر	د چمن پد کلو ولى گذرنه کر
د ابرها چه درست جهان نى معطر کر	د ماغ ولى پد ابوى معطرند کر
د رضا ولى پد قضا سپار نه شى	د غده زهر پد شان ولى شکر نه کر
د جک زده چه پد نارود مرک خبر پد	د خان پخوا تر مرک ولى خبر نه کر
د چه د نور و خلقو پد سر اچوى خاورى	د تپنچله خاور ولى پد سر نه کر
د پس له مرک چه بيا مری له لوبه تنده	د ولى نن ساعت تو بنده محشر نه کر

داويل د اثر کله کا پد نورو

ای مرحمان پد شان ولى اثر نه کر

کله پد نمر سور کله رپود پد سار	کله مری له لوبی کله مری پد پیر خواړ
د واره پد غوغا دی چه و اعلى پد زینا دی	د ندى هغه وبری پد قرار دی نه مار
د کله لاس پد سر و بل ته کیرد تو واضع کر	د کله و بله کیردی لاس پد توره پد چار
د خاور د آدم چه کړی خمیر فرشتگانو	د درست نى پد غمونو پد دردونو ولاړ
د خه شوک شوک نن ستا وهل کا یا ترکا	د پین به پد هغه شى چه واهه شى هم تار
د بنایى که شوک پس له مرک خانى پد کیند	د هر چا چه پد داژونرون کیند خپسرت
د وینى واره تلونى هیچوک نه د پاتى پو	د یون د پد الاری هم د خوان هم د زار
د زلفى د دلداری چه هو شوک نى طلب کار د	د لوی د که هلاک د که عثمان د که وار
د سحر د هغه چا دی چه پد رکس قبول د	د دار د هغه چا چه نى له درد و شمار

ما عبد الرحمن عند سلام کر ورنه سلو

خدای خبر چه کوم یو هغنى ترکی ولاړ

د کلخ د سوسکینه درددونان
د غمونو پد ورده اغېستنه فونان
چه پد نر د کلون سترگى پد لاشى
د غمغه نه کاسم کله د لوبه د ماغ

خوبن یم ستاد مخ پر اور بانڈ جلیاز
 سوی ستاد مخ پر اور یم بسبب
 کہ دموم پر دروغ کہ پر بستیا ز
 نہ بہ تہ پر دنیا راشی نہ بد بیاز
 کاشکے بیاموم فرصت پر دانیاز
 غوخ کوم غوخ کوم دستا پر جیاز
 سنگ اهن یم آدم نہ یم گویاز
 ژارم داچہ یابہ تہ نہ بی او یاز
 سرگردان یم تر فلک وتر آسیاز
 ہسی گوزم لکہ خسی پاسب پر دریاز

نہ یم خوبن دسرو کلونو نہ سیاہ
 پر اور سوکے بہروران و خت حکمت کے
 خپلوم بہر دہر نکسچہ خلیبری
 نن راغی پر جهان پی کہ دیدن کورے
 داوردی وعدے چہ تہ کوے صنم
 چہ لہ دیکھیا نہ کورے و چاتہ
 چہ لہ غم کہ اندوہ دمر نہ یم
 کہ جو رہ تلی خوک و قبر و تہ دریغ
 ہمیشہ دخیلو او بنولہ سیلاب
 کہ خوک قیاس خما دیرو او بنو کا

زہ مرحمان دیار ثنا کو لے نہ شہم
 کاشکے مدوے پر جھان کنس ختہ گویازہ

نہ و کا بی د دنیا لہ جار و کلاس
 نہ پدچپ لوری صرف کوری نہ پدرا
 سو تو پایہ ہسے دو بی پی پر وسو
 پددا شناخت و خاتہ وائی خوشناس
 نہ پوھیوم چہ ناس پی کہ خناس
 کہ پیشوا کرے مہتر خضر مہتر الیہ
 چہ تہ بی لہ خدای تعزی ہر انناس
 او کہ نہ وی خپسی و کترہ مواس
 پدرا چارہ کنس ہیتر نشتہ کوزو

ویستہ سپین ستورگی تاریکی غائب کنس
 پدہر لوگ چرئی موی پسپی دروے
 یو ویستہ رعیت کے دہر تن نشتہ
 خدای رازق کنزی اور زق کنزی کہ سب
 ہسے رنگ پر مذہب صفت موصوف
 پدروی کنس بہر ورنہ شی تر توجید
 وارہ زہر قاتل تعزی کہ پوھیوم
 امر داری چہ لہ ہنی لاس کوتاہ کوری
 خیر داد چہ لہ شر و جار و ورے

روئے الزام

یابی خط نشوہ نما لختہ کا بنو یانوی لوی لوی لہ جیغ

نہ پدرا

نہ پدرا چہ شہم لہ دلخ لاس پر پورے کہ

شہدہ دکھو پو پائی لہ بان

که تخاویل دروغ او کوز و پاس وی که سری غرض واره سری هوبن کا خه پد دابه عراقی او ترکی ندشی د تشنه خوله او بوسه مطلب و هر زاهد چه ریازهد نازیبی	نه پخپله پخپله زره کسره کوه قیاس نه چریت وی دسر وزر وید لباس که پرخه بانذ خوک سورشی که پراس ندتش اینی بی او بود زرو طاس د خربنت گمان بی کپری پد آماس
--	--

ای مر حمان که خه کار د خود دین د نوز کاروند بی وفادری بی آساس
--

تیر شد در ست عمر خماید اهو سد یو پرسش د هغه یار و الوه بس د هزار حیف دی چه پد هر نفس تر تیشتم چه ئی زه پد هر نفس له خدای غوره که یو حس و پد محتاجو لکه غرشی هر مرغ پد خپله جاله کس های د که شه باز لره سینده ده د تنزی خوچه خاور و لره ورشی بر ایشی	که م و پو بستی چه خوک بی یا خه کس که خه کس و خوی او وی و ر لره بس هغه لورته چه م تله دی هر نفس هغه کله کله وینم پد پد پد خوک دینه کا خدای محتاج دیوه خند که قارغه که منبیکرک د که تقند عنکبوت لره سینده ده دمکس که چاغوندی وی اغوستی چا اطلس
--	---

هم هغه مر خند وے چه زره وی م بل خوک نشته در حمان فریاد رس
--

که پد عقل سپی لارم پکارند شد غرونه غرونه خوب پد خا خکی او بود وی معلوم میبری چه کم بخت د در جهان ماغندی اور قیب ستانی طالع کوه	که له بخت م یاری غونشته یارند شد یار پد سیند خمار او بشویدارند شد چه دورست جهاد دلارم دلدارند شد چه سر ورتد سپی پد مقدارند شد
---	--

دضق دمنبک فن شتر راتسهمل چربی بوی د زلفور اغی تر دماغ
 دیر زک ناری کله بر دوزخ زره شی
 دبلبلونانک مغوارله زانغ

داخما ناقرار زره پر قرارندش پد دنیا کین مر بل هتوک غمخاوندش هغه خدای بی لاری کوی پد لارندش	گدئی سل خله اقرار اسره و کور دیرونه دی چرئی و خورم پخپله که م سل نصیحتونه ورتد و کوره
--	---

سهل کارد که مرحمان پذیره آزارشم
چه خاطر دهفی مستی آزارندش

له نظوم هر سنگ در و مرجان ش بیا پد اجد دهفی ژرا خندان ش لکه خاورد دد بنمنو پد چشمان ش د خلیل پد خیر آتش پر گلستان ش هسه نه چه و هر چاوتد عیان ش خپل خلوته مر خراسان و هند و ستان دغه درد دی چه هم درد و هم درمان د عطار پد مخ داوینور و دروان ش هغه خوک چه بتو ترخان و ترحمان ش چه خکری ورنی چاک تو گویان ش مرد هغه که چه پد زبومه د خپل جان ش چه سر پد خپل کودا رباند پشیمان ش	چه له سترگو مر خوبا پد زره عیان ش خواب زره چه مر زل دیار له غم کینئی له جمله آفتو خلاص کرم د غصی زهرئی شهید شول پد صبر عشق یودا د پد عاشق بانده خدای چه دیار زلفی رخسارم پد زره نقش شو در نخور علاج ترخه ترخه دارود چه دستا د خولوبو وریاندا راغ علامت داستغنا بهئی شو گندوی د گویان پد چاکولی خه لار غرو نادانان به د دنیا عموند کابند نشانند نادانی به نوره خه و
--	---

آدمیت خه پد دولت نده مرحمان
بت که جوپ شه د سر و زرونه انسا ش

سمند و غنبد پد اور کین گلزارش پد پری کوی سر بیانوی مر غزارش	پد دنیا کین له دنیا گو بند کمنارش پس له مرک که ژوند غواړه سر گیاه کوه
--	--

د جیب پد خیر بوردک سر هم کات
خدای دود که دچا نه کابی سرانغ
هغه خکرم مبتلا پد تاسف
چه فی لاس پد تاسف موی یوسف

دا ترخی او به به خه کوے د بجر
 بی له خدای نوز د هیچا منت بار شد
 که دونی پد خیر گل و میوه غوار
 دست پد دست که دخیل کار به در ستون
 که دیوره شی له خپلی در ماند گئی
 که هوا د جنت به خاطر کرزی
 که پد توره تاریکی کین رنوا غوار
 که پکار د دسر و شونډ شیرینی و
 که راضی بی چه د باغ شی در زو

خود پخپله د گوهر پخیر ابدار شد
 پد روح کازی بانډ ونه د کسار شد
 خان پد عمر که سایه بان دهر خاکسار
 لا پخوا تر خان ورنه بی د بل پد کار شد
 د در ماند و دستگیری که خبر دار شد
 خاک نشین پد آستانه د هغه یار شد
 نندار چی دیار د زلفود رخسار شد
 دخیل خان پد وینو سور که ابار شد
 پد زوال که باران د نو بهار شد

د مرحمان پد عاشقی کین سترگی و شو
 چه خوک واپی عاشق رو ندری هغه خوار شد

پاخه یو خل سیراب عشق پد جام شد
 له اول بندگی بیا آزادی وے
 د صیاد له وحشتو نو خپس خلاص
 ژوند که خان پد زمکه خین که لکه تخم
 د مرست جهما د کینتی پد جو و خوره
 پد نیستی کین د هستی مرتبه که
 و د بنهن و تر خپل حال پخپله وایه
 پد مستان کین د عقل خینن عدا

پد ساغر د ماه و مهر می آنتام شد
 که مقصود د آزادی لوری غلام شد
 لکه مرغ خانگی پخپله رام شد
 که لوی غوار د خاور وید مقام شد
 لکه زمکه هسه لاند تر اقدام شد
 نندار چی پد ویراند کین دخیل بام شد
 خان پخوا تر مر که دوزن مدام شد
 که پد نور و خاقو خاص د لته عام شد

ای مرحمان د بیلو تر به زده کره
 دغه پسه به صفت د گل اندام شد

بی له د چینی تر سره خان تو بیا کوم
 کلمه نهی شته هیتوک د حسن کلمه

پد یام خوب وینن ندری لسیم
 کور او پوره و ورو پد تلطف

د دنیا د سود د پاره عملن مه ش
 هر گره گره کشای لوی که بخت
 د ریخت دک ارند چه دانچین شی
 هر مغر چه د بل غوبنی خوری مردار
 د زری په خیر آفتاب په طلخ چل کره
 کار پد تش لستوگر نه کیوی بی لاس
 عاشقی او خود بینی دی سوه لوه
 پرخل کور کین د سفر دی که پوهی
 خیل تابوت در ترو که لارین کوی آس

غم دین و ایمان خوره بی دین مه
 نا امید له خدای غوثه جبین مه
 خود آب و دانر شته دانچین مه
 خان حلال کره لکه زانده شاهین مه
 لکه تیره هسه پروت په زمین مه
 لاس په پیره کره بی لاس استین مه
 که مطلب د عاشقی وی خود بین مه
 مسافر دهند و ستان و دچین مه
 تپه زین صرد بل آس و دین مه

چه تقو دیانت ته لوی **مرحمان**
 د دے هسه همنشینون نشین مه

په امید د آینده و زره ورمه
 په امید امید لی خلق نا امید کره
 د دنیا باد شاهان خواست کوی له فقر
 دهامی په چتر طعمه کره وح هروکی
 خان صد ف غند و خاور و تر کره
 د پیر غریزی موم د لان تر سنگد
 حیوان هم په تیس د خدا مشغول
 نفس شیطان سر و کفر تر و باسی
 تپ رانده دی عاشقان د بار له عیب

نسیه نقد خبله یل کره او ترمه
 د فاک له ره رفتی بی خبر مه
 تر باد شاه د هسه ملک شد خواست کره
 لکه یح طالب شهید و شکر مه
 لکه حک هسه د بحر په سر مه
 تیر بو خا خکی شه د او بنو کوهر مه
 تر انسانی له حیوان بترمه
 رحم فم پر خان و کره کافر مه
 تپ و ونه د هغه یار په هنر مه

دغه شاد بیدانودی **مرحمان**

د دلبر و پد کوخه دلاور مه

مال و مال و بشکلو تر نه
 و به نیکم له دیکه مختلف
 چه به ما د صبرم لولی نا
 بله خوله ستره کوی پر پایف یخ

هسه بی له یار زه یم پد جهان کبند
 سه کلونه دچمن راته سوراوشی
 چه طای مریم له دیرکے نیاری
 که هر خوفکوله خان سه و کرم
 هیچ سانه دسر کس خاطر زانده شی
 تو هغه بد بل نادان پد جهان ندوی
 که تی سخل پد خار و قربان بولم
 هسه رنگ تخا پدیره زرا خانده شی
 جوهری شی درو لعل کاند پد خیره
 چه م هچری پد خا پد خاطر ندو

چه ند شی خای پد زمکه پد آسمان کبند
 چه قدم بی یار کیر دم پد بوستان کبند
 حیر ایندم دنا توان صوت پد توان کبند
 هیچ دصبر طاقت ندو ینم پد خان کبند
 خوک سائے شی بچری پد گویان کبند
 چه خوک مهر و فاعوا پد نادان کبند
 غور زانده باسی پد خار و پد قربان کبند
 که گل دپسری خانده پد باران کبند
 چه م کبندی ددوه ستر کویوگا کبند
 زمانی راته خوکند که پد زمان کبند

چه پد وصل کبندی او بی ند و چیرے
 تو به حالک مرجان خرو پد هجران کبند

زه م بایلو ستا پد مینه محبت کبند
 لارخا و یار تر مه تره ناهجی
 که صوت دهغی مستی را خوکند شی
 که د عشق تو کوه پد یور سه به بایلی
 زه تو به پد هغه تیور عمر و کابدم
 و اشناد مینی پد م مات ند شی
 نه ادبائی دمنج تده کتی نه ششم
 پد قیامت که خوک له نیت پو بنشید شی
 در درگاه پد خاک نشینو سختی ندوی

عاشقی د زهر را که پد شربت کبند
 ماموندی دی دایار پد پد محنت کبند
 عقل هوش به د هیچ ندوی پد صورت کبند
 تر چه ماته غابن چچی پد صیحت کبند
 چه صر شوک د بی یار پد غفلت کبند
 که م سه له تن دوی پد دایت کبند
 خدای را پدیند جدائی که پد صلت کبند
 زه دیار دکوشی خاور یم پد نیت کبند
 د غم نو د دخل نشتر پد جنت کبند

دیو الشین
 سکه کسکین
 بردا هسه سلامت پدوه تلف
 کاشناد جمید
 مرک ندی زری
 پد بسد کاسی
 دخر دبلو توف

د دنیا له دولتو نوبے پروایم
زه رحمان دعا شقی په دولت کینر

عشق راوینود بحر و برید خیل کینم
نورم دالذت بیان موند په هر کین
سرفراز شد په عرب و په عجم کین
زه له نور غم خلاصیم ستا په غم کین
بل به ندو په جمله بنی آدم کین
هسے بیلیم له عالم په عالم کین
هم په داچه تمامیم ستا په دم کین
مراد میر تری په هر دم په هر قدم کین
و بد نه کوم نور نظر په جام دجم کین
لکه غوته د چا پر یوزی په تور تم کین
هزار زرونه ستا د زلفو په هر خم کین

مدام ناستیم وح کو کل سترگی نه کینم
ما چه زخم ستا د تور په خوله کینم
خود بچون چه سر په بنو د لیلی کینم
زور آور مدام غالب و په کمر زور کینم
لکه زه چه مستغرقیم ستا په غم کینم
لکه مری د ژوند و ترمیا پروت وی
هیچ صحتیم ددم کروید دم نه شی
ندم بی تانگ و پوند جستجو شته
که نصیبم شی کو عالی ستا د سپو
زړه م هسے ستا په زلفو سپی و رک شته
سه پوینو د سرو کلو په خیزی زانگی

زه رحمان کناره خویشیم له عالم
باری ستا سترگور سو اکرم به عالم کینر

هر خستر پیره تیغ د پردا لار کین
چه د اینی زمانی د پردا دستار کین
زه دی آب چیا سوییم په نار کین
تروخما دهستی خه د پردا دیدار کین
لاس مروالی د لک خان په هر وار کین
عاشق کله وی په صبر و په قرار کین

مغرو د ماوسه د عشق په کار و بار کین
د اسور کله بد د ستار په وینو سور کین
مخ د تو کو چه تر آب چیا صاف د
چه د اسپودانه پرا و به کین
چه په هر وارئی زه سترگو ته نظر کوم
یار ته چه له ما صبر و فرار غوار کین

موم له خیل اشتیاق نه دیار له افتراق
هم د خیل عمل تیشه ده چه وهم که تاراق
چه به ما د هم لادی نه الزنه لانه اسحاق

خودم خان ترک پر دوست لکھنؤ بہ عراق دشمنان حاجت نی نشہ شامو بند لہ تریاق دترياق پرامید راشی مالہ زہر لہ عراق

کہم سر و مال دستا پر میند درومی ستالہ در لہ دیار بہ ولند ورم کہ مختا دیار بہ وصل کنیں مجورد مفلسا نولرہ عین کوہستا دی وعیب جو توارہ عیب خرم کنیز چہ ہنر دعا سقئی حدای نصیب	زہ تر سر و مال تیریم پدا کار کنیں خونہ نرم ستا پر درو پدیاز دوچ دگی بھر نہوے پدھار کنیں کہ عمرنی کور وے پد بازار کنیں بنایستہ کہ خان یوسف کا پد شکار بے ہنر کونر خہ نہ وینی پدیاز کنیں
---	---

دا داغونہ دخیل زہ و رلرہ بس خر حاجت کے در حمان پد لالہ زار کنیں
--

ہسے خوبنیم ستاد پر ہا کساری عاشقی کہ تو رو خلقو تہ خواری دہ وبہار تہ کہ ناخوش والی و کری دخپل بام و دروارک و تہ نظر کرہ یار دیار لہ ستر کو او بنی پاکیزہ کا مالہ دیک ناچارئی و یارتہ شا کرہ غم بہ ہیشہ یوہ ہو بنیا ر خوبن کرئی	لکہ خوبن کے سرداران پد سردار کنیں مامونڈے دا دولت کے پد خواری کنیں خوبنیم زہ دستا د عشق پد بیماری کنیں ہسے ستوگی وی خما پد بیداری کنیں تاجاری کرئی خما او بنی پدیاری کنیں سری عذرا کے پد پیرہ ناچارئی کنیں ما خوبن کرئی ستا غم پد ہو بنیاری کنیں
--	--

در حمان او بنی بہ خمر رنگ پد قرارو چالیدنی دے در یاب پد قرارئی کنیں
--

زہم دو ب دو ب کیری ستاد غم غلبو ستا د عشق لہ موج پد ہیچ اورئی تہ نہ شم سل تو بی مر ماتی کرئی وانہ وستم کہ عشق	ہسے لکہ خوک چہ مستغرق شی پدا بو کنیں دوارہ لاس م پریواتہ د عشق پد لانو کنیں سا وپسام نوزہ پاتی نہ شوہ پد تو بو کنیں
---	---

دینار دینار دینار دینار
بی آفت زهره نشسته خواجه له آفاق
دمدخی نفاق را پیش بینی دوستی له نفاق

تد چه له مادرومی داد او سوباران کوز
ند یوه سپوږمی ند په آسمان کین هر لوستو
عشق و عقل دواړه سر ضد که پوهیږی

روح د سفر هېڅ نه د پیر د کوزو شیبو کینر
بی تا به خو که خه کاند د خلقو په جنبو کینر
کله کری آرام داوړ خوږی په پینو کینر

هر خو که چه د عشق په آتش خان سپر **مرحمان**
خدا د ابراهیم عند خو که ند کا په لیبو کینر

د بلبل له حال زده کړه په خزان کینر
خو د تیوه تلخالی تر ستونی ند شری
ما په هجر کینر لذت دوصا بیا موند
لکه متن له معنی معنی له متن
عاشقی آسانه مه گڼه خبر شته
دنا توان له ناتوانی وویر پیره
هم هغه به پس له مرگ آزار پورے

بیاد کلو نماشاکره په بوستان کینر
شیرینی به خونند در نه کا په دها کینر
له یوسف ملاقی شوم پد زندان کینر
یا مرهم هسته دکتا په دل و جا کینر
سرباری ده هر نفس په د امیدان کینر
که هژ د خله توانای په خیل خان کینر
هر چه بل آزاروی په د جهان کینر

په **مرحمان** باند بی یامر هسته حال د
لکه حال د زندانیا نو په زندان کینر

ستاد مینگو هر نشسته په هر آب کیند
که تدوینی خا پتلی جنبی دلیر
په هر خای چه ستاد لبونام آغاز
له خسته زرو نو بدخه دلستانی کسا
زه حیران د ستاد ورو خو پتور خالیم
کل له پورے تاریکی په شبنم خورشیدی
د بهار په کلو ووری بارانونه

مکو بیا موند شتی داوینو په دریا کیند
رنک د لوبو د کواهی بی په د ابا ب کیند
د کاله و باران و وید په احباب کیند
د خراج کجاایش نشسته په خراب کیند
کافر خشک سبزه کا په حجاب کیند
نارکان زده بد و پیر صا خواب کیند
د خورکی طاقت نشسته په حجاب کیند

در رحمان غلطی و جنبه های خدای
داو تر و چاره ندوی پر حساب کن

سم قامت وی کور لری شی پی پی کن	بناشته خوی نو کوی شی پی پی کن
هم بی تاب وهم زین شی پی پی کن	لکه شمع در سحر آفتاب در می
خیال صورت تمام پرکشی پی پی کن	یو طرف تری سر پرودی بلخاورد
که خور کند لیده ژونکشی پی پی کن	دموده و پرحنا وی غزا و شوه
نشسته و لچ خوک زلی شی پی پی کن	مرا که بند دی پس لک بیارونکشی
نرخه خنوبی خه خور شی پی پی کن	که خه و خوری لکه زهر نه هضمی
ند لیدی نزاوردی شی پی پی کن	داخوانی ده چرخه آوری یا خروینی

ای رحمان پی پی هستی عاجزی ده
که رستم وی زره پر سوی شی پی پی کن

هزار بار ارمان او مان در مخلص	هر ساعت چرخه گندان در مخلص
ولی ماته خا تا وان در مخلص	که خوک واپی چه له خان شیرین نشسته
تمام عمر منقصادی بی مخلص	لکه شمع پرورخ موم و دشی سوزا
پر ما کل واره خزان در مخلص	پر بلبل کله بهار کله خزان و
پر ما کاری د آسمان در مخلص	که شبم همیشه د نور راباند و
اوس پر دم راباند گران در مخلص	چو پر غمونه در هجران راباند پیرو
گل داو پر دود سوزان در مخلص	د آشنا دمینی اور و مانه گل و
اوس م مرگ پر هر زمان در مخلص	پر وصال کنی م نه مرگ لیده نه تبه
چه ژوندون ورت آسان در مخلص	زه حیران دهغو خلقو پر روزگار
مسافر غنند حیران در مخلص	در رحمان د زره دم بهیچانه شی

لکه خبله توره بخت توروم خوار وراق بله زره داوه داسوه خا غزوه زه نقض الصاد صیقاو دن صیقاو در مخلص

دلیلیات
شهر شه سنا برخ با ندر خا عشق
خسرم شد مجنون دلیلی عشق
چو مجنون چینی بر قهر کین هیبت خوی کمارای دیکه ماهسن بلا عشق

خدای خد شد هغه بشکلی شکلی خلق
هیچ خندانم لدر خلق سونه شے
خبر ندم چه و کوم خوانه لار شه
لکه تنگ چه داو بو پر مخ کین دروی
در مرغ یوخل خوبیا پید نیاراغلی
هزار حیف دیکه پد خاور و کین لاره شی

په ظاهر په باطن سپین سپین خلق
درووی مر هغه تللی تللی خلق
لیدک نه شی هغه مالید لخلق
هسه دروی پد دنیا راغلی خلق
له جهما پد ارمان وتلی خلق
پد چو او پد چند نر لولے خلق

مرحمان هسه گو بند خوند له خلقو بیاید
چه هرگز ندے داخوند موند خلق

کد سدی دخیل پوهی تقصیر ندرک
خواه مخواه بدد تقدیر شو و پین شی
دهغوچه بخت بیدار و غم ندر نشته
دال خیل کم پوهی مونبر خه وایو
دلگیری او خوشحالی کد پخیل لاس و
مغر د خدای تر کنند که پهر چه کیند
دانفس په مثال برق صورت فانوس
دد نیاسری همه واره در ماند ری
کوم واده کوم کوزدن ده پچمان کیند
په خوله هر یوسر اسم د پیر اخلی
دغه نینی قیامت ندر نور خدی
هسه چاری له ناصح واقع کیری
په مرده پسی تکیر و کاروان شی

د خدای کوه به خوک پد پوهه تغییر ندرک
که خوک هیچو نظر په تقدیر ندرک
که هیچری بیداری و شکی ندرک
چه فلانی سر تالاش و تدبیر ندرک
په خیل لاس به چیسر خوک د لکیر ندرک
سترگی و خورده چخوک همزه نظیر ندرک
برق به هیچوک پد فانوس کیند اسیر ندرک
کوم باد شاه د چه منت دوزیر ندرک
چه فلک ندر و آخرت و پیر ندرک
باری خدی کار چه نفوتد د پیر ندرک
چه د پلار ویل په رو تاثیر ندرک
چه له شرمی هیچ غل و کاسیر لدرک
همه گمان په خان د هسه تکبیر ندرک

<p>خان يودم دخداى دپاره زهيندك دل جوئى پدپوه توك د فقيرندك</p>	<p>پدنيا پسي درست عمر زهيري د عيال دپاره تير تر سر و مال شي</p>
<p>مرحمان گوم د چر ناري دهجران او واشنا و ندر كاته پد خپر خپرنه كا</p>	
<p>لكه كوخته پد او بو هسي نشانك پد نا بود بايد ناحق د بود گمانك لكه وركى د بدل پد پاره نانك اوس او بد سره استور بند پد خشانك كار د ستر كو بد خوك خنكه بد دهانك هسه دين و دينا حكم پد خا خانك لكه خوك چه د باغ سپر پد خزانك</p>	<p>چه اميد پد عمارت د د جهانك داو بو پد مخ د كوخي بقا نشته نادانا فو هسه دين بدنيا بانلو د دينا و دين نسبت و بله ندر شي عشق د نفس له خاصيت منزه د لكه كار د كوش و چشم سره سيل د پد پيري كنب د خواني خيال د هسه</p>
<p>بي در كاه ئى بلخاى د مرحمان نشته پد سفر استور بند خو مسافرانك</p>	
<p>د كاغذ پد كشتى سپر د درياك خوك به خردنگ سورلى د بار پد شك نه اميد د مروت شي له افلاك كله ديول له آدم زاد سره و فاك فوق د تور و د سپين كله نابيناك پد هر دم هزار پد هزار فاك چه فرصت به پد خپل دور و مارك هغه چار چه د هر ساعت پد مالك</p>	<p>چه اميد پد عمارت د د دنياك د آسمان توسن هچيانه دي تيرلى نيليوه پد آدميت آموخته كيري له فللك د وفا اميد باطل د بى زمانه پد اسلام كفر سمه كوي ماد د هر علامت پد ستر كو وليد هچي اميد مديام پد كزوشن ندر شي پد خپل عمر به هچي ليدلى ندر شي</p>

كېر هه ساهه في سرخي لك شمع
خاندى هيوه ك عند رن كوي پد د عشق
ديور زو لوت پد كلا مو خپل و ديا كا
جملې كنبوي به غولي بانو د عشق

اور پیرا بول پرو پیر بنیالری زره ولی دکی خلق د خدا عشق دلا لان د عقل یا تو شی بی دخل چه سری خور غافره که سوره عشق

که د کلو غنچه کیر دم پیر دستار کیند
که وز رو و تر لاس کرم خاور کیری
جدائی د خدا بلا شوه نه تو اینوم
همه صبر که عاشق تحنه له کوم
که داو و جامه را و اغوند دلبر
په خیل عشق کین کونک بد را بانبری
ملامت پر عاشق بنائی داد ستورد
عاشقی ننگ و ناموس دی و بله لری
که زه طمع کرم د کولو طالع نه
که زه شان ز غورم پر عشق کیند عالم
همیشه بد پر عالم کیند و سر خوری

شوم طالع مهلته خار حق پیداک
که د خاور و پیر آرزو شم استغناک
خوشی زیره م په دیدن پس ز راک
چه دین و عده موقوفه پر فرداک
په نظر خما جلوه لکه دیباک
زه کمان کرم چه هه خما شناک
چه روع خلق پر رنخورد پور خنداک
په رو بنانه و رخ بد خه زینک خوک علا
ما عاجز لره د کل پر خا خار راک
زمانه م پر جهان باندر سواک
چه ثنا لکه بلیل د خیل آشناک

د خواب مر حمان هغه کا چه دولت و
که دلبر د دیدن می پیایے راک

اورنگ زیب چه آرایش د تحت و تاج ک
پر جهان کیند بی پاتی بند بد نوم
اوپه ستر کولوه لاری اورد زره شه
جدائی خما په زره کا هسه چاسه
خما او بنی چه پیدا زره له زیم شو
زه غنچن د عید پر جشن خبر نه شوم

تخت و تاج بدئی مرگی تاخت و تاراج
که د چاسه د کسسه و د حجاج ک
خوک به خشکه ژوندون پر دامراج
لکه بانر چه په تار و اوپه دراج ک
لکه او مر چه له کباب نه اخراج ک
که نومر خلق های و هوی ته احتیاج ک

هر ناول چه د قضا له شست خیر شه
زمانه د مر حمان زره ورته آماج ک

ماقوی مِخوله پیر سوک که نامرے و هم که زارم راشئی کومرئی منصفانو لکه کل پیر لاس و طفل دچشمانو پیر غمره ئی دفلک پیر توسن سورشی هیچ اثر و ریانند نکا	خراشئی مِر زره پیر نوک پرواندر لری یو چوک د دلبر و داسلوک خمازره کیر شوک پیر شوک زوبل زوبلیم توک توک دستار کیوردی پیر سهوک د درد مند و درد و دوک
---	--

ای رحمان چه عاشق شی
خان دژاری کوک پیر کوک

عاشقان دنا صحانو و پناندک واره جور دد دهر م قبول د چه دکلو پیریشائی شوه و رخر کنده وسیلاب تدد و نپوکی خراجت د دنیا کل پیر احماق نوده و دانه چرئی زره وی پیر هو اپورس تری بی هنر دچه خوک دین پیر دنیا پورس که خوک وائی هو بنیار کوم د واید د گدائی که ور پینیبوری تخائی داد چه بید ئی پیر یوه نگاه و غیر یی هر چه زره ئی وی پیر یار باند بابلوی چه ترغوب ئی وی وینا و آشنا شو	مست هاتی دما و تانو پرواندرک که خدای مال خیل یار جندانک غنجی سر پیر زانو کبینه و خندانک زره چه ژاری سترکی خرننگ ژر آنک دانا خک و ابستکی د دیناندرک د حباب عمارت خک بقاندرک هنرمند سر داهسه سوداندرک چربی خدایر نوره میند پیر چاندرک هر بادشاه چه دلجوی دگداندرک خه انصاف ری چه دلبری دواندرک نوره میند پیر چابی له اشناندرک هغه غونهر گز پیر نومه و پناندرک
---	--

لکه او پیر وچ وانبند باینخربک بکاکا هسه کارکاند پیر زهد پیر لوقو عشق
خوک ناخنی پیر خولی دعو او پیر سبخی کا دم قدم کل پیر تهری دشتی عشق

و بد نه مر سی دیار تر بلند بام چه دزیره غولی روشن پد ترا ندرک

زه مرجان دهغیا پد ترا خونیم
که اغیارم خدای له میان پیداندرک

خای بی بر شی ترا فلاك
چه بی ستاد درگد اك
باد شاهي و تد نومر شاك
ندپه ارض ندپه سماك
ندپه دین ندپه دنیاك
خان جهان واره فناك
ستا پد مینه کبیر تالاك
تر که خپله مدعاك
دی هم مخ پد هغه خواك
له هغه سره جفاك
له هغه سره وفاك
خوله تاسره خنداك
خوپه تاپسی تراك
ستاد حسن تماشاك
ستا پد ذکر مشغولاك
که خوك مینه پد ریشیاك

هر چه ستا کوخه ماواك
خان هاله و تر بادشاه
چه دستاد درگد اشی
نظری دستا له روی
مینه بی دستا له مخ
ستا پد مهر و محبت کبیر
د دنیا کور و وگزی
رضا ستا پد رضا کبیری
و هر خواتر چه ستا مخ شی
چه له چاسره جفا کپه
که له چاسره وفا کپه
که پد عمر چه خاندی
که پد عمر چه ژارپه
که مطلب بی دیدار و
که مطلب بی دگفتار و
در بنشینو مقام دادی

عاشقان پد عاشقی کبیر
چه مرجان واپی هم داك

بیانی نمونه خندا کلر خانو که شبنم غنچه کبیر که پد ترا عشق خیرای ندشی پد مینه رجیب خوک تور بد نکا پد بلخ در رجیب خوک

گیدره و تزه پد پریه سوه کلک
هر ساکچه سواله دان کری له فلک
له آسمان چه خوک طمع د و فا کا
له باران سره هسی کلکی و دوسری
که پد چائی شفقت و مرحمت و پد
مور به نه شئی هسی شری بی قناعت
بیاید نه موی کمال بی کمینئی
که جهان پد نور عالم باند فراخ د
د د کهر پد یارانو کین آب نشسته
ترخی او بنی دعاشق آب نمک د

دروغی طمع و مده کوه له فلک
گویا غواری پد کچکول کین او پد مک
دغد طمع فی طاعون کنزه بی شک
چه هر زخم فی بد ترو تر تو پیک
ظلم جور بدئی تیرو تر اوزبک
کنئی خون دی پد سیم و پد زردک
که خیمه د و د عرش د پاس لک
پد تنک چشم باند تنگ شئی له چشمک
که فی غوایم تر سما و تر سمک
خدای د نه کا خوک بی آب بی نمک

داد رازی اندی بنی مه کوه مر حمان
د دنیا چارے پد تله دی تردمک

چه پد زره م تور حد شئی دخلا خاک
چه د خوب او د خوراک مزه شئی ورکه
غلط واپی چه خوک عمر و ترواپی
نن سپیره پد خاور و د که خوله هتیم
خای لری که شان ژوند پد زمکه خن کوه
گویا شوکی هغه چه شدنی دی
زره چه روغ وی کریوان کله شیراوه شئی
تن و خای و جامه هله پاک پکار د
سکی بوید چه درون بیرون فی یوک

بی مزه م شئی هم خوب هم م خوراک
نومر له مرکه برابر شئی هغه ژواک
هغه عمر چه تیرو پد پچنساک
چه آخوم دا خوراک د داپوشاک
چه مر پس له مرکه خای د پومعاک
زه پخواتر هلاکت یمر هلاک
له کریوان معلومی پد زره چاک
چه ورنی شئی د چارزه له غیر پاک
نه هغه چه بیرون زروی درون لاک

کلشی له بیرون غی چاری عاشق خوک ابون دادیب خوک
پد خیل خان بده د پیکا بیرون زده باری نه شئی نوزه وی خیل خیل خوک

تذکره سر کس فی طره وی یامسواک خوک یودوه ودر شی خوشحال و خوک عننا داخو یونه همیشه دی د افلاک	له سری غرض واره سری هوبن د ددینا چارک همه واره فانی د کس پرساعت کس خوک خوشحال کا خوک عننا
---	---

چه خه کابن واره خدای د نور خه نشسته
مرحمان خه د خه ئی واک خه ئی ادراک

کارانی را خه غواری ناکام نذک دکوم آس بدخوله کس خه لکام نذک سالاک شکم قصد د قصر و د پام نذک زمانه رضاد هیچا مدام نه ک ترکی شکم و هیچا ته سلام نذک شکم زر که و چمن نذ خوام نذک دوباره لدمه بچود قیام نذک لکه بحر هسه درومی مقام نذک خوصوت د عشق پد اور کس تمام نذک هغه فکر د بوسی د بیغام نذک نومر مینه د شرابو پد جام نذک خود انور لذت پد خسر حرام نذک	د زوم بی خیل نکار آرام نذک بی ناکام زیست محال د پد دنیا کس د آسمان مانزی بد هم بد قرار نذک گاه ئی کسینوی پد تحت کله پد خاور بی له سر و چه آزاده خدای پیداکوه کوه و دشت هم د خزان له عم ریبود چاچه سر د پد سجده و یازته ایبسی چرئی کوه ده دیار پد نور لوستی نشستن دعا شق نشسته لکه شمع چه محظوظ وی پد تش بود مصروفیانو چر لذت ئی د سر و شونز وی موند پد هغود لعلو لبوی حرام دی
--	--

مرحمان هسه و خیل یامته بی حجت د
لکه عنز چه صاحب ته غلام نذک

د احننت واره خما د مخ آبروک که خوک سر و خیل کویوان ته فوک	خما و نبی چه د ا هسه شست و شوک د عاشق د سینی چاک پد ور خوکند
--	---

پد راتله د خط چمن حسن امین شی خدای د پد کافار و کسین زب خوک
خوشبخت عنز شکر لیبسی واک
پد جوار بهر د کلخ نذ شی خوک

عاشقی چه در چا اوسنی پد شیبوک پروانه بد خجرت دختان پد سوک بلبل خه لره بی خای گفتکوک جدائی سر پدیشان پور پد کوک	تلخی مخوی تر خوبانو پوری وللی دعشق او مرچه شمع خود پد سیر قبول کل خه ندوائی چه غرق پد وینو ناست زه که مرکه غوارم بی یار خوگرم ندیم
---	---

معشوقی پد محنت نردی چا موندلی مکو خدائی پد رحمان باند پد بزوک
--

دجباب تماشاگوره تر دمک لا تر لاند وی دخولر کو کو دلک مکو سروک چا و کیشلی تر فلک خوک بد خه خوری دد دهرله بنانک دهغه احتیاط بویه له کومک خود نده خوله دگومر پخاوردوک پدهغه بده حرام نور شک	چه خیمه تی دسیلاب پد مخ شوه لک هتو پکار نده و یسار پان پد سورد داد لاند پد همه وار ه پیت پیت شی چه پد اصل خدای نسکور پد پد لری چه دشمن تی وی له دوست آروک راشد و اچوه د نفس و خوله تر خاورد هر چه د که تی دگومر پخاورد و خوله
--	---

که نور خوک تبار لی کا قبله نوره و مر حمان و تخیل یار دے تبارک
--

یار له یار سره مهر و وفانه ک چه قبول پد دغه عجز خماندک هغه هچو د نومر و رضاندک مهر و یان پد خوله د خضر سوداک کوش و هوش د دعا کو پد دعاندک لکه سر و له خزان پروانه ک	خویو خلی تاراج پد جفانک که تی سر پد بوسه و رکرم زه پد پدیم چه پد خپله رضائلی مادر زادوک خوئی خپله مدعا حاصله ندوی که تی سل خلی دعا کوم پد عمری که آهونه آتشین پسی و کارم
--	---

مخلص ملک ترمینی و دنیوم دترکو کشتک راوی ناصر دمرک لیم خوک
له د اغلیه زه و پد عید لیم ک
که شکر له لاله زاده عنایتک

که مرجمان پد عاشقی کنس آرام عوار
دا خو واره نارواکا رواندک

حال خود اچه ناتوانیم بی مجال
چه در عمر بقاند وینم تر کال
شومنده یم د خوبانو ترجمال
عشق بی نیارد که ثواب له و بال
هیچ مر مه پو بنسد له نور قیال
بی له زلفو بی له خط بی له حال
بی نصیب دمهر و یانوله وصال

که پد هجر کنس شوک ما پو بنتی له حال
زه دیار پدیدن تخک شتابی کرم
چه تر حسن ترجمالی خارند شم
تد و ماته نصیحت مد کوه ناصح
بی دخیل آشنا رحسن له تعریف
ماد عشق پد در مس کنس خوشتر لوستی
پد دنیا پد آخرت یم و خدای ند کا

که یار سر پدیدن عواری مه جار ووزه
دغه حکم مرجمان کرے ری دلال

پد هغو ستر کومرو پنی و ژرل
داد ستومر اچه کوی هغه اخل
تله چر تو مرے پد کانری تیرو
چرئی غوخی پد خیل تیغ کوی پسینه خیل
چه گماد باد شاهی لافی وهیل
سر و کله دکشمش میوه نیول
تار پد تار د سر و پینته ایری مینل
بدے بخرے بد چا کله قبلول
دی بد او خربدی ندوه غوشتل
شوک له تحت دایرو پد پیران ول

ما چه سترکی و کلوخ تد وارول
د عمل جزا یم بیامونده بوحق
تر غمزونی پو پد صل زره قاتلده
خود کوده بد شاه تاوا له چاند عوار
مال امرک دستا پد میند کنس هاله لید
له خوبانو ند بد شوک خه فا عوار
پد در بارئی سننر اسی شه و زتد کنسینه
که دفتر دخیل قسمت د چاپلاس و
چه نیکی تی و رکوله و نیکانو
شوک له خاور و ابرو پاسوی تحت ورکوی

در بند شمشیر مظلوم آهون زورک
مخبر پد رنک پد لسن اورک
که هر خونی لوغت دآه پد اورک
شوک به خونی دگر وی د فلک لوزنک

ستا چه نیت دآشنائی ندوه صنم		درحمان سترگی دیولی ندکنند
دازل په ورخ د بخرو جواری وه		
ای مرحمان چا بانلودی چاکتیل		
بیلاندهسه خوار کړ خمدل	چه له خان ئی ویزار کړ خمدل	
عاشقی هممه داغونده پراپتبی	چه تمام ئی لاله زار کړ خمدل	
چه د زلفو په کندسه دراکیند	په بلاد کړ فتار کړ خمدل	
ستا چشمه نو په کینسه مقام نو	چه له غیر ئی ویزار کړ خمدل	
لاس وپشی دخلقونسی داغواړی	مینه هسه منت بار کړ خمدل	
بی سبب چا آزار موندک ندده	تا په خر سبب آزار کړ خمدل	
زه مرحمان خومتت بار د عاشقی یم		
چه مین ئی په دلدار کړ خمدل		
چه له نازه پوشید لوری چشمه خپل	خره د وینی مقتولان و مظلومان خپل	
چه بنکخل راته په قهر قهر کاند	دالاو کنزی په ما باند احسان خپل	
گفتو په اشارت کاند له ناز	کله اسم د چا آخل په زبان خپل	
په کویان باند چه تک وهی غوئی	عاشق کبیا سی لاسونه په کویان خپل	
خویدار ئی له حیرت بی شعور شی	چه د حسن رخت خرگند کا په دکان خپل	
چه خپل مخ په آینه کیند و خرگند شی	خود پخپله سر فوکاند په خان خپل	
چه هر خوک ئی عاشقی و ته هوس کا	گویا لوبی کا په دین و پد ایمان خپل	
هیتر صرفه د چا په سر و په مال نه کا	مالید لی د پخپله مطلوبان خپل	
مجنون ملک عاشقی هاله خپل کړ	چه پد اور باند ئی وسوه حان و مان خپل	
هیتر دستر کوغ و لوخوند ئی ندوی	چه مرحمان په سترگو ند وینی جانا خپل	

یو د بل په درد و غم خویند و غم کا د شتم پد زرا کله پر خدا خورک پر خورنک جلوه کړه د باری کرشی کله سپین کله سور شین کله خا بورک

و به ندی تر خدای تر رسول
 نادنیا گره پد داد وارو کبش قبول
 دابلا دستا به خونده شوه نزول
 تمام عمر دخیل خان به غم مشغول
 خان به کوم دانش دانا بولی مجهول
 بیا و خان ته عاقل ولی نام معقول
 د دنیا به شیرینی سی مسلول

خو تو میخ و راند نه کوی دتن پول
 خدای و تاته دین دنیا به غوره کبش
 تر حرص پهوت به بلا نشسته
 یوساعت دخای به ذکر مشغول به شو
 چه باقی زندگانی به فنا پلورے
 له خالق روگردان شو و مخلوق تر
 نصیحت لکه هلاک در باند تر بخورے

چه مر حمان غنڈ خور سندنده شی به تو کبش
 خلاص به نده شی به هیت رنگ در زله نول

لکه گل دپیشانی به وقت خندانیم
 خدای سالی لکه گنج به بیابانیم
 به ویرانه ویرانی کبش آبادانیم
 خو کیدار به هر نفس خیل کاروانیم
 لکه لعل و در به غاره و خوبانیم
 دد و لپی به غاره ناست شاه جهانیم
 شپه و ورخ لکه آفتاب به لاردوانیم
 پلی سی به لوی لار د هند و ستانیم
 لکه بی مال و متاع تش دکانیم
 دافلاس به کبل دکی دخوانیم
 دد نوز جهان به سر لکه آسمانیم
 خلق و اوهری زه هغه عبد الرحمنیم

زه دیار به درد و غم کبش شادمانیم
 ته تماوی کسی ته نظر مه کوه
 لکه ونه دختکله به میوه پوره
 یو ویسته به صورت بی عشق نده
 دو صال مرغه داو نهودانو را کوه
 د کامل عقیدی له برکت
 رو بنائی به به طلب کبش شوه حاصل
 چه صفت دتور و زلفود آشنا کوه
 بی مین به هیت حال د صورت نشسته
 د هوس بلبل و یسار ابا نده کا
 دلبرانو و تر خاک تر تلی لاند
 چه دیار به دیدن سر و مال بندهم

ماغوبنده نورد ستر کوه تر نشی فلک کوم له نون خلق کل کورک
 د کوم دل سورت و انصاف د چه الظالم شکوفه نده بیای خورک

<p>پہ ہر دم کنس نوے نوے تماشا کریم زہ مرجان د خدای و کرو تہ حیرانیم</p>	
<p>پہ بند خولہ بد خواہا نوبی پروایم و ہر چاہتہ پد خیل شکل خرگند پورم قناعت م تر خرقی لاند اطلس کے دغنی پد خیر پد سل ٹبو خاموشیم پد زرام د خیل یار دین حاصل کر ہم پد اسپینو جامو بہ معلوم پورم دراز عمر م حاصل شدہ راستی</p>	<p>پد نوبی لکہ او بہ د اور سنز ایم آئینہ غونب بی رویہ بے مریایم پتہ د درست جھان بادشاہ ظاہر لکہ بوکھسے پد پتہ خولہ گویایم د شبیم پد خیر لکہ کل سرہ یکتایم لکہ ابرہم گوہر پد ہم د مریایم لکہ سر و مدام سبز و تازہ پد ایم</p>
<p>کہ چالار دعا شقی دہ و مرا کہ کری زہ مرجان د گم رہا نور ہنمایم</p>	
<p>کہ ہزار نخل نوری د زہ پد یادیم کہ یار سل نخل وعدہ د وصال و کا پد جفا و پد وفائی لادغ نہ شی د بی نیاز و پد نیاز خد امید د کرد کہ دیار لہ لاسن اور رابند بل کے بی مین قراری رابند زوک کے کہ ہم عمر مریاں پد غیب کنس ناستوی یوزمان م د زہ مراد موند نہ دے دو سال پد یوہ کال مگو بر پای شم حیرتی نورہ نتیجہ نشد بے غم</p>	<p>زہ چریاں پد ستر گوند و نیم نابندایم زہ لہ دیر کے تلوسہ بی اعتقادیم پد حذر د ناز پرورد پد کوی داویم زہ برون سلطان خسرووم ن فرہاد لکہ شمع مستقیم پد خیل استادیم شہر و دوش پد حرکت کنس لکہ یادیم زہ لہ غم بد دھج پد فد یادیم پیدا کوی خدای پد اصل کنس نامرادیم دہفتی پد ہج ہسے بے بنیادیم حق حیران دعا شقی پد داد ایم</p>

ہر سروی چہ سر پور کا لہما نہ
 د خیل پد روئے زکی تم نسکورد
 اورہ صرا و پوہ بندہ چین
 د روئے پورہ کلی اور عالم خان کورد

پد وصال کین مِ دهر طمع نر وه
بی لہ عشق چرم پری شد دپورک

اوس حیران محتجی پد د افسادیم
گنزه نومر له جملگی قید آزادیم

که م پیری که م پلوری چاره نشسته
زه مرحمان د بناسته و خانہ زادیم

زه دیار پد درد و غم کین غرقا بنیم
که دیوینم پد او بو که پد اور سوزم
چه دیار دخط و خال نبی پد کین و
تو داپوچه گفتگو چه تی زه آورم
دریا تو ناقبول عبادت
چه ند علم نه تسبیح نه تلاوت و
دطوبی دونی سورم خونین نه دے
خاموشی که هر قول پد مرتبه ده

پد اور کین بی طاقت و بی تاب خونیم
دسرو شونہ پد آتش پد آب خونیم
زور بند سی پد مطالع د کتاب خونیم
پد نغمہ پد ترانہ دمر باب خونیم
دساقی پد میو مست و خراب خونیم
لہ که هسه بیداری پد خواب خونیم
ستاد مخ پد لبوسو که حاجت خونیم
زه لہ یار سوره پد سوال پد جواب خونیم

دیار پیری غمخوارکے یم عاجز کرکے
مرحمان خک پد خوردن د شراب خونیم

صبح و شام مکه اس نیوی دے دعا کریم
هتچ دروغ رنبتیام نذرده که باور کرکے
واره تدی خندول که ڈرول کرکے
که تدی باری وایر داتہ خوک دے
خوب خندا د بیلٹانہ پد زمکه نشسته
هره و رخ چرم تیر پیری ستا پد کین
یو وینسته م د صورت کوب شونہ دے

خواست لہ خدایر ستاد مہر و د وفا کریم
ستاد پارہ ہم دروغ و ہم رنبتیا کریم
زه پچپله نذر خدا کریم نذر اکریم
زه داهسه لیونی و مجنون چاکریم
خه آرام به پد ادشت کوبلا کریم
زه پد هر و رخ پو هیوم چه غزا کریم
هسه رنگ د پت پنہم پد زره ادا کریم

دستم پد دیار هتچ صلا نیک
چرتی زه پد قربان بولم بلا نیک
نرسک درخنی مری نه تر دینیک
خدا د خوک د عشق پد رخ سبلا نیک

زده که یوی ما خوتاله که در کوی
مکو نور و لوه نور زرونه پیدا کریم

چرم و اغوست سرو پای د عاشقی
زه مرجان دی سرو پای سرو پاکریم

د استاد دد به په هزار درها ورنه کریم	دانسته بد دغه سود پیزیان ورنه کریم
که کواکب دکاند دنیا و عقبی دواره	عاشقی بد د پد این وان ورنه کریم
که مچو لاس دستا په پوسه برشی	د انعت بد د جنت په خون ورنه کریم
خوم تیغ په پهلون دے لگیدی	ستا پهلو بد و مر قیب آسان ورنه کریم
که یو خلم ستازلفی پد لاس کینیبور	یو وینسته بد د پد درهست جهان ورنه کریم
خون وینم ستا سترگی که خدای کا	عزرائیل لره بد همره تان ورنه کریم
معشوقی د عاشقا نو دین ایمان دے	زه بد چاره خپل دین ایمان ورنه کریم
ستا تر زلفو پور نور زلفی خردی	پد خاشاک بد د چمن و پچان ورنه کریم

په مرجان دستا دل بومی حرام دے
خود خپلو وینو جام تاوان ورنه کریم

د یو خرنک ژوندون د نږ پوهیږم	خواب خیال که افسون دی نږ پوهیږم
جام د میوچه د تان پد وینو موم	ترو زلال که جگر خون دی نږ پوهیږم
د پتنگ او د بلیل تو میان حیرانیم	مخ داو مرد که کلکون د نږ پوهیږم
پد شان سره د تار د زلفو بیل شد	که غوڅ شویم نادرون د نږ پوهیږم
عشق چه هسه زنگ مقام بانو قایم	چه وصال د که بیلتون د نږ پوهیږم
د خپل زړه و علامت و تد حیرانیم	چه مو دے که قارون د نږ پوهیږم

د مرجان چهره ئی زیره تر زعفران کریم
خدای زده عشق د که طاعون د نږ پوهیږم

همه زهد که عاشق پر هم نشه کیند
چه د درهست عمر ئی شینز و ملا نندک
عاشقا صبر و سکون دی سر لری لیونی دروغ و جادو اصلا نندک

بیا د نوی شراب جنبلی دی پوهیروم
که هر ارخل لاس سره کوی پرنکیزو
معه که خداد مرک نده نور خده
خه حاجت د چهره خط په ملا لوم
تر خپل جور و جفا خه لره وای و ماته
چه رقیب او تا غور و ونه و بله و دروزه

په و خسار د ککل کولی دی پوهیروم
تا خا په وینو وللی دے پوهیروم
رقیبان چه تا بللی دے پوهیروم
چه خا په باب د کنبلی دے پوهیروم
ما همد واره لیدی دی پوهیروم
ما هغه ساعت ژر پدی دے پوهیروم

رقیبان خکه تیر په **مرحمان** کاند
چه تا خوا پورے نیولی دی پوهیروم

په لیمه کنبس مرمدم
تورے سترگی مملکون
بی دسترگو له خوناب
په طلب د دلارام کنبس
رخندان تی خدای کوهی
که تی خال د مخ غلام دے
که په عشق کنبس کام د پورے
خوبس یم زه په عاشقی کنبس
په یاری کنبس م قبول دے
د دعا په عوض غوارم
تو بنگلخو به تی خار کرم
تله کفتار تی راته خوینی
هم هغه م مسیحادی

عکس کوزی د کلغام
په آرزو د گل اندام
نه باده لرم نه جام
ما ونه لیده آرام
ورخوئیدیم په هر کام
زه غلام یم د غلام
دانک کام د خما کام
که نیک نام یم که بر نام
ملامت د خاص و عام
د خپل یار د خول د شام
د غر خپل دعا سلام
تو کشمش و تر بادام
چهری را کاند سلام

د خوبان و زخندان لایق بر نه شوی خود عشق له عقل پیل جولا نیک
نه منم اوز بکی دهغه حسن خو خا د صبر خو نه تالا نیک

بجز دیار ماه تمام دے
مرحمان ولیده تمام

خوبه موم د نمونج تدرگوزوم زه دالانی پدرونج خدرنگ و هم زه داچیل تخم خیل خان لوه کرم دانسته خپسر واورته اچوم پدهر لورچه مرکاوری پسوخم زه پدداکار کین هیچ عذرند لوم حق بدولی په باطله بد لوم تروله فرضوغاره خدرنگ غوم	خوبه صبر پد جفا دیار کوم عاشقی او صبور سوره درونج دے تدوماته نصیحت مکره ناصح ماخوزده چه میند اورده خدایین سورشته مرخدا دیار پد لاس کین و کره د اشناد مینی لاس تخا کرویون دے عاشقانو باند حق د معشوق دے ماچه فرض پد خیل خان کره دیار مینه
---	---

داخه ژوند کچریانند وینم پد سترگو
زه مرحمان پد جهمان سترگی غوم

دغه هسه غم د هیرد پد کوم غم که یوخل دربان د راتشی داماتم مفت موند ه شی نن ساعت هغه غم چه لاندی د اجل پد تیغ کوم تر د اسرای پد هومر ته سراسی شخم مشکلات دی پد هر دم پد هر قدم تد هم مکره پد هیچا باند ستم ستا هم بویه پد هر چا باند کوم د هیچ تخم میوه ند درومی برهم	چهل مرگ بی پروایی پد هر دم نور هم وار ه غمونه بر د هیرشی چه زحنی صبا ند موی پد بیع د مره و طیار ی در لوه بویه چه دتن له سراسی درومی تو بند دوی لادی تله خه هسه آسان دوی که دوی به شی له ظلم له ستم که امید لوی له رحم له کرم له هر چا سوره چه کوی هغه بد موی
---	--

شابه نده که مفت خوار و بشکله ختر
خوئی سرت د خط قورم ترولا نده
محبت آسمانی تندری ناصح
بهر فائده ورت د صبر قلانده

ضمیمه در حقیقت پیران و بنو بانیان چاره دار پیران در روز بانیان کلا نیک در کلا دستار مخفی خوشتر نیک کلا جلوه کار پیران نیک ستاره سوزند

اجرواره دعمل به اندازه وی
اوس دستار ضایکی کوی که بد کوی
خدا در زرق پد زرمه مره پروه کلک
که گنوی چه پد حرصه شه زیات شی
که هزار مرنگ تالاش و تزد و کوی
دی رهوا و حرصه مه کوه خدا یاد کوه
پد تافرض عبادت دخیل خستن د
توک روئی یوه شری در لره بس
له خوراک غرض قوت لایموت د
له پوشاک غرض چنسی پیتول د
که حرص در بانی روز شی بول و ریاز
د کحد و تاریکی علاج بد شه کوی
غفلت هیه مناسب ند د سپین بی
ما چه سومر لره و رشتی کوره سم شی
جم قامت د دنیا کار کوی عرواره
خان پخوا تر هغه و ژاره که مردی
نور عالم چه پد تازی انصا و کوه
که زه ند و ایم نه خود سترگی رت کوه

دغه دواره سوره یودی هم در هم
نیک و بد در دواره کشتی پد قلم
ترس د سوری رزق دی مقدم
زیات بد نشی دیو ستنی ترسم
د قسمت شو بد نه کوی زیات و کم
دی کافی د د عرب و د عجم
ند لبس کوی خول ملک و حشم
نور همه واره اسرادی مسلم
نه چه غوینی غوپی و ریچی یا غنم
ند اطلس و سقلات تاج و علم
د علاج د دغه رنخ لره محکم
چه تد دلت کس و پیر پد پد تو ستم
خوب رواند پد وقت د صبح دم
تد کوس پد غاره راغله ند سوی سم
او پد دوه رکعت نقلو نه شوی خم
چه پد تابان ترا کا نور عالم
بی انصاف تد پد شهری خونب خورم
کورد خورشه تد چار پای که آدم

ای رحمان که تد چه پد خدای گوم بی
بل به ندوی پد جهان کس هسه گرم

که پد سوزدهغه یار له لاس سنگ خون
خدای دند کا چه بد خواته سنگ خون

عاشقی او ننگ و نام دی سه لکه
 خدای و ما و ته شیرین کوه ترشک و
 د آشناد بیلتانه بد کار و بار کیند
 نو کړی دم معشوقو کوم پر عشق کیند
 شین لوگی م پر سه حرد و د هغه تخت
 هم پر د اچه له خودی شتم بی خود
 لکه خوک چه لغمتونه د دنیا خوری
 واره د هر شی خمار ستونی دروی

خوبه عمر واره غم د نام و ننگ خورم
 که دیار له لاس غشی خدنگ خورم
 همیشه پر تنده توره د فرنگ خورم
 مهیني ند د لهلول ند د اوزنگ خورم
 گود غبار د خپل دولت لکه ملنگ خورم
 د هجران پر غم کیند لپی لپی بنگ خورم
 زه دیار د کوشی خاور پر د اوزنگ خورم
 بی له یاره که همه لاجی لونگ خورم

زه مرجان بد خوژوندک پر دنیا پایم
 چه پر بلو لنبو خرخ لکه پتنگ خورم

که له مخ یوه خواک اجا بون
 کله وی چه پو پر رنگ د هغه یار شی
 پر گرواب د زرخندان تی هسه غرق یم
 لکه زه چه تی له غم پر عذاب یم
 گفتگو م هیه اثر و ربانند کا
 پر یوه خواب م رد کا هر سوال
 هیه پایاب د فن فریبی موندنه نشی
 که لب سترگی و بله کیو دم راتروایی
 مال و ملک تی همه واره او بد یوسی
 و ابرویو و محراب ته تی حیران یم
 ما هاله له پارسانی ند و لاس و للی

خدای بد ورکا و خوبانو تو ابون
 که هزار شی پر آسمان کیند آفتابون
 هیه خوک مه شر غرق پر هسه گود ابون
 خدای دند بیدی پر چاهسه عذابون
 که له غم تی تصنیف کرم کتابون
 هسه کاند د سوالونو جوابون
 خوک بد خه غواری د بحر پایابون
 پر یاری کیند عالم کله کا خوابون
 د هغو چرخي له سترگو سیلابون
 خه نسبت لوی بتان و محرابون
 چه پر لاس کوه مطربانور بابون

چون ستلانی خولی نصو و اخست
 پر د افرا کیند غنچه شوه پر زه ننگ
 د غر سنا د ریلو و گوردی د بیره دا
 چه سترگو هسک کونک پر غم ننگ
 دینو لک

ارغوانی جامی آغوندی مرحمان
بیائی جو پر کره ستاد قتل اسبابون

راکوی د بیدردئی پیغورون نورخه نشته واره غوبنی د ذرونو هر نگاه لی پر وکنبود زبونوشیرد خدای د تورچاته د توروسترگونیکا یودحسن اور دبل کوپ جهان کنبند زه دیار پهمینه غل کرم رقیبانو	بلوی مرپه تندی باندا اورون چه ورژلی شی د تزکو په تیغون همیشه راباندا آزمائی زورون عالمونئی ورکیوری په تورون پیدا اور باندا وسوه دیر کورون کیزه نورئی کوم راپور دی پورون
--	--

د مرحمان دعا شقی هسه غبروشه
چه بریایه شو په هر بنهر کنبش شورون

په خاطر مرغلبه شو ستاغون خه خوقیاس خما د پرو او بنو کره هر چه پدم ژوندی د ندرغیبری که هزاره هزار د مونه پرخان پوکا له قسمت خلاصیده دهیچا نشته سرتی کله په کوشش توخای زئی چه توانگرد قناعت په خزانه شی	لبن د خدای دپاره کیبرده قدمون چه پدتن کنبش مروچکه دارودون که بی تا پدخان پوکی هزاردمون نومر به ندکا په دمونو قسمتون که داخل شی دمکی په حرمون خود خدا له لوری نه وی کرمون نومر به خه کاند دینار ودرمون
---	---

قسم وخوری له خوبانو بیائی مات کا
خه باورد د مرحمان په قسمون

ژوندی کاند د دنیا کارو بارون خوک سرتور پنبی ابلخاور ولره در پدمرو پریواته دخاور واینارون چا کاره دی په سر ایسبی دستارون
--

چه سیال ورسره بیانگر
ولی خان له دغه شرم ترکونکند
دا خداد آه لوگی پد کنبش لیده
آینه د دغور نه زده په خط زنگ

بنه استوگنه ددوه ورو نروسره
دیوونی له بناخ پیدا کیری
همره خلق هره ورخ له دنیا درو
یو یو وار دکه په هر چا باند تیری
دیو له سره م تودکی بازار کی تیری

بلکه اخی یو تر بل آزارون
په چمن کبش هم کلونه هم خارون
چرخی نه په حساب شی نه شمارون
همیشه بد په چاندوی داوارون
خوک دنده کاپه ما قچه و بازارون

جدای د آشنا یانو هر دم کاند
په **مرحمان** باند د تورو کزارون

د ریغ ولیدی یوخل هغه مخون
دراز قد دراز ترکان درازی زلف
د آسمان شمس و قمر به تر قربان کوم
چرخی و وینم په مخه راویندی دروی
که یوخل تی مخه و وینم له سترو
دهجل پد شپه سورکت راته سوداوشی
چر په سپینو انکو د زلفی زانگی

چر دراز لوی ترکان دراز قدمون
ورک شونوی وړه خوله واره غابون
هم د زمکی په سر واره سره کلون
د پسرلی له مخه و وری بارانون
ما په ذره کبش قبول کوی د نذون
یو زمان م باند نه لگی اړخون
بنا ماران دی د چند نرو په بناخون

که خداے غم د جدای ورته آسان کړ
د **مرحمان** ورته آسان دی نو غمون

که ستا خپل سیر روی نه وی دشمن
تد چه ما ورتد عیب په نظر کوم
خپل صوت په آینه کبش هر خوک کوی
چو هاری دخلا خور په نامه بولی
تد چه بد له وای زه ویر بزم

آینه شما د زره نه ده چمن
دغه واره عیب ستاد ای عیب تون
که چهره د چا صفاده که درمین
له بنو خلقو بد کوئی نه ده ممکن
چوی خپله بری نه کوی معین

چرخی تاغذ د لبر په خلق کبش کبشینی دهغود ماغ بلندوی تراورنگی
چر په سپیند شما د اوشون نه ز مچر طائفه ده د خویانو بزره سینه

ترهغو به ورنبی ستا عیب کند شی
هر چه تخم چگری هغه به یوسی

چه هر چاوتد دگری ده خندان
خیله خپله میوه نسی هره ون

که له خپل عیب خا زغوری **مرحمان**
دهیچا له عیب مه کوه پوښتن

ما وره به ند کوم په خوبانو باندین
خدای شما پدجزه عاشقی کوه له ازل
دهودی که قندی هم پدخپله خوله خوند
زمنکه هغه سوږ هر چه او رو باند بک
بند تو بندم نه شی پد تشه او د کور کوی
نوز عالم به خرم زه مرید هغه کس یم
خوبه سوک په سترگو غوم له هسه غم

میند دخوبانو وچوی د صورت وین
خوش یم پد اجزه که تر خنده که شیرین
نوموی خوک دبله دعوی له انکبین
روغ خلقه شوه درخور و تماش بین
مرد بوید چه واخلی دغم پیتی له غلین
هر چه و ما را کایو پیغام له نازین
خوبدم تل خاخی دغم او نبی له آستین

سرد **مرحمان** دروی دهرمان پتیره توره
تدی نکهبان شه یا الله العلمین

چرتد دیار شونوی چرتد غم د دل و جان
پاک و منزه دی عشق د نفس له جان
له تفاوت ند که درندی دزاهد کوی
واره بی وقوف دچوک دین په دنیا پلوی
خارشده هوا و حرص خیال توقاعت

چرتد کتی لال و چرتد لعل د بدخشان
چرتد چاه دکیو چرتد چاه د زخندان
چرتد زلی جون چرتد کنزی یتیمان
چرتد پنجه ورخی چرتد عمر جاودان
چرتد ملک دمصر چرتد ده دغلامان

نوشی د خانانود ملنگو سره کلی
چرتد عزیز خان چرتد ملنگ **عبد الرحمن**

که بچواتر آشنائی وی بیلتون

ما به ندوه له چاکری پیوستون

ده دستا شرم و چیا و کوز کتو کوم هم شیخ چشم هم بی شرم هم بی ننگه هسه رنگ دین و غش رسا ولی چه هیچوک کی سلامت نشی له خندان

چرم یار پدسترگو ولید ما گمان کر
 پد نیمگوی داد خبر د ملک ندوم
 نن ساعت چله دک حال خبر دار شو
 هر زحمت چه پد ما رانته شکرانده کریم
 اوس که لاس زده و بله مریم هتچر سوز
 لکه نم پد خلو رم آسمان خلیبری
 چاچه نینه لده بنده مخ را کوله
 پد راهیسه حال کین خه رنگ صبوری
 که پد صبر سوره نور کانی لعل کیری
 د دنیا هوس پد ما باند حرام شد
 در بیخ یوخل هغه خما پد حال شو

چه هم د ساعت م بیا موند ه ژوندی
 چه بد بیاشی پد ستنه رانجه ستون
 سکه ترن ورخی بهتزه وه پرون
 عاشقی تر هسه حد کریم زبون
 هغه چاره چه له لاس شوه بیرون
 محبت تی له حجاب کریم بیرون
 اوس د سومر پد نیلی کوزی دکردون
 چه د بنمن دکامراتی کاتد مخزون
 لعل تی مه کوه پد راهیسه جگر خون
 د هوس بی هسه کریم شپه پد میرون
 چه وماتد لولوی صبر و سکون

و مر حمان ترخان هغه کریمی سماشی
 چه دستا پد غم کین ناست وی سرنگون

که ترولو بنشد شاهان و سلطانان
 که هزار هزار فناشی پد یوردم کیند
 در قنق د آمدن حسائی نشسته
 یور د بل پد غم ند نرم وی نه گورم
 پیغمبر عندی صاحب تر دنیا تیر شه
 چه د راهیسه عالم لاند شد تر خاورو
 که غلبیل کریم د تمامی دنیا خاوره

هیچ نیمگوی پد چانه شد د جهان
 بیا پیدا شی پد یوردم کیند هزاران
 لکه بحر چه بهیور ک بی پایان
 هم د هغه زده چه ورئی شی پد شان
 داد دنیا ویرانده شوه پد هجران
 د چاپا دی ما و تا عندی سکبان
 بیا بد ند موم دارا و شاه جهان

بیا لدر لک و حیدر هسه زاوشی ای پد او دد شکر مخ سوی پندلی چه پیری تی دیزه سپینه کره صلا لافک بویر قد د سر و کد عصا تر کولک

چہ دعویٰ کی کہہ دنام و نشان دخیل پلار و دینکہ پہ کورستان گورہ خہ شو کھنڈ خولی ہنڈ لبان اوس د غنہ در بانہ و کا چہ قربان	بوی دنام و نشان کی پاتی نہ شد کہ دروغ و ایم تہ و رشتہ نظر و کورہ چہ کی تہ پید و وارو ستر کو بشکولوی چہ مدام کی پہ قربان قربان بلے
---	--

در حمان و سوزان شعر تہ حیرانم
چہ کی اور بل شو کندے پہ دیوان

خان لاکھہ کے بلکہ عمر جاودان ہمہ عیش و طوب نہ لری شاہان ہمہ پنہ اخستی نہ شی پھلوان چہ آگاہ نہ یم پہ سر و پہ سامان پہ مانہ تیر پیری بی تایونر مان چہ خبر نہ یم لہ زمکی لہ آسمان پہ مانہ تیر پیری بی تایونر مان لتوم د پہ ہر بنہر پہ بیابان	فراموش م کر دستا پہ مینہ خان لکہ زہ چہ ستا در پید خاور و خبت لکہ زہ چہ ستا د غم پنہ و نہ آخلم ہسے بی سر و سامان یم ستا پہ عشق دابہ خہ رنگ شی چہ تہ د کا وعدہ ہسے بی شر ابو مست یم ستا پہ مینہ دابہ خہ رنگ شی چہ تہ د کا وعدہ تمامی عمر دستا پہ طلب و رک یم
--	---

کہ لہ در کی شری کے کہ کی پر پوری تہ
دیومین کے ستا پہ مخ عبد الرحمن

لہ عاشق سرہ کینہ کرے کہ احسان کلہ جو رک لہ لطف کری عیان داد و روغ ری چہ وصال دیا ہجران لہ بشکھنلوی عار نہ کا عاشقان ہرگز نہ وی سر کوڑ د سروشان	تہ چہ ہسی گاہ پی تو شگاہ پی خدان لہ احوال د چانز زہ چہ بشکر کری رخت راحت د عاشقانوارہ تہ بی ہنڈ شری چہ خوب ری تو شکرو رجوعا د بنا نشہ و چاتہ نہ وی
--	--

پراسی مرد خیل آہسے باورے
چہ ہمہ بزم لہ بشکیولیس لہ مرے
عشق پہ زہ دتہ پرور و کلہ لگی
دچینہ کا اور اثر لہ لونی کرے

دغه هسه رنگ بناست لکه چندی
 قصد ترهسه حد ولی کوی گل رخ
 دسری صورت خروغ له کانی ند
 وهر چاوتد چه ستا قوت رسیب
 ستاله جور زهره ندری چه آه کا
 خوار حیران لکه عاشق د ستاله د
 لکه دیروایی دوصلاحتونه
 در خسار نبی دوا به د خورشید
 له هوس دهر کل کوه خداشوه
 کله وی چه نصیحت کاند عاشق ته
 رنگ دروی دلری رنگ دسری
 سیا هی دنوی خط د هسه نریب کا
 وکوهی تدر چه لغزش کا کل خط و
 که در و تجلی ده دیره دیره
 ته سلطان د بناست و بی دلبر
 که دانور بناست سور ویل کیبی
 له هر چاچه اوریده شی دغروایی

نشسته دارنگ بناست دهیخ انسان
 چه له دیر ناز و ژنی عاشقان
 نشسته کانی نخه ستاد جفا توان
 هلته ندرسی قوت ددرت جهمان
 که کشور د عاشقانوشی ویران
 خدای د هیخوک هسی نه کا خوار حیران
 دغه هسه دفرقت د سخت زندان
 چه بی در ست جهمان نور دی رو بنا
 چه بی ولید ستاد حسن گلستان
 که له حسن د آگاه شی زاهدان
 تور ختر د بنا خون در یحان
 لکه بنکیلی واره توری د قرآن
 کل خیرت دی کوهی ستاد زخندان
 دمر تاریک شی چه ظاهر ستاد زندان
 دانور واره بناست د نوکران
 تر خورشید غنند صورت لری رو بنا
 چه بناست د زره ندری نقصان

پیروده مایه عاشقی کین د زبانه
 در خسته پیر که کیمیه ارک
 زه دیا غمونه هسه هدی و پوست کوم
 لکه د نه پیر خزان کین شی بی رنگ

در و لعل شوویل دمر حمان خله	خوبه شمیرم زه غمونه د هجران
چه دستاد لعلو شونو و شه کوپان	دسری د بنهمنی طاقت م نهوه
همره دیر دی لکه ریپک د بیابان	
خدای راپیشه د بنهمنی کوه د آسمان	

هسے زہیم پد خیل عم پورے ناتوان
 چالیدے گزہ او مردی پد داستان
 چہ شمیر کی ٹی ویبندے و خیل خان
 پد خاطر د تصور کرے دو زرخیاں
 تش صورت م پد خای پاتی شد حیران
 لکہ بت چہ پد یوال کنس شی حیران
 چہ بہ عشق تمامد اعش کاندیوران
 چہ نہ ہوش لرم نہ سرو نہ سامان
 ملامت را باند واپی درست جہان

لکہ خوک چہ داو بن بار پد میو کی بردی
 لکہ اور دبیلنا نہ چہ بہ ما ووری
 دیار غم بہ مر ہفد سے پد شمار کوی
 کہ خوک واپی حال دہم د پد ہجران کنر
 ناقول اسراج مر دیار پد ہوا و الوت
 دیار دم مر زہ پد غتو ستر کو یور
 سا و زہ دمؤمن عرش د خیر نروا
 عاشقی ٹی تر ہفد حد پہو بن کرم
 لور پد لوری دہمت خونہ و ویشتم

چہ دا حال و رباند نہ وی ورغلی
 پد ویل بدخہ گروہی پد رحمان

زہ ٹی ہسے خوار کرم لکہ نکال دیبانا
 دروغ کہ پد سرم دامتو کا حد آسان
 نہ پد و پاند تلی شہ نہ پد پیرتہ گورن
 ہیچ ویلی نہ شہی طیبیان چکیمان

ور کہ عاشقی شد ہم ٹی نوم ہم ٹی نشانی
 زہ د عشق پد کار کنس تتر سر ہم لہ میا
 کنس تو د عشق پد آدم خور و کرد ابونو
 رنج د عاشقی چہ زہ ظاہر کرم و طیب

راشد عاشقی مہ کرم رحمان او کہ نہ وی
 تل پد اور بہ ناست پی کہ بادشاہ پی جہان

آخرد روی خوار حیران
 پد مثال د بند یوان
 نہ ٹی زور شہی نہ ٹی توان
 ہیچ رنگ نہ موی امان

خان سلطان د رحمان
 د قضا پد قیل ترے
 شیرین خان ور خجہ دروے
 کہ بنسندی مال و ملک اہرہ

کہ حال و دم یلد او بنی صورت خوب
 اوس غموز د عشق ویستہ لورک
 پد خانی د عشق غموز چہ پد زور ک
 بی سوردہ ٹی زہرہ سپینہ شہانہ

ندئی مل ندئی حامی وی
 درمانده و تدر و لای وی
 هیچ داسر و کولی ندئی
 باد شاهی ئی پاتی کیری
 چرئی روح له تن بیله شی
 یوساعت در باند زاری
 بیائی غسل لوه و اخلی
 پر جاموئی خوشحالیری
 چر له قبرئی بازگشت شی
 پر مسندی دعو کا ند
 سهیلی ئی تالا کا ند
 نام نشان ئی هسه و رک شی
 نه ئی نقش پاتی کیری
 داد نیا آب روان ده
 که هز آرنک آبادی کا
 لکه باد هسه به تیر شی

دردئی ورشی خیل خان
 وزیران و و گیلان
 کوز کوز کوری حکیمان
 زره ئی چوی پر دیار مان
 نو پر زاری فرزندان
 آخر صبر کرے خواران
 پر تخته باند عریان
 مرده شو او غا سلان
 مال ئی یوسی وار تان
 هم دوستان هم دینمان
 هغه خیل مصاحبان
 لکه عین بی نشان
 ندئی اسم پر جهان
 نه ئی نقش پر آب روان
 نهایت خان ویران
 هغه دور هغه دوران

دابیان دور و درازی
 کون قطع کر مر حمان

که هر خوبه صحر اسر شوم هم بکلیو
 خدای زده کوم خواند لار حالئ خد
 له دغم مر زره چوی که خوار خبر و

بیام نه صوند هیچ خبر نه هغو تلیو
 خبر نیم دگرنک له پرے وتلیو
 لب پر ما هم خبر و کوی خد ساتلیو

خو قطع مر در نه تیر شی که کوریان خیل و این در اول له مان در قیاسان خیل بی له دچر را تا که خبر به سنگینلو
 فوسا هیچ نه شو به کارزار و قریا خیل

به یقین

پس لدی بد چرت در روی خان موکومد گند ستا سو پد خزہ پسندیدہ شہم	راتہ وائی د دنیا پد سرای راغلیو لاس د خدای و در تہ ونسی پسندیدہ
--	--

خبر نریم چہ پد باب م کنبلی ختہ دے
زہ مرحمان پد اندیسنیم لد و کنبلیو

تولیمہ مرد فواق پد ترا سپین شو ماوزہ بد کادین کوم دیارانو چاپتنک عنڈ خان و اچاوه و اوڑ ومردہ و تدم لک خوارئی شو پینہی دقضا سپاھیانو ہسے لاسی تاخت کہ چہ قدم ٹی پد آسمان اینبود لہ ناز چہ مدام ٹی د سنجاب د پاس خوب کو	دوبارہ د زہ پد وینو کنبن نگیں شو خبر نریم چہ پد یاران پد کوچ نغمین شو خوک روٹک لک بلبل پد آتشین شو اوڑ وندی پد زندگی کنبانڈ و ہکین شو چہ پاممال ہزار خسرو ہزار شیرین شو ہفتہ ہسے ناز پروریزو زمین شو اوس پد زمکہ بی بستر و بی بالین شو
---	--

د مرحمان خاطر بہ ولی پریشان نہو
چہ پریشان و رختہ جمع ہمنشین شو

تاچہ رنگ و میو وور کو دل بانو چہ دجورہ کوہ لندہ دکو وور جو چہ داسم د زنجیر پد زلفو کنبینہو پد رخسار چہ د خط عبارت کو کند کارہ غشی وارہ پیرتہ خلی لہ نبی چہ خما دیار تری منہ جدائی کا کہ مچہ خواست د خدای پد ذوق بلیں سور پیزوان د پد سر و شونہ و ہسے	اور پور کو پد کور دی خوارانو خوبہ بشکار کو پد حرم د غزالانو معطود کو د ماغ د دیوانگانو سر بلندہ شوہ فرقہ د خاکسارانو زہ آزار کو م ستا کو کو مہرگانو کانزی پریوتی پد خونہ د بدانو سوال بہ زہ د عمر کو م د عصو شانو لکہ جیم پد قلم بشکل کا اتیانو
---	--

دو کی نہ باری دارنگ کا پو کو در
لکہ زہ باز م پد تادین و ایمان خیل
چہ م زہ و رکاوہ تاغند ناترس
خودم و زہ کہ د بلا پد خونہ کنبن خیل

<p>د سرو تپک دشخزاده چین رود دواره لپچی دو کنبلی مصر تومرے</p>	<p>شینکی خال د محاصل په بنیوانو درپوهیوم سر بد پویکی د خوارانو</p>
<p>ستالده غم پرخان زره د رحمان سوره لکه شمع په زیارت د شهیدانو</p>	
<p>چه کوتلی دی په تیغ ستاد چشمانو ستا وصال د سر پر پیکر بود دلبر د پیری سوره عاقل لوه ضرور د په سی پوښ محل کنبی ز د آفتاب و هم په داخاله ستو کو وینی خاشی مشکین خال د پسر و لوبه ستر</p>	<p>سرحلقه دی د جمله و شهیدانو ژوندی ند موی جنت بی مردگانو دامقام دی د سر تورو دیوانگانو دادولت د نازک شو په د آکیانو چه د نقش په کنبی زنگ د لبانو لکه مهر په مخن د در مرجانو</p>
<p>ماسوی لریا هر چه دی رحمان واره کفر دے په دین دعا شقانو</p>	
<p>هر ساعت خما دعون په تاوولو همه غم د بیلتان د ابا بند راغ هغه سترگی چه نرگس هم بادام د هغه شویک چه شیر دی تر قند و داکاره کاره بازه او کبری و روغ په شپه نوکی دعا شق په وینوسر کا داخما د قاتل لاس د ند پوهیوم در ریغ مرگ بی په دنیا کنبی نه خوا شو هسی بند شد په کند د تور و زلفو</p>	<p>د فلک لاسونه شنند شو تو خنکلو چه حساب بی ند په خوله شنند په کنبلو تیرے تو سر دی حتما په قتلولو ماهیه فیض خن بیان د موندی و شکلو نور خرنه کابی کبرو کبرو و هلو صبا پورے کانگونی په منگلو که تر باغ وتلی بناخ د د سرو گلو بناسته غنچی بی پری یستی د گلو چه حیران د رحمان په خلاصولو</p>

دو فاما مال و متاع په کنبی هیته نشته
نقش په تورو کور و کنبلی د دوکان خیل
چه پسر و پسر سلمان راشه د ترکو
راسته شپه نشی په پوهیوم سر و ستا پوهیوم

که خبری سلسله قلات چنان چاپی که کم
په چیل حال به شکر دارش هر چه که بیان کنم در خیاوند کن از خیر

بیاد محمدی جاروتی خمر بلاشوه
داخما پدیار کنس مهر و فانشته
چرتی هیج که خدای ترس و ویره نشی
چرتی حسن و تگورم جیوانی بر
خرد و در حسنا خیره نه ده
قراری م پد طلب کنس تی حرام شه
چه دکنسلی م پر غشی در عاوه
لکه پوچ بادام بی مغز بی حاصل
عاشقی چرم لہ خلقو پد غلا غلا
مقر بھر به لہ نسید معاملہ موم
درم بیرونه جاروتوش درانه پویش
یوه بخره هر سگی لره خدای و لره
دند بیرونه پد دام بد خشک کبکی سوزی
چرتی زر کونز پور خسار خا و خاورد
خه حکمت دیار پد مین کنس کنس کیند

دابلا لکه کور لوری را پیداشوه
که دنیا واره بی مهر بی وفاشوه
پد نصیب م پوه هسه دلرباشوه
داخر کنده پوه هسه تماشا شوه
بی صبری م تر حسنا زیانده لاشوه
بی غمی م پد مذ هب کینر نارواشوه
هغه نیند م و نرویشته خطاشوه
هسه پوچه بی حاصله م دعاشوه
هغه غلام پد تمام جهان رسواشوه
چرم نقده پد ورغوی کینر نیاشوه
پد نصیب م بله ندوه داوه داشوه
خما بخره آشنائی دخیل آشناشوه
معشوقه چرم پد مثل دغناشوه
عاشقی ندوه پد باب خما کیمیاشوه
چه عاشق لره هم درم شوه هم درواشوه

داباران نه که چر ووری له آسمان
دمرغانو پد مرجان باند زراشوه

هسه زویم یام سستا پد غم تازہ
سترگی و خورم که تی چچی کرم لرم
زه بد خرم دچا چاکر بی لہ یار
دیار نوی نوی غم ز پیروی وصل

لکه وی هره گیاه په نمر تازہ
کرم شی پد داترا صغم تازہ
هر سگی دے پد خیل ساه پد دم تازہ
رعوی سو پد هر مرهم تازہ

که د زره له غم وچوی د لیکر مشه	کاتبان کا پد چول قلم تازه
بنائستند یاران کلونڈی رحمان بیلتانہ کپڑا اکثر مری اوی کر تازه	
<p>دیر عمر تیر کر پی پوره په زمانه هیچ مر حاصل نکره پی شی و پد تقوی کنه شیخ و شیخی ورد و وظیفه و ذکر فکر زه و زاهدان و توحیران ایم دو و ماته کچر د عقل خارشده عاشق تر خاشکی اونی تیغ دیار له لاس پر مری د عاشقانو خدای لوه بر و رشتم پر سود اریار لرخ زه له دیر مینی پد نش بودیاریشیدام خک زاهد زهد کا دیو جت د پاره گوره د منصور هسے پد ارند شی حیا</p>	<p>نور د خما سرو اود تر کو آستانه پس دی م وارده هر چه شی پد میخانه زه و ساقی جام و باده چنگ و ترانه دیوانه بده خند و دده پد دیوانه نرخوار د عقل نه د عشق پوه دانه هسے لذت کالکه د میو پیمانہ بل مقصود مر نشته پد کعبه پد تجانه تل دلوند و ختوا و پد لوی وی طانه سی بنند لی نه شی پد اور بل د جانانه مدرکه دار عشق خیر مستی رندانہ</p>
بل نام و نشان د عاشقی نشته رحمان بی نام و نشان شد که تی غواری نشانه	
<p>پد حالت د عاشقانو نظر بویه بی مرشد خول خیر د مری پد اخلی بی ریباز رسیده و پارت گران د بی هنر چاد دولت موندی ندرے ستالده ستر گوم هر گوره ملاحظه شه بند چ سترگی خدای ملا گری د ترکو</p>	<p>پد زیارت د شهیدانو گنر بویه غوغ پد غم د فزندانو پد بویه پد کوخه د مهر و یانور هسے بویه پد خدمت د صاحبانو هنر بویه لدک هسے سیاه دلانو حذر بویه لب پد زره د ظالمانو اثر بویه</p>

چر بر نور د عاشقی دخی مجید
کچر سور ناکورد د غم تاوان چیل
چر تن ملک و خلق شه خمال
دا اثر کچر د ستر خط و خط

ستا پد داغ بد هر یوزره مستر نشی دغه تاج دبزرگانو پد سر بویه

چه خبر درمرحمان نه اخلی یاربدا کا
بادشاهان لکدایانو خبر بویه

قدوس و صنوبر در واره بود	مخ دیار شمس و قمر دری واره بود
لب دیار شهد و شکر در واره بود	حاجت ندر لم پد شهد و پد شکر و
نار و خاور کد ابست در واره بود	که بی یار پد بستو د پاس پروت یم
باغ بوستان و دغه در در واره بود	چه بی در و هم دیوار تو نظر کوم
تاخت و قتل داخبر در واره بود	خدای دیار له هجر هیئت ک خبر مکوه
داغباس مینک و عنبر در واره بود	چه غبارئی دکوخی را باند راشی
تور خاور کسیم و زرد در واره بود	هغه دم چه سر دروئی له جهان
خاسلطان و قلند در واره بود	قلند چه پد رنبتیا قلندری کا
کوس و کومبصر در واره بود	ورد نه شئی پد بردی زمکه هیئت ک
هغه بنهری بحر و برد در واره بود	چه دند پد کنس یویار نه د آشناوی
خر مهری لعل و گوهر در واره بود	پد دکان دنیا و جوهر یانو
پاک عاشق پسری در واره بود	پسران د عار خماله عشق نه کا
گور و اور وینا و مر در واره بود	پد سبب د ظالما نوحا کمانو

غزاوشوه که خان ستائی و مرحمان ته
بی هنر و کاؤ و خرد در واره بود

لبوم و پونبند له حال چه کدی	ستاله غم پد مخ باند و لردی
چه مطلب م غوا و غیلی یا کلی دی	زه پد تا پسې موسی یم قارون نیم
کله کوی پد مجنون باند لیلی دی	هغه کوچه لکه تادی پد ما کوهی

آرایش لایلاش لعل موی پد راند دخال و حفظ مد شرمال زه پد سبب زه لکه شتم کوم خانده تده کل پد خیر تاد غوشال

لکه ماچہ وصلہ در سی لنگ کرے	کوم ملنگ ہسے لنگ کرے وصلہ دی
بوی ہم ستاد وفاندے والوتے	ما پچیلہ خلی کرے تسلی دی

کہ مرحمان دعا شقی پر تیغ شہید کے
دجنت حور کے ہمہ وارہ دے دے

خبر م ستاد بنو غشی پ سینہ دے	پور را پورے مرو تلی تر ایند دی
تلی مخ دیاس پر مخ بانڈوی ایسی	هغه زرونہ چہ بی رنگ آئیند دے
هسے نہ چہ زہ ن ورخ پر تاشید ایم	ستا غونہ م زره کنس دی پیند دی
لکہ ستوری چہ پر بسنا کا پر آسمان کنس	پہ تہتر م ستاد اغونہ نکیند دے
درتہ وایم چہ لہ آہ لی پوھیز کا	دھغو چہ پونشا کو تہ پشمینہ دی
کہ دستار خسار سوزانی لبی نہ دے	ولی کسی خما تور سوی نیند دے
خبر بہ سم بہ صبحدم کوری وچاتہ	چہ دسترگی پدی مستے شیند دے
هغه دسترگی چہ پید کرے خدا خور دے	بی غضب پہ غضب او پہ کیند دے
شرایان چہ شراب موی خوی شو	کلہ منع پہ اختر پہ ادیند دے

چہ تمام دخیل جگر پہ وینورنگ شہ
کہ مرحمان خبرے شکہ رنگیند دے

سپین رخسار مشکین وبلہ ضم دے	یا محمود وایاز ناست سرہ ہمد دے
کہ د مخ پر زلفوت شہ باک لی نشہ	دجیا او بہم پتی پہ توں تم دے
ستالہ زلفولہ رخسار لہ سرو شو	پیدا شو شام شفق و صبحدم دے
پر دھن کنس دغابنہ تجلی کا	یا غوثی پہ غنچہ کنس دشبم دی
نہ چہ اوس خما زہ غوث ستا پغزہ دے	چارہ غوثی لہ قدیم سرہ پہ غم دے
لی ڈر اپچاتہ نہ گوری سپہ چشم	دزرگسو غوریدہ دجو پیرم دے

دجنت حسن جمال کہ پر کمال دے شرمندہ دے ستالہ حسن لہ جمال
کلہ کلہ برقی مخ چرخ کند کہ کہ دجوش پیری وی د مخ سیال

زاهد و خانی ساقی ساکن در کابل دماغی دماغی شوقی در کابل زردوال دستار دماغی در کابل
 غمگین بی چه مهری بی که ترک کمال

واحت نزد سچامون بی نرحمت

ستا جفا و وفاداره منقسم

ستاد حسن و تعریف له برکت

در حمان د شعر کو کی پر عالم

چه قدم و همیشه خماید سرو
 نورم موخه ستاد غشیو بند
 خوید ما دتور و ستر کو یونظر
 که دستار کو ملاقا پد سیم وزر
 که دستار دلبری خاک خبر
 ملائک به واره واپی چه بشرو
 که ترم اغنی بدولت وزه دلبر
 که پد مخ ترو تورو پر هر

کاشکی زه خاورد آیری دستار
 خویوخل خماستا و بلخ شو
 تمام تنم در نخور پد پیر اوره
 پد زیور ناک پد سپینو او بنو به ما
 ملامت به پد ماحه لوه واید شه
 مرتبه که ستاد عشق شیری و رخ کند
 تماشند به خماهله ورسکاره شو
 پد خونبار به خماستر کو غنی ندوه

ستا پد در دکنس حبیبی و حمان

لا به بندوه که در حال تر دابتر و

خانکدن دبلیانو پد شان راع
 هغه یار دد لبرانو پد شان راع
 ما هیچ سود پد کنی پد توند تقصارت
 لکه یوزمان دینگیو هجران راع
 دوا پد لاس مربه و مینوار ماد
 بیادناز پد نیلی سود پد جولان راع
 پد شیو خماد او بنو باران راع
 قدر دان د شاعرانو مرحمان راع

وقت و عیش مطرب پد شتر خان راع
 دلداری م ترا میدوه باری خد کر
 سود سودا د عاشقی که نفع مند
 تمام عمر که وصال وه شهر ندوه
 آشنائی م پد هوس وه خوچ پد شوم
 گوی خماد زره نی برور پد چوکان کن
 غنچه لب به پد خندان که پریشان
 دپیرزا د ارزانی دعو به پری کا

که دزره پدوینونک دچاکوکل شی	چر بیلتون پدجهان کرزی خوبیل شی
که داوینوپدزیا بانوئی لخال کری	نیشکر بدنیشکر شی نل بدل شی
مشقت دسرتی واره حبطه کا	پدبنوره کنس چر دکل بوئی لخال شی
ددنیا یاری دوستی خپرکارنده	له اول یارودوست وی پسی غل شی
که هر خونی وبله مهر و محبت و	لهایت سره پدجنگ و پدجدل شی
پد مثال دوروغزنی مرغله	آب و تابائی پد دوه ورشی کنس بدل شی
که تی زند دخوانی پد وقت کنس سبب	هغه سببئی پد پیر کنس ساخظل شی
دمرقب له بدخوی بدخه وایم	تو داکوره چر لایام ورسره مل شی

زه مرجان پد بنه پد بد دیار پوهیرم
کاشکی زهر پد دهن دچا غسل شی

که دغم دمرست تزره چا پیر شی	دلگیر مد شد هسه واید چر بد تیر شی
غم هغه که هر چه سیرم و وچا	ورنپی واره ترورستی پومر بهیر شی
بی له خدای چر مدام پد یوه حال و	بنده کله شیر شاهئی وکله سیر شی
پو آدم دچر پد خورنگ جلوه کا	یومر قم دی کله زور وکله زپیر شی
ددنیا چا مدام پد قرارند و	دبزو پد زنبول پد بل بدل پیر شی
پد لیز عمر کنس دپوغم له کوم رانغ	خوله خیل بی صبر پد سری دپیر شی
خریدار و فروشنده چر سره خونب	پد سودا کنس سختی نه کا تیر و پیر شی

بناستد پدجهان دپوری بی حساب
باری خوک بد مرجان دیار پد خیر شی

دسکوت پد تیغ چر زب پدیده شی	لا قلم غنئی پد قال کنس دویدر شی
-----------------------------	---------------------------------

ستا عشق دلیونوب منت را با بد
چرئی خلاص کم دخاص عقل له خجال
که منصف فی د انصاف پد قلہ توی قیل و قال
حمید کم بد خجال

همره اور دعاشتی پر زره یوسی
 خم ابو دیارم نقش پر لیمه دی
 همیشهئی دخیل یار پر لور دوی
 خر حاجت دی چرزه یار و چانه ستا
 کله وی چر یو دبله پر ویل غلیبری
 خود خر کند وی لکه صبر چر جمان کنی
 ابوئی دعاشق هلته خان خر کند کا
 داه غشیئی پر زمکه کله لگی
 بی مطلوبئی هیچ تفهم پر چانه و
 هر چه زره پر مهر و یان و باند بائی
 ما دیار پر خیر بلخ نندی لیدی

چه لالهئی له تربت دمیده شی
 لکه میاشت چه پر لوی بحر کنر لیده شی
 لطایت چه پر داد و کس رسیده شی
 کار هر دخیلو ستر کو پر دیده شی
 مکرو صافه دچا خله عقیده شی
 هر کو یوان چه پر یاری کنی دیده شی
 چهئی نم در زره له ستر کو چکید شی
 هر قامت چه مکا طور خمیده شی
 هر طالب چه پر طلب کنی خمیده شی
 بی دینار و بی درم خریده شی
 مکر پس چه له نن ور شی افزیده شی

یابده شهد یابده قند یابده نبات و یی
 هر کلام حمله مرجان شنیده شی

بتسم مرد و گری پر روزگار شی
 لده و زیری دده دور اند وری
 کهئی هر قدم دم یو پر سر لاری
 دروندیو نصیحت پر اثر نکا
 دامید مزیئی هسه رنگ درازو یی
 سپینه پیوه پر اور نری کنر و واظ
 دخرما زری نهال کا ورته گوری
 هر فصل چه تر یی هوسیری

چه له مرگئی ندویره ندئی داری شی
 لائی مینه د دنیا پر کار و بار شی
 یوقدم هسه وانه خلی چه پر لاری شی
 مکر مره له قبر پاشی پر گفتار شی
 چه تر خضر ورته خیل عمر بسیار شی
 چه پر مال ره سپاهی منصب داری شی
 چه داسور دامیوه بدم پکار شی
 چه پر کانه راته بل فصل طیار شی

اول تا د بیلتا نه پر اورا دوی کرم
 بیبا خوله کنن نفسانی فلک را توی کرم
 واره موه ترما بخواد فلک زوی زهئی عین دساتم دیار لوی کرم

لائی لپه تخم هم ندوی کرے
غروندی دناز کر یو خسیو غوی
لکہ درکی کتوری لہ زاتر غواری

ناکشته ورخن طمع د خروارشی
چہ صبا بیگاہ بہ مالرہ گوہارشی
پہ داہسے پوج کوئی فی اعتبارشے

مرحمان خرد چہ بہ بند و چاند وی
هدایت دہر بندہ پیکر د کارشی

چہ داہسے لاس پد لاس نیار پیبود
داد نیار مثال پل مرک ڈیسیلاب
جل زلی لاو ادہ ندوی سرک کنشی
قافلہ چہ دنیا کنشہ داخل
داسفر بہ پد ہغو بانڈ آسان و
چہ بی وقت ارمان کا پد وقت اورہ
پد ہر شان چہ یار خو نیبری زہ ہغو
دیار غم مر لکہ تاجر پد سرا اینے
معشوقی پد عاشقان خود پوہیبرے

خرد چہ چند نر پستان پومر مینود
دسیلاب پد رخ کنشہ پوله اینود
دارنگ چار دمرکی پد خو خنبود
بیا ہم ہسی معلومی چہ رینود
چہ تز کج پچو پد زیمہ د تو بنود
دہغو عالمو پیرے رو کنبود
خپلول د صاحبانو پد پیشودی
نور غونہ ہم لاند تو رینود
دلتر خد عاشقی نبی بنود

میخواران کہ فی خبر شی لہ مستی نہ
د مرحمان د میخان شراب د خنبود

پیری خولی خما پیداد شکر عومر شو
د چند زوونی و سولیک لارے
پد ہغو زموچہ روغی پرمانزی و
پد دنیا کنشہ چہ بنیاد دانشائی کا
دافلک خدای پید کر دانی خوی د

بیا خما پید زمانہ خاورد ایری شو
ہزار خانکی دشمنشاد و پداری شو
دایام پد کرد شو نوادیرے شو
د ہجران توہر ہغو لہ تیرے شو
چہ وچاند فی وچاچاتہ خیرے شو

پد پوجور بہ نابوی ندشم لہ عشق لکہ طغوغہ کپیم ہرہ پد کرم دم قوم دستا د عشق پر بلہ شمعہ پروانہ غنڈ و سوتہ جتوی کپیم

د دنیا د محلو نوختی واره
و مر حمان ته د سرو نومناک شوی

دهغه بناچه نوم محنت آبادوی
په خواړه او په خښو کله وینې سنی
در مخور په خوله کښ کله مژه کاند
پای بستنه و لوه هر چرته زندان و
عشق تغیر و تبدیل ند لری یو تک د
د بنادې نښه هغه و په جهان کښ
بودنی هغه باله شی په معنی کښ
نقصانی وی در نیاعمارتونه
زندگی که خوک پوهیږ حضور دم د
دادینا لکه سیلاب هسه پهیږ
چه کامله اراده لری پذیره کښ
وهغوته چه خدا خود پخپله وښو

ترو خاطر بهر په کښ خنکه د چا بناد و
هو موعه چه په قفص کښ د صیاد و
که سل زنگه لغتونه تی معتاد و
هغه هر چرته آزادوی چه آزاد و
د آشناله لاس داد و که بیدار و
چه پیرار سپی بی پنجه بې بنیاد و
چه د نیائی پد نابوده اعتقاد و
که تر لاندی سل ستی د فولاد و
آینده و رفته کله د چایا دوی
ندی چاشخه استور بنده استاد و
در شد له اشارت بی ارشاد و
چه حاجتی به ښوونده استاد و

د پیراران و رخنه بیل شو هیله کوم نرد
که مر حمان له جدائی نذیر فریادوی

چه پرخ باند دا وښو یو رقم و
که کریوان مرد سپوری دنمر مشرق و
دلته سی پورته کول د چار سیر و
کرو و روغو غنډ نیش و هله نښی
معشوق چه د عاشق په غم و غوچه

عین د تور و له پرهار سره سم و
زه چه یار په سترگو ندو ښم تورم و
چه پخپله د یار زلفی خم در خم و
که پذیره د یاس پروت د چا لرم و
د عاشق سترگی د وونری چه بی غم و

جستجو کړم ستا د پرخ د واره قفا که کښی که بخانی تر تک پوری کړم
پد لاره یم شی رود که د نړی ولی
تصور چه په کښ خیال ستا د ابرو کړم

هدی ددوه همد موهس بوید
 که در ست جھاشادی ورباندر
 بل ستم دبیلتاندر پاسر نشته
 واقضاختر قاضی موقوفه نده
 راحت هر چه هغولره لازم دی
 چه خونابی دچشمانوی ناب
 هیتر حاجت دهنر نشته ور قیبت
 هنرمه غواره طالع له خدای غواره

چه درد وارو هدی پیوه دم
 مکره خدای چه خوک بی یار خون
 که لیدل چاپه سل رنگ ستم وی
 خود پخبله یار تریاره پور کرم
 چه پردرد و پرمخت کنس مقدم
 پیوسته له دغرجام سره جم و
 که پداصل کنس عرب و که عجم
 خریکار بی سلیمان که خاتم

در حمان خندا پداجر دژراده
 تازگی دگل پد قدم د شبنم و

تلد ستاد خواب الود و ستر کو خواب
 لکه می چه پد مینا کنس تجلی کا
 تچه مانه لولوی پتبی د صبر
 زه پدا سبب پد ترکو لپی ژارم
 که نادان وی هم داهمه خوبه
 د عاشق سترگی پدا سبب سوپاکی
 له خالی خونی بدخوری چه خنده
 هم پدوائی د نغی اثر پیداشه
 د حریص له خیل نقد بهره نشته
 کاملان تعلقات د دنیا نده کا
 غفلت هیتر مناسبی پد دنیا کنس

چه فتند پد خواب و ده شی دیر ثواب
 نور د حسن پد حجاب کنس بی حجاب
 زه هم دیر پد دارا فیم کرم تاب
 چه ژرادی عاشقان و د مخ آب وی
 خوک چه ندرار پد یار سپی کذاب
 چه مدام دجوی پد سو لکه حجاب
 که ختلی د حجاب پد سر سیلاب
 چه پد تشه کیده صبر در باب
 لکه مارد کچر د پاسه پچر و تاب
 لکه پاتر د خزان پند پد رکاب
 ساکنان ددهر کل واره خراب

په میدان داد و داد بزرگی که کبره که در لغو و چوگان تری سوزی کرم

صبر شام پد عالیا سبب مری غواریم که زرنده و نرد خرق هکله لوی کرم

چه بنا دی غواری بی شمار بی حساب
به مرحمان بد غم نوخته حساب وی

چه پیری در باند در شی یا توان پی
چه به هم ترد پر زوی هم به خوان پی
به هوده ده غو چار و پیر ارمان پی
هم به خدای هسته باور کرده چه نادان پی
نه هغه چه بیاید تیر ساعت پشیمان پی
گویانل به مستقیم پیر اجهان پی
لکه تیت پیر لور مرخان و در سلطان پی
هره شپه پیر مال و ملک سپی پاسبان پی
پوچ گوئی لره بلبل غنند گویان پی
پیر قلبه سپی پیر نیمه شپه روان پی
چه پیر لوار پیر لور و رشی پهلوان پی
که پیر یوز و کوهی و تر روان پی
نه خیر پیر خیل به بود نه پیر نقصانی

په خوائی کبش بد دماغ بد گمان پی
که پیر دا در زره بند کبیری داخوشته
چه هرگز در پیر لاسن دی کبیری تونی
چه بی خدای زره تر پیر نور خه پور
پشیمانی تر پشیمانی لاپخو ابویه
هسته رنگ در وهغه جهان تدر شا کوه
هره سرد و خیل خدای و تیت بند
پوه شپه پیر طاعت نه شی زروا
پیر تسبیح دانه ز به وچ لوکی شه
و نماخته تر چه نمر خیری هاله پراخی
اودا سدره کومره احسنتی نه شی
پتهی سترگی لکه ستور پیر کازی کرد
ده لاک پیر خیر بد لاس لچوی اور تر

چه وبله تدر نصیحت کاخان بی هیروی
نور خوک ندری هغه تدر عبد الرحمن پی

چه کمال خنی اظهار دے
پیر دانه کبش پیر خوار دے
باز پیر سل روپی نمودار دے
چه زمین شه بر قرار دے

کبیری پیر نادر کار دے
چه اختیار بی کبیری کوه
چو ک پیر دوه سپی حلال دے
چه آسمان شه سرگردان شه

زه جیل داره پیر کیم تر سره بی لکه چه خوبا و کفتوی کیم
یا لایحه لار شه پیری مرم زونک پیر
توخانه مینه چه لایه پیر

فبند گومره سر کبیری کا ذره خواره شوہ افتاب شوہ کوہ بلند شدہ سید سنگ شد لوی آسمان توہ تبتی شدہ	انکور گومره نکونسار دے ابر خورب دی غبار دے لعل وورشہ بزرگوار دے ہلک نم رسہ انوار دے
دور سی گومره مرحمان چہ لوی فیلی باہر بردار دے	
کہ مطلب و مدعی دسی خدای دی مسافر کہ پیر حلت کبیر و بلہ غبر کا کہ سی و حقیقت و تہ نظر ک لہ دا خوبخت دی خوئی سپین چو ک لہ لکہ فرق چہ دہما و دزاع نشتہ نہ نظر دکاری کرو پہ کار مد ک لہ ساکان چہ د جہان تماشا کاند کہ خو ک خیل ست و پای و باسی لہ میا پہ ہن جہان نیکی و بدی نشتہ	ہر ہر مری دژویند پور ہنمای دے ہر آوازی خواب الود لہ دہمای دے ژوند خلق و ارہ ناست د مروپہ نجاد دے گزہ عین لکہ زاع ہسہ ہمای دے ہم دغہ دلیل دشاہ و دکدای دے کار ہمد و ارہ موقوف پکار فرمای دے لہ جہان تی مطلب جہان آرای دے خدای پچیلہ دبی دستور دست و پای دے ہر مطلب د طالبانوپہ داسرای دے
زہ مرحمان یواری نہ پیر پدا کار کبیر ہمیشہ دیار پد یار لسی وای وای دے	
کہ تی مہر و محبت کہ تی عناد دے زہ و یار کہ پد تن دوہ پد معوی یو یو ہیچ بہلتون خما دیار و بلہ نشتہ ہیچ موقوف د معشوقی چہ سن نہ دے	ما دیار پد یاری کسری اعتماد دے ہزار خوبی و ارہ بہر یو بخداد دے کار ہمد و ارہ موقوف پچیل میعاد دے دعا شق خاطر پد خیل میخی بنا دے

حق دوستی داوہ چہ پدروا و سرتو کہ وندو
 چشم چینی چہ لگنتہ کرم بینام
 نہ شب اوڑا رام نہ لہ خوبی ہم بخیر
 اے او سرتو خما و رک لہ حق وای

نہی پیراوا ز جیبی لایم ہوش
نہی ہر غور و کو نہ شوم کہ دم ہسے کا بیام
نہی دم قدم پر پیرہ نہی کہ بجز پیر لاکہ
نہی آسمانی کا تو کے پیر پیر تو خیر بیام

زہ چیل آہ آتشین لہ خدای غوریم
چہ پریشان دیار دزل فو پخیر ندو
چہ دآہ و در فریاد طاقتی ندو
سل پیدار زانک نوموند عشق نوریم
چہئی ز رہ شی ہلند کبسنی ہلند پیا
باد شاہان پد عاشقی کبسن ملنگان
کہ رہنبتیا دخرائی سرہ کبزو
کہ کمال دکیستی پد اندازہ وے

د آشنا خاطر کہ مومد کہ فولاد کے
جمعیت دہغوزرو نو لوی فساد کے
ہر سکوت دبی طاقتو آہ فریاد کے
لکہ نوم چہ دمجنون و در فرہاد کے
عشق د عقل و دہنر کہ داماد کے
ما و تا غنہ و کرے دچایاد کے
خرابات دبی بنیاد و بجز بنیاد کے
فوقیت دشاگردانو پد استاد کے

چہ دانور شاعران کا ند ہغہ ند کا
مرحمان کہے نوے نوی اجتہاد کے

پد خاطر باند مستاد غم غبار کے
رہبری کہ گرہانوتہ کری خضر
گنڈ چرخک د خدا پد در قبول کے
دشہید و پرها رو نو تہ نظر کرہ
چہ د غم پد باری ز رہ دے ختا کبیل
چہ ہر دم د غمزی پد تو در و زنی
د آسمان د دہغہ پد مدعی وے

ہمیشہ پد ز رہ پروت انبار انبار کے
عاشقان ولوہ خضر ستار بیاد کے
ستالہ لاس م فریاد پد ہر یاد کے
ہسے رنگ لہ دوار و سترگو م خوبار کے
ہم ہغہ م پد ز رہ و کبیل پد بار بار کے
لایم ز رہ دہغہ سترگو منت بار کے
چہ پد ما باندی کری ستا اخبار کے

کہ یام سل خل جفا و رسہ کا ند
د مرحمان داہسے کلہ اعتبار کے

چہ تو سنک و تراہن ئی ز رہ سختی	ز رہ ہغہ لوہ در کری ما کہ بخت د
لچہ پد یار لسی ترخان تر حجان تیر شی	پد رحمن خمونہ ہسے اعتقاد کے

خدای کله به هغه غل را ترا یل کری
همه غم به نور په هیجا باند ندو
مکه بیل په تیوه تیغ شئی یار لید یار
د پهلنگ و د پیری حاجت نشته

چه لونی تی تمام خاطر رخت وے
لکه غم چه دخیل یار په مایک لخت
لکه زه بناخ له خیل بناخ سره درخت وے
دیادانو نشستن درزه په تخت دے

چه له درد درد وقت پیرانده نشئی
په رحمان باند بی یار هسی وقت دے

زړه مړ وړ کړ و خود رای
په سوداد عاشقی کبیس
یا به کبیسیم و دوهی ته
چه خدای کا هغه برو
بی دلبر به ورنه کرم
پای بوسی بدئی پر نزدیم
یا خندا ده په دنیا کبیس
تر دوه چار و په هور
عاشق بوید چه صادق وے
خدای د نه کا خوک په عشق کبیس

هر چه شوه تکیه په خدای
یا به شاه شم یا گداے
یا په سویری د هماغے
نذبل خدای لوم نذحای
بل و هیچا د زړه راے
خوم رسی دست و پاے
یا زرا ده پرواے و اے
نور خه نشته په داسراے
نذ خود کام و نذ خود سراے
جو فروش گندم نماي

زه رحمان په کار پوهیږم
که ممل شے کار فرماے

هسه رنگ نعمت را کړی خدای و ما دے
یو خود اچرئی په شکل د آدم کوم
لاس و پینی و غور و سترکی خولون

چه هیتره خیز بهای ئی نشته بی با د
دویم دا چه محمد مړ د هماغا دے
یو صورت مړ په خوا سم مستاد دے

نذ لکه گدای خراب تر از شاه پد غم شوم
نذ لکه مجنون هر و زلی د لیلیام
نذ فهاد و اسق غنبد لرنه شوم بی خانه
نذ و رسی به و نذ لکه یعقوب تمنا م

درست جهان م و نظرتہ تماشا دی
 مخ دزمکی راتہ درست نفر طلا دی
 درست صورت م پد کس غرق سو تریا پی
 هر نسیم دیار له لومر مسیحادی
 هر هر گل راتہ له ویرایه پرخندادی
 زنگاری قیص آغوستی دمینادی
 هر ساغردمی فرو شو جان فزادی
 هر مطرب لکه بلبل هسی گویادی
 هر دیدن داقتاب پد خیر زردادی

آسمان زمکه نمر سپورمی ورو بنان
 شپه وورش دماه و مہر له پرتو
 پد شپه منسک پد ورش کافور باباند و
 چه هر دم زندگانی بخنبدی و ماته
 دچمن و سر و گلونوتہ چه کورم
 دکلگو نومیونا وے راتہ ناستہ
 چیلی وینی پد و رغوی کس نیولے
 د بندرود پد غارہ ناست سرود پد لاند
 سپین خونہ سر لینی دی در لبرو

چہ د اھسہ معرفتی پر پیر نو کر
 بہ رحمان باند منت دیاک مولادی

دشبتم پد خیر بہ تلوی سپین سپین
 دھوا مرغونہ نہ دی چا نیولی
 اوبنی نہ دروہی پد مخ دھرناولی
 کہئی نہوی پد ژرا کبشخہ موندلی

چا چه نمری وی پد خیلو وینوولی
 کہ صیاد شخہ داو بنودانے نہوی
 ہو یوخ کله لایق دآبروی دے
 ہرہ شپہ پد شمع شخہ لہ ژرا کرہ

ما رحمان بہ ژراندہ کرہ له خوبانو
 کہم نہوی پد قسمت د اھسہ نیکلی

تردوی ولی زرغونہ وزیر بشکاری
 پد کوم حسن بہ لہ تاسوہ سمیری
 باری غل پد سپین صباح کله پتیری
 ہمگی لوم ماران دی چه وری

نمر سپورمی کہ ستالہ حسن نہ شیری
 داسپورمی چرئی نہ سر شتہ نہ پنی شتہ
 زہم یو ورس تاد مخ پد زرا زلفو
 ستاد زلفو دایر یولہ وحشت

مخ تازیانہ پور کور کالی سکور د
 خیر وین ترولی پور پتہ اہ خلق بیام

<p>خرد یا و خط و سبزه ده زه حیران کم اورا و به سره چاکد لیدی زدی لکه لوند زدی کی تا و کوی نوئی و وری سپور بی هم راهی تا و خوری ستالغ ستا قامت که خوک شمساد و غلط خم ابروئی پر پناه زلفو تم شو و دند انوته د در ویلی نه ششم</p>	<p>چه سبزه په اور کینن چنکه زغونیری واقدرت وی ستا په لبو کینن نماییری ستالغ غم م رنگ دین پوست م و جیری چه پد هره میاشت کینن دوه د و نیمه کیری دلرگیو پد نرخ سپین زدن یافتیری دلوم لشده مار سره تا و بییری کازی کله د بر لبینا پد و و خلییری</p>
--	---

باریک خطی زلفو لاند کرم حمان
 مورچکان دشی لرمخ پایمالی بیک

<p>زلفی دلر دیری درازی پای ترسد لب د آب چتاری یا شکوی یا نبات قدته د خوک نه شری سیله بلندی ما چه ستا بنا است او نم سپوری بشه خا خکی له آسمان پد هر چا و وری یک سان بخت د چرتی خوک متمکن کوه پخت بند باد چه د پد زلفو باند قصد د پشانی هله بد سرتی چه دنوم عبدالرحمن</p>	<p>یاد بنفشه لبستی خور پد صنوبر یا خونره غلط شوم تره وار و بهود ولی چه معراج و ته خاند پیغمبر تللی پد میزان کینن آسمان سپوری نمرد پر خه پرو ایند شی پد صد فو کینن گوهر خوک د غم پد خار سره پاره پاره جگوری خکئی کورد و نده جها واره پد سردی اوس سکی پد خیتی کرد دوستی زین و زلفی</p>
--	---

سپینی او نبی زیرم خسار د مینی لرد
 ای مرحمان داد عاشقانوسیم و زرد

<p>چه دارو د درد و غم دی هغدی می دخپلو لبوسر اند دانگورو</p>	<p>ساقی ماره یو دوه جام پیپانی چه اولئی نوشیدن وی پسیتی</p>
---	--

بیدر ستر کوزدشی بلوکی سواد کمانده خاند زده چه پختنک جلیام
 هینک انجیرا پد سوزن سوان خاند شو هسه لک شمع پد خندان کینن درایم

چو ك د غم پد غليم ند مومي برت	پد هر تیغ کین چو آب ند و د شر ابو
زه بد او سم پد و غم کین تا یک	جام د میو چه غمخوار د کل جهم شاه
چه خبر ند شتم له حال د هیغ شت	راشد یو خلم مر هسه مست خراب کوه
چه له هر غم خلاص کاند سیر	بی خود هسه پناه ده زور آورده
چرئی روغ و کپ بولی لیون	زه هغه تحصیل تمام کترم پد عشق کیند

مرحمان صل له د قیب سی پد راکا
آشنا بند دے البتد خورونکی سپی

ند پو هیبری پد خیل سود و پد زیان و	بد لوی پد دنیا دین و ایمان ولی
منکوب پد عطا د سبحان و	همیشه پد خای د شکو شکایت کوی
پد پرتوان کین خپسی بولی نا توان و	در بخیل خدای دهر چاد توان د
در گوهر پد بها پوری ارزان و	مدام او نبی تو کو در زرق له غم
کور و کوشو د مختصر پد سامان و	چه پد هر بیگانه سامان دهر صباح کوی
ند در زرق پد طلب موبه جمان و	هیغ گیاه له خای ند خورشی نم موی
پهوده پد لو تو ولی آسمان و	چه پخوار تر قضا خیلد رضا غواپ
آسان کار د کر پد حقان باند گوان و	پد ژوند و موه چه دم ک له غم خلاص
پد کعبه کین نبتاسی بتان و	غیبری مینه و پد زره باند انبار کوی
دخیت بد لاس و در ک قرآن و	زوه و نفس پد پیرو در خجلا لاشه
د مطلوب پد بها ند بنده حقان و	چه یوسف د حبشی پد بها موی

پد له بد و پینیمانی کاند **مرحمان**
تد پد خیلو بد و ند شو پینیمان و

د چار پای پد خبری خای ناری و	پد نور خرسی بی خدای زاری و
------------------------------	----------------------------

نه کونم چه پو به ر با ند شست و دوشنتو
زه تر هسه حله ظا هر روغ پد زره ادا ایم
عین کمر پد او ریون سوک د پد چنگ
زه هسه کچر کیندی بنو پد چندانم

چه روتی میده کوی پشخوند خوجوری
 ته داخل کلام میده پداخل شخوند
 هغه کارچه دیه نرم ویل کیوے
 نیک له نیکوبد له بد و مناسب دے
 یوقدم دخنای پد لور اینود نه شی
 تل د طوق د تعلق پد غاره کبیسوست

تروخبری کوی له وارے لوار ولی
 تا دارلو ته تیوے کرے دار ولی
 بیوده پدیو ته ولی لاری ولی
 نیک و بدسه پد بله لغاری ولی
 تمامی عمر پد پراته کارے ولی
 و کبسی نه شی دغه طوق له غاره ولی

چه پدوش د شیخی لانی کری رحمان
 پد شپه می له می فروشن غوارے ولی

کر د گلو کره چه سیمه د کلزار شی
 ته چه بل پد غشیو ولی هسه پوه شه
 کوھی مکنه د بل سه پد لار کبسی
 نه چه هر چاته پد خوار و سترگو کوری
 آدم زاد پد معنی واره پوصوت دے
 که ته نه کوے نظر دچا و عیب ته
 دهقان کر پد لوره زمکه بانه نکا
 د مات لوپنی آواز که ثابت خیره
 نن چه صبه ده روپسانه لار صی کره
 لونی مد کنزه که هر خو کناه لور
 که بل بد کاند ته بنه و رسی مکره
 تل و بنو ته آزار د بد و رسی
 هغه رزه به له طوفان پد امان و

اغری مکره پد پینو کبسی به د خار شه
 چه هم داغش به ستا پد لور کزار شی
 چوی ستا به د کوھی پد غاره لار شی
 لاور پنی به ستا صوت تر خاور و خوار
 هر چه بل آزار وی هغه آزار شی
 هر سه به ستاد عیب پرده دار شه
 سر کوری کوه چه بنه دم غزار شه
 د هر چا عمل خر کند پد چل گفتار شه
 ناکهان به د اصبه شب تار شی
 چه لولین و بله جمع کرے بسیار شی
 هر یو نخل چه پیوه لری سنگسار شی
 هر چینی و نرم چوب ته درد و خار شه
 چه کشتی غند د خلقو بار بردار شه

بوی پر طیب خاد شخ رانش له هغه
 خنای زده چه ترکوم زه صمیل وادیا
 بی وواله دد لوتون پد افلاس نوم
 لکه سوسو بلند پد خالی شخ نوم

خدای دیدل لاس ندکا او که وی هم
در حمان دل کل بدواستغفارشی

دارئی پسر لمرک نخل میوه دارشی
 لیونی لوه کمال دچه سنگسارشی
 سولی زمکی و تده کوزوی نکونسارشی
 که خوک پازنه دخران عنطیارشی
 صجدم که حیوانات دهم بیدارشی
 هم پیداخبره فخر د خاکسارشی
 لکه بناخ دوئی و تراشی باردارشی
 د کوهی او به چروکاربی بسیارشی
 مړول د وریو سترگو مشکل کارشی
 هر سکه چم بسیار خوارشی بسیار خوارشی
 د کوه و پیوستون پهنری تارشی
 توره شپه بد عاشق زلفی د خپل یار
 وستی و تده اور لنبی کلزارشی
 هسی ندچه د خوبانوپه سنگارشی
 دوصال خوبنی د هجره بمقدارشی
 کهئی سوماک دیار تو نامی خارشی
 زه به پسر لمرک وایم چه یار یارشی
 هسه رنگ له جدائی نه خمارشی
 عاشقی پیکفتار نه نشی پیکردارشی

هر دگری چه منصور غنبد پیدارشی
 روغ صورت که روغ عالم لوه کمال د
 هر گیاه چه و کمال ته ورسین
 نری باد بئی پرخیل منزل داخل کا
 غفلت هیچ مناسب نه د سپین
 چه یوموتی ایری ناز په آینه کا
 کویمانو سود موندلی دی پریان کیند
 خواند پد سخاوت سره زیاتیری
 مړول د وری کیری مشکل ند
 که خوراک سکی نزدی شی فبستوتد
 صاف د لانو لوه لوبیضت ببرد
 غلبه د عشق بهانه د حسن غوای
 د توفیق له مخ هر مشکل آسان د
 ناز د عشق پرورش موی له عشق
 بی محنت چاراحت موندلی ند
 عاشقانو لوه واره سعادت د
 یاره یاره هر خوک وای پد جهان کیند
 لکه دار کاند و روغی له گرانو

در حمان داپوچ کوی تهر پکاره

سوز د عاجزی رنج نده
 که آسمان غنبد د خلقت پسر پاس شوم
 له ابروم صفائی حاصله کیری
 چه پستان د یعنی قدر شناس شوم

چه مجنون عندی یوموئی استخوان شی
 عاشقانو پنه شکست کنس بر پیاموند
 زیوی رنگ و عاشق هسه مرتبه ده
 له چشمانوئی باران درجت و وری
 له رضای حال دزرو نو معلومی
 له نکتی نه تمام علم حاصلیوی
 یکار نردی مخالف هزار تقریر
 لکه مر له کار و بار وے وتلی
 که دیو پر عمر یکار د عقلت مه کوه
 د عقلت بیاد داو بنو پد موج خیری
 ووند پد خیله عصار یوزی و کوهی ته
 سر کنبی دعا جزانو یکار نده
 موم دلان بدلی له شرمن ز غورے
 چه کیمیا د قناعتی پد لاس کینوزی
 بل پوشاکئی یکار نردوی بومند
 عاشقی ده تر جمل بلا و زیانته

پد قوت د عاشقی به پهلوان شی
 دلته توان دهغه رسی چه ناتوان شی
 چه آفتاب عندی خر کند پد دست جهاشی
 زرغونئی پد چهره باند زعفران شی
 له بهار نیک و بد د کال عیان شی
 درست خروار له یوه مشت نمایان شی
 موافق له حال نیم کلام داستان شی
 دهغو خاوری پد سر چه غافلان شی
 پداوده باند سل کال یوزمان شی
 یو خچو یکی خواب آلوده طوفان شی
 خیل دلیل د که دلیل د خا تاوان شی
 هر میوی چه وزر و کاند پشیمان شی
 سنگد لان که عین لعل د بد خشا شی
 د شری پد خر قد کنس باد شاهان شی
 هغه زره چه آینه عندی رو بنان شی
 و مجنون ته دیو و دد واره حیران شی

له داری دیو پد هیخک نیکا د آرداری م وختی کندهاس شوم
 د کینی دیوی سودر باند نه شی
 له تسلیم بی طعام زرد طایر شوم

کاتبان به ورکا دسر د خیلو غورو
 کهئی تیر تر غورو شعر د مرجان شی

که دسر وزر و سکی وی خوچه مرشی که هیچا پر کوی ندوی پد جهان کنس داشتد داشتد ادریناز و کبرمه کوه	ندئی نوم پد خوله خوک اخلی ند نومر شی واجل ته لکه خر پد ختیه پر شی پارخو به دواناز پد جهان و پر شی
---	---

یار و خسا چہ در دوشان تراستی کے
 مراد خوارہ دلبری دہ غراوشہ
 نیک نامی لڑنیک خوی نہ پیدا کیوی
 عاشقان چہ پینیمانیک ہغہ نہ کا
 داخوزہ لہ مشقت تاتہ وایم
 دھواپہ نغوتہ مدخہ کہ دانای
 وراں بہ نہ کا ندیو حرف دچیلہ بزی
 پرتد بیز بہ د تقدیر کینیلہ نوز نہ کرے

عاقبت بہ دلحد پخا و رو خوشی
 کہ دسویہ شیرخوک پر قیامت لورے
 دغہ چارہ نہ پد خوک نہ پد لورے
 ہغہ خوک دبی ہنر وچہ خیر ہے
 گنہ خان لہ سر نوشت پد چار غریبے
 داہوا ویشتی غشی زہر زور ہے
 کہ پراوینو دچا دست جہا چقرشی
 د قسمت علاج پد عقل کلہ کرے

پہ مرحمان باندی یا صبر گران کے
 لکہ زہر چہ دیدہ دانستہ نغریشی

صبح دم چہ ہغہ یار را باندی رشتے
 بنکلی نہ لورہ حاجت دستکار نشد
 چرئی و وینم لہ وراپہ پور کینسلم
 مالہ دیویر نا چادی ویا رتہ شاہ کورہ
 زہ پد وصل کین خوار ی دجہان زارہ
 لا پخواتر جدائی نہ ذرا بویہ
 وصال نہ کہ چاہ پد سر و مال موند
 زہ بہ سر و مال دیار تو نامی خار کرم

عجب نہر نہر د پاس ہویدا شے
 بی ترتیب چہ نہر و خیری زہر شے
 لکہ پینین چہ وبلہ گاہ وکھر با شے
 نار واد ضرورت پد خای ورا شے
 دھو کار فکر تر کار لا پخواتر شے
 گنہ ہلتہ ہر یو زاری چہ جہا شے
 مگر غارہ پد اکا ر دچا ادا شے
 دایہ عشق کین سہل کار د کہ پد شے

د مرحمان پدا وینو ہسے رنگ پوہیوم
 چہ آخر بہ پد تمام جہان رسوا شے

کہ سل خل ہم کنار وہم نغریشی

د دنیا پرمیند وارہ سرہ بیل شے

دا خلاص متاع غنولہ دیار و لکرو لہ عالم سرہ خلکہ پہلباس شوم
 پد قوہ دیار ددز دکلانے دارونہ بادشاہ تخت لاندی مواس شوم

د اچہ اوس پر پوہ کور کین سرہ ناستی داکلو نہ چرتی خای د پیر دستار کیند داپی محی چہ تی مخ د نم پر خیر دے دا شیرین شیرین شتر چہ دوک صال دے مادیار پد بیلنا نہ کیند کے لیدے پنبہ لہ ویرے دو صال پر مزل کہ بزدے دکھسے د نخت علاج بد خوک بد خوکا کہ دغرونو پد سیر گزی سرتی تپیت	عاقبت بری جدا جدا منزل سے ہمہ وارہ بد تر پسولاند غول شی تور و بستہ بری پد مخ با بد خنکل سے دھجران پر وقت بد زہر ہلا اہل سے کہ دانا د زمانی وی مبدل سے چہ خبر د جدائی پد دل دل سے چہ نہ فہم د چار سی نہ اتکل سے ہر چہ ز رہ لی د خوبانو پد پر غل سے
--	--

د مر حمان خاطر غم نو ہسے رنگ کر
مگر جام دنی ناب وی چہ صیقل سے

چہ شہید د نور و ستر کو پد خجرتی چہ رایا دئی سپین رخسار دراز کور عند لیب خاطر مریوزی پد کلو کہ یار سل خل جفا رسوہ کاند د ناصر پد نصیحت بد منع نہ شم د رقیب او خماصلے سوہ نشند صبورے او قراری لہ ما خطا دے پیر سا بہ دھیچا پد لاس کین نہ زوری	خوشنودی د سرو شونڈ پد کور ہغ د م م ز رہ سپند سپند مجر سے کہ د تر کو سنبل زلفی ٹی شہر سے خما کلہ پد جفا دیار باور شی کہ ہزار خل مریور و برادر سے کہ موچے لاس و دست و بلہ بر سے تر ہغ ساعت پومر چہ محشر سے مگر تللی آشنا بیا پد آشنا و شی
--	--

خوب و بان بد سپور می تو کورہ را واخل
کہ مر حمان کچکول پد لاس کین قلندر سے

چہ م مات د در پیر خور د تن صرف کا ہا لہ زور تہ شوم لہ خا در و لاسی لاس شوم
د غوین د علت من بغض پارہ
زہ صہیل پد زہر تہ لک لاس شوم

که مضمون غنید پر دار پر سنگسارتم
نشتر چار ستاره بینی تو بر کارتم
چرم نشتر عشق خورک همدوره بنیاری به
کرم درد که داغاری شوه نوز خوراک

چه غبار دستا دلاری پخواوشی
تازه نوی سر پیدا کوی لکه شمع
چه کیمیا دقناعتی پد لاس کنبوزی
ستا در کدایان واره باد شاهاوی
تلئی محوی له عالم جاروتلی
که در هست جهان له حال خبر دارو

که پد وار و ستر گور و ندوی بصیرشی
چه تی غوخ دستا پد مینه دزره سوشی
که گداوی دقارون پد خیر تو انکوشی
خوچه ستاله در ووزی دهر پد رشی
دهغوچه ستا پد خربان نظرشی
چه تا دوینی له وار و نا خبرشی

اینکه که دجمال کرم و رخر گنده
داکدا مر حمان به شاه سکندرشی

چه سپی له بل بد وایی بد کوی شی
مرده شوچه هوس کد بل و مرک ته
دوست دشمن دسیر واره خیل کد
هره و نر چه کبه پد یوه لومروی
پد لویی کبش نوزچه نشته بی زوال
داو بو اصل له خاور و پید اکیوی
همه زیان له خوک خرس ندر سیر
سپه هوبن چه دسیر که تن پاشی

لا تریله خواروان دده بد بوی شی
بله هم پس دده له مولک مرده شو شی
هم پد ا مقدار تی اجر موی به موشی
عاقبتی پیروا تر پد هخر شو شی
هلکان دهلکتوب پد سبب پوشی
خاکساری د خاکسارانو پد ا بروی شی
لکه خوک پد آد میانو کبش بد خوی شی
دسیر یو پد جامه کبش خورشوی شی

وهغو و ته چه خدای پخپله و بشود
تخجانی دمر حمان پد گفتگوی شی

زوه م ستا پد فکر ذکر گلستان د
ستا د هجر پد غم هسه بهره مندیم
ستا کتوم عجب زخم پد زره و کیر

تن م ستا له غم پانزه د خزان د
چه پد ستر گو کبش م جور و دروان د
چه هم ویتی تر بهیری هم خندان د

هسی رنگ م دخیل زره له وینو و
 که دستا دزلفو مارکاند خونونه
 خنکندن که هر خوتله و تیرخ و ایش
 اشنائی ترحد ایی کم زوری نده
 لکه نمز په خلورم آسمان لیده شی
 نوزر د شمع په فانوس کله پتیری
 که دستا پرخ کنس بود حجاب نشسته
 طاوس رنگ زلفی د چاه هسی کوه
 بی پرد به حسن ندوی چالید
 بناوی غم غندی آساند مونده نه
 که وصال په هر زمان و هسه دیر
 بی دستاله ملاقات چه مشکله
 هم په داراته آسان شو نور غمونه
 یونفس به دل دمر بیرونه نشم
 قافله د صبر هیچ و بیسایرونه کا
 لکه سر و سامان ستا دزلفو نشسته
 لکه تاچه تور کیسو پرخ پریشان که

چه خان درست رایت په شکل دجانان
 ماموند ختی عمر جاودان دے
 ستا دلبونپه مدد آب حیوان دے
 معطر په بوک دمصری درست کنگان دے
 محبت په سل حجاب کنس عیان دے
 عشق د عقل په پرده کنس نمایان دے
 زره له دیر ختله وایم چه لهان دے
 چه هر موی تی په خورنگ په خوشان دے
 که خوک وای چه لیده شی تشنگان دے
 سومر په خپلو وینو لعل د بخشان دے
 لکه غم چه د هجران په هر زمان دے
 نورشکل واره په ما باند آسان دے
 چه ستاع داته د حد په هو تر گوان دے
 خوم یونفس باقی په داجهان دے
 ستاله غم م منزل د زره ویران دے
 هسه زره خرابی سر و بی سامان دے
 خا هسه خراب زره پس پریشان دے

هسته زره د رایت مریه د جانان
 د اندکاری به هاله کیم چه روزگار شوم
 د خستری پر ختو سبک بید کیم بی قدر
 خدای م سر که هسه دروین چه بیچاره

خواهر خاطر به در رحمان سلامت خود

چه گذرئی ستا په چاه نر خندان دے

گویا میشت م په سر شهکم لاهور
 خراب زره م له جمله عالم تور دے

ستاله غم م په سر کنس هسه شور
 پرافسون او په جادود تور وستر کو

کہ مرقد دستقدار پتی پخوا کبسن
دجیل پخیر پسل خل تہ زار شہم
دلالی تہ میر یوسف تخوا شا پیری
پہ بازار چہ تی دحسن خیار شہم

کہم زہہ کہ غم و جوی رائد واپی
دھجران پہ بیماری کبسن معلوم
دادنیا پہ مثال کور شہہ د غم نو
داجہانہ دچا خیل کہ نہ خیل شی
چہ در لہ پہ پور و پوکبسن ٹوک ویری

غم دھجر د غمہ کبزنہ لافور دے
چہ اخصتی مر آزار د پلا و مور دے
چہ پدھیسے کور ناز پیری ہفہ کور دے
چاہہ چیلہ رضا پریشود چاہہ زور دے
دی دوار و پور و پور و پور دے

کہ مرجان پہ عاشقی ملامت کیرم
ماہ ستر کو قبول کرے داپغوردے

کہ دخلقو و نظر تہ آدمی دے
ہر چہ شان دیار پہ پیو کبسن اخل کا
ماد خدای دیار لہ غم بی غم نہ کا
زہ دیار پہ غم کبسن زہہ حشرہ خو بنیم
زہ ژوندون دیار و وصل و نہ وایم
تہ چہ ما منع کوی دیار لہ دس
زہ دیار مینی پہ یار باندن شیدا کوم
چہ وحشی مجنون تی بہر لہہ راوت
زر داران کہ او بہ خینی چام زور
اورنگ زیب کہ ددھلی پہ تخت ناز پور
چہ لہ خیل کور و وزی مسافر شی
چہ تی خاور شی لہ خاور و سہ کبی
تورہ شہد پہ استنایا نور زرا و رخ دے
نہ دی سترگی پوزہ غور د کہ سناخو

خوار عاشق د معشوقی د کو خشی سپی دے
تروہالہ بدور تر وایم چہ سہ دے
دایہ ملک د عاشقی کبسن لوی ورائی دے
داتھا خان خان نہ دے پسری دے
کبزنہ ہر یو دوزخی پہ ژوند ژوند دے
کومر یو دہر دیار لہ دد بریالی دے
کہ ٹوک ما کبزی زہ نہیم واہ دے دے
دلیل د زلفو ہیسے غر وندی دے
تھا خونس د اخیل د خاور و کبسن دے
خیلہ خونہ ہر گدای لہہ دھلی دے
ٹوک تی پیرنی ساہود کہ مری دے
ترو دچا زردہ چہ د کوم نیکہ نمسی دے
رزا و رخ پہ نا استناؤ تور ویری دے
پہ معنی کبسن یو دیوال سور سور دے

عاشقان ئى د د نباله غم خلاص كړه
هر چچپ د عاشق لري پر زړه كېښ
دا هلال كچه لیده شي بد شفق كېښ
نا آشنا به هره خرنك خن مو
خوبوى م قربانى لره پوهيږم
چه نوم باند باله شي ليدنه شي
چه د خط په دود ئى خلق پر كېښ پريږد

عاشق د سليمان باد شاه غمى د
كه پر قطع صد ساله و هم زلمى د
كه پر لاس د گل اندامى سپين وښى
چه صدام ئى پر آشنا پسى غور د
دا چه كړى د پر ما باند زړه سو د
معلومه چه زور يا بنا پو دى
زندان ئى تر سبزي لاند كوهى د

زه رحمان له يار خوبن يم كه جفا كا
كه جفاند كا وفا كا خو تيرى دى

كه له د پير غم دم د چاختى
زړه م هسه ستا په تورو زلفو بالود
پر يوه ساعت م د هم م قبول كا
پر پولاس كېښ ئى م هم پر بله خجود
كه پر مرگ د عاشقان ئى رضاده
خون بهام دستى پر مثل نشته
خوك د غم خما په د پيرو اوښونده
د هجران پر تومره شپه كېښ ئى وپېر
د يار غم كه مزره را باند راشي
چه پر غم غلطوم د شپى پاخم
كه كتاب كله د باب پر لاس را واخلم
همسايېرم واړه وواته له خوب

زه به م موم پر عشق كېښ لرغونى
لكه ورك پر توره شپه كا خوك كالى
نډ پوهيږم چه ئى خپل يم كه پر د
نډ پر م پر يو كېښ حساب يم نډ وښ
خداى د ما كا تر همه واړو وږڼى
ما پخپله قبول كړى دا خپل سو
كه به نډ كا پر خوردن سره نډى
چه ئى نډ وښم د وصل سپين سپوږم
خداى د پېښ نډ كا په چا باند مزر
كله ئى په شونډ و كير دم كله نى
بارى د مردم پر هېچ رنگ نډ كا كى
كه پر سل كو تود نډ كرم ز كير و

هر خطا خطا كند كه رسالې حق ميران د جادو چشم پر كندار شتم
هر سيمه د غم آرزو كه باره نښى كه حميد عمدا و خا رښتيا

که عاشق تو معشوقی پورے پوسپی دے
خدای دھجر پہ توره مہ وژند سپی

زہ مرجان دیار پہ عم کبیر ہسے دو بیم
چہ ہیچ نہ وینم یہ ستر کو مگر دے

پہ دنیا کبیر کہ خہ کار دے خود دین دے چہ تقویٰ او دیانتی شی پر بخرہ قناعت مہ ہسے خونہ پر خولہ کبیر کبیر بی ہاتیا نوبی او بنا نو یار شاہی کا چہ پر خواست د حاجت پور تہ کالا سونہ چہ قبولہ کھتری کا پہ دنیا کبیر تل دلوری او بہ دروی وژورتہ خاکساری د خاکسار انور تہ بدہ دسر کبیر سر کہ ورشی تر آسمان کہ بشیوہ تی وی پسر کبیر اولوی کا کہ صورت تی دسر کے سہ بالہ شی	دری کار پہ کئندہ و آفرین دے دھغود سعادت ستور قرین دے چہ روح تونک مہ دھن کبیر انکبیر دے د زاہہ پوزی تو کو کی تی قالین دے د آسمان دملائو پر آمین دے دھغو پہ بہتری بانہ یقین دے حق تعالیٰ مال ور کپی و مکین دے کہ زرو کی تی خیر وی زرو تی سپین دے پہ روہ ورشی پس تی خای زیر زمین دے د رحمت لیاقت نہ لری لعین دے پہ معنی کبیر سہ نہ دی شیاطین دے
--	--

کہ مرجان خجہ متاع د دنیا نشتہ
شکو را چہ نہ خود رای و نہ خود بین دے

زہ بلبل ستاد وصالیم بوستان خرد چہ آشنا شی ستالہ در لہ دیوار چہ روزی تی شہادت شی ستالہ تیغ چہ مسکن تی دزرہ ستاد زلفو خم شی بلہوس کہ بوسہ غواری لہ خہ شو	ستاد و صل پہ نسبت گلستان خرد انتظار تی پردو ضہ درضوان خرد احتیاج تی پر چشمہ د حیوان خرد وہغوتہ د عطار و د کان خرد ہر ناک ہر رنگ ویل کاند نادان خرد
--	--

کھنڈ قلم پہ صبری پہ سکون
خوچر پایہ ستور کو وینم مفقون
بیم جواب نہ شیم در کو و کو
کہ پر عقل ارسطو یا افلاطون

هر چه لانی خیل وجود تر خیل قدم کا
زه چه ستا لغم ژاوم آه فریاد کرم
خان جهان م هسه ستا پینه هیر
تچه نگو کر و ماته لبم پوه کوه
به بی صبریم که مهر دستا نشسته
که ستا سترگی دی قاتلی زه مقتولیم
چرم وینی تروم خه پونستی له حاله

عرشئی لاند تر قدم شی آسمان خه
برق و رعد چکاره دی باران خه
نه پوهیم چه خا خه دجهان خه
پیدا کار کسب د ضرور و نقصان خه
لد که دو او وید پیر زه کسب کمان خه
واید نور د پیر خاطر کسب ارمان خه
لد عیان احتیاج د بیان خه

هر چه وایی ستا سئی در حمان غاره
و توانا و ته حجت د ناتوان خه

چه د خنگ م دلبر پلاس کسب جام
مدام کله د دنیا د دنیا دارو
دهارون خرخ پای نیلی دی سپهر
د دنیا چارک پیر مثل دی د سوره
که ئی صبر بنا سسته ده خنده رویه
ندیدم هر کسب آرام شسته ندیدم ماه کسب

نن اورنگ د نرمانی خما غلام
بی له عشق چه دولت ئی مستدام
خوبه دو کا چه ئی دو پسر د بام
د آفتاب پیر مخ د سوری خه مقام
بیائی هسه پیر هر صبر سپی شام
پیر دنیا داخل هر یوبه آرام

بی غمی په دنیا چری ده رحمان
یوبی غم د خوک را وینئی کدام

ماد ستا من تر اچولی اخیل خان
خیله سر کسبی لویی م وارپه فراموش
بی له تا که سیر د گلستا کرم که د کلو
چاییزانم زه چه عاشق نوم پیر جهان

ستاد خاند که دانادی که نادان
هسه مر زه ستاد لوی قامت ویران
ند پوهیم چه گلستا که زندان
اوس ستا لروی نوم رسوا پیر جهان

زغلی واپسی یا زغیر زغلیو چه د عشق پیر صحر اسی که مجنون شم
د صحر و یو خوا به نر کرم له خوالی که هر خواه که فلک سیر و زنگون شم

چشم تردد الف قد لاس هم ساسه
سم قامت ولا لرد لوق لک لون شوم
سهمی پی پیه خای نشم لغم
دچهره کله درون کل پیرون شوم

دیر همز وی تیر شو و مجنون نام و نقش
لوی ترکوم چچی د پروانچه افسانه شد

عشق دچ عاشق لوه هم نام دهم نشان
واره پر سبب عاشقی نمایان دے

واره دخیل خان پد نظر گوره که دانای
عبد الرحمن دست جماعت عبد الرحمن دے

یو یو داغ پد تهر ای نبی دهر جا دے
سیر ای پد سر چشمه د دنیا نشته
بو راحت پدیز رحمت سه موندہ شه
د دنیا بنا دی بی غم موندہ ندر شی
فراغت پر باند ولی حرام ندر دے
د مجنون د حال پو نشته بترک خکا
عشق یو هسه رنگ افسو پد عالم پو کر
وهر چای بخر ور کر ی گونبی گونبی
ور کره راپر ورده تول دبل پد لاس
پد هر خه چد صاحب رزه رضاشه
خواه نا خواه که تی رضا و او که ندر
خان جهمان سپاری بو پد وهغه تہ
دهر چا پد لاس چد حکم حاکم ور کر ی

که بادشاه د ولایت دے که کد دے
نشنه لبئی گونبی گونبی پد غوغا دے
د د دهر خس حرام دے که ویر یاد دے
بز خیرات دشوم لکور پد بلاد دے
چد داخل پد سواچه د د دنیا دے
جها واره کوراکور مجنون لیداد دے
چد عاشق پد تور و سترگو نابینا دے
خیل قسمت دهر سه جد اجدا دے
هلتہ دخل ندر ستاد ندر خما دے
پد بنده که نارواد که هم درواد دے
د قسمت رسد رضا و نارضا دے
چرئی حکم جاری شو پد هر چا دے
جهمان واره د هغو پد مد عا دے

چد مولی و مر سه مل ندر و رحمان
که لیسکری ورسره ویک تنهاد دے

پد ظاهر صورت چد ستاد د رکلی دے
مجنون بید غنبد رونق د گلستان شه

پد معنی کین د جمله و که خدا دے
چرئی ستاله غم سه پد پشت پاد دے

چه لہ غم و جوس غنڈ نالان کے چہ خوک زره دستا و تور و ستر کوور کا چہ مسکن لی د زره ستاد لفو خم شہ چہ تا و وینی و مائتہ نصیحت کا	د جملہ و کمر ہا نور ہما ہی کے ستاد و رختو تور محراب د لاندھا کے دھغوناستی پر سور کے دھما ہی کے شک پر مد کوہ بی شک چہ خود را کے
--	---

کہ زرداری آشنایان د زردارانو
د **مرحمان** د آشنایانو تیکہ خدا کے دے

ہغہ زره چہ ستاد عشق پر اور کیا ہے حجابونہ لہ اغیار و مناسب دے بی لہ تا چہ بنا آستہ وی بی حساب لکہ گل چہ تر آفتاب پورے نخل و دا دیو خہ مستی او سرخی نندہ	کہ مرہم و مرابند کیو د پیر ثواب کے دیارانو پیریاری کینن خہ حجاب کے پر ہغون کینن ہم ستا حسن انتخاب کے دغہ ہسے ستا تر مخ پوری آفتاب کے تیغ دستر کوئی پر وینو کینن غرقاب کے
---	--

زہ **مرحمان** بہ خہ ثواب کرم و یار تہ
وژوندیو تہ د مریو خہ ثواب دے

ستالہ لاس پر ماجورد کہ داد کے ستا پر مینہ کینن خمالہ خہ تبتی ہرا ہدا د چہ را کا وہ شہی ستا پر مینہ کہ تمام جہان مریو پر پور پیلیم کینن ماچہ غوبن دستاد عشق بہ ترانہ کو اوس خمالہ ننگ و نام سرہ خہ دے ہر گلشن چہ لہ گل رخ بی بھر و د مرحمان و توان تہ گورہ ہرم ناز کو	خما مراد خواہہ ستاد زره مراد کے کہ آفت کے کہ اسیب کے کہ فساد کے پر لیمہ خما قبول ہغہ اہدا د کے بی تاندراتھو گندیو نہ مریا د کے نصیحت م نور د زره پر غور و یاد کے چہ د نوم د عاشقی را بانڈ زباد کے د عاشق پر نظر غولی د صیاد کے خہ د اسپنور دغ نہ کے آدم زاد کے
--	---

چہ دم پر عشق کینن نہ چلے لہ غم
حق حیران د عاشقا نو پر زور و نون شہ
د نرسکس پر خیر لہ رخ و گلر خو
ستری کوئی کرم لہ شرم سونگون شہ

چو در عشق پیکر جان و زنی نام
کشاده جید جمیل همه پستونم
یاره صفا کنی رقیب پر دشنامون
هر سفله تری بخیل زنی افامون

که دستاد خاطر مین پیاغیاروی هر سگی چه بیونج باند مین وے هر چه کاند نوکری دباد شاهانو خه بد ستا لدر قیبا نوزه ماند کرم خوسل خاری جنس نه شی پیر تیر کیند سجاده به دساقی دلار فروش کا پر جذبه دعاشقی به لیونی شه	ستاد پاره داغباد هم خایاروی له یوه مخنی سلخ پیکاروی خواه مخواه به ددر بانو منت باروی داد ستور دچله کل سره خاروی کله وچه دبلبل وکل تداروی هر صوفی چه دسرو ستر کو خریداروی که پر قطع افلاطون عند هونبیاروی
---	--

په رحمان باند به هیچ ملامت نه کا
هر سگی چه ستا له مخ خبر داروی

په دنیا کینس که هر خو و بله پیوندی زه به و خورم پر دباب هزار قسم یا به و راند تر تاد روی یا به و رستو زمانه برئی تر پنبو لاند یا مال کا همئی هسه پیمان کنزه پر خاورو هر چه کاند آزادی پیداجهان کیند هر چه غاره لی و حق تر اینی ندوی داچرزه و تاترو ایم که خدای کا نه چه ندکوی باوم پر آیاتونو ناپسند به دمنکر پر انکار نه شی	پس له مرگ برئی دست صورت بند بند که باورد پر قسم و پر سو کند وے که دورور که دغریز که دفرزند و که پر قطع تر آسمان پورس بلند و که ئی دکه خوله تمام عمر پر قند و پس له مرگ به همه واره پر بند و همیشه برئی پر غاره کینس کند و پدایت و پید حدیث کینس به نخر کند و ترو خما و یله به خه در لوه پند و هر کلام چه دل پذیر و دل پسند و
---	---

خدای کینه و قناعت و رحمان و رکری
چه بی ملک بی حشمت دولت مند وے

که در دوستی دنیا غم میسر یاری	و ابره سهل روی که یار راسوه یاروی
هزار و اربده دیار تو نامه خوار کرم	که بد قطع مراد یو صورت هزاروی
هفت نیکو پیشماره دعا شقانو	چه در خیل تهر داغونندی پر شماروی
مشکل کار دعا شقی چه خدای پیداکو	کله بد پچها هسه مشکل کاروی
خونی او بنی بد مخ لاری روئی نیکا	دهغو و معشوقوته کله لاری
نه چه کل خما دیار پجنس غواری	کله دارنک کلوته په کلزاروی
نه موندنه شی پر بازار کینن پشهر	هغه سخت چه در خوبانو پر بازاروی
زه دیار په خیر مخ نده وینم په سترکو	که په هره خوا خوبان هزار هزاروی
دعا شقی نظر په دیر ویر لوندوی	که دیدن دیار په لپ که په بسیاروی
شته هزار هزار خوبان لے شوکندک	که خما دیار په خیر دچا یاروی

مولک له هپچا سوه وار نیکا مرجمان
یار به خان تویار ورنی کا که تی واروی

له هغو سوه به خه فکر دیاروی	چه یاران تی په هر لور هزار هزاروی
په آشنایسه ویشته هم هغه روپے	چه لوتو آشنائی تی استغفاروی
صبری او قراری دپه مازوم شے	که بی تا به مر یا صبر یا قراری
هر ژوندون دیار په وصل بسایسته	بی مین که ژوندون وی خچکاروی
که دیار له لاس او پر یار بلیری	هغه اور وعا شقانو ته کلزاروی
په یاری کینن آزار نشته خدای دنیکا	که ذره به خما زره له تا آزاروی
وهغوته عاشق مدویلی بویه	چرنی فکر یاد سر یاد دستاروی
خای تی اور شی چه ز ناروی شی غار	ولی نه چه ستا دذلفوز نار داروی
ستا دذلفوز نار دار که پد اور سوزی	دغداور به هم رنبتیا ستا در خساروی

یام عمر تلوار کندی دیا نندی
په هپش را خنچی په لوی کامون
پد آواز د اوبه تنده نه مایینی
کله سودشی دیدن په سلا مون

ہف چونہ بہ لیلی عند رسوا شی
چہ رحمان عند مجنون فی پدیارو

دھنوخہ خبلہ مهر و محبت و
عاشقی دہ تر ہفہ مقام پدھورتہ
خر داورد پد لبوسو خرد عشق
چہ مطلب و مدعا سر خدای شی
کہ پد وہ قدم و بری ہم حاجی شی
ہفہ خوک چہ پیرو داویا کا
کہ در زو پتخت کبینی غزاوشو
خاور زر پد سہ و ارہ برابر شی
دانا اود نادان تو میا یو حد
تجاوز لہ خیل حد پکار ندے

پد ہستی او بہ نیستی کبیر فراغت و
چہ دچا مقام پد رخت و پد راحت و
وارہ عشق و کہ ہجران و کہ صلت و
ناست و لاری ہم وارہ عباد و
چاچہ کری دمکی پد لور نیت و
دائی وارہ پد معنی کبیر ولایت و
وفہیم و تر کہ فہم بی عزت و
ہفہ دم چہ لہ جہا پد رحلت و
ہو نیاری تر حد پد ہورتہ حماقت و
دھر چا پد خیلہ خونہ کبیر حرمت و

نور عالم کہ د دنیا غونہ کا اند
د رحمان سرہ و غم دا آخرت وی

عاشقان د پد اور سو دی کہ ندے
رحمتونہ د ہجران وارہ پد عشق کبیر
پد دنیا کبیر خو پوسر و مال دیل شی
تل دور خو پد لندہ د بنز و غشی
چہ مدام فی حماز رہ لہ غم چوی
راشد و گورہ احوال د عاشقانو
ناصران چہ بھمت و یارتہ کاند

ستا د عشق پد اور اولوی د کہ ندے
تا و ماوتہ بنوی د کہ ندے
دوارہ ما پد تا بانلوی د کہ ندے
تا پد ما باند را کبیری د کہ ندے
تور زلفی د پچوی دی کہ ندے
مرہ د عشق پد تیغ کو تلی د کہ ندے
چر دی ہم مین شو دی کہ ندے

یارلہ یارہ خواہد فائدہ اخلاقی
عاشقی تر شی بوسر پد پیغامون
کامرا فی لہ تا ہنر حاصلہ نہ کہ
پد و کر پد و اطع نا کامون

بنائستند که پد بنائست ملائکه و
پرو کسود ز پرو نو روی که ندری

بلبلان پسى نارى وهى **مرحمان**
د بهار کلوته شومے دے که ندری

خدای د و ز غوره له هره پریشانی عاشقی چه ما کنزله نادانی وه تروخ تیری او به بیرونه ندر جاد و ور ودانی پر یوه دم کنس شی ویرانه لکه باد چه خان وهی لکه وه دشت راغوزه دستا د غم سوه لو خیریم چه پد آب و پد آتش پد خاک و باد و تد چه دارنک او بد او بد و عد کری زه او ته که هغه وقت و چا به ندری خما ستا و تندار و ته به حیوان و	ای خما د کور و کلی و دانی اوس خبر شوم له که خیل نادانی خبر پکار دی پوچ بی خای پشیمانی مرد هغه چه کوی دورانی و دانی زه پد تاپسے کوم سر کورانی خوک له دیوسره کا پهلوانی خدا مید که پد هغه زندگانی کشکی را کوی و ما خضد اما د مجنون او د لیلی قصه خانی + که ژوند وی آدم خا او در خانی +
--	---

وهرچا و ته چه وایم حیرانیری
خبر بد وایم د **مرحمان** له حیرانی

هسی د و ب یم ستا د غم بد و ریانتلا مالیدی چه لنده دوه را کنسل پد خیل خان م تر هغه پور نظر و اوس مرستا پد مینته خا و جها هیر عاشقی برئی د باد پد مخ بنزه کا چه د عشق له مجر روغ ستا و ور	چه ماهی غنبد بی تیغ یم کو تهلی تا دور خو پد لنده یم زه را کنسل خوم ته پد نظر ته وے کنسیوتلی د سیلاب پد مخ کنس لارم لکه غلی که ئی خان وی کوه قاف غنبد نیو زه ئی بن کنزله مور زین پیدی
--	---

چیرا تا دود فاطمه کرم پوهیدیم
بهره برده دم غنقا و ته دلمون
چه مجنون غنبد پد مینته کنس نام شه
دهغو پد بهار و خیری نامون

بصبا مشیت کو بران وی له بخوبانق کہ دن وکانہ جمیل سل سولکندون درد مینی کرم وکرم تدریج وروز له علاج خارج الس کین صیب وروزو

هر چه و او ری پر بلاد تورور لفو
چه لغز و نو پر یوتلی و بیایا غی
چه داورد لبو و هلی و بیاروغ شی

هغه بیار کومر نه دے ورغے
پاخذی نه شی دژو نو پر یوت
نه ریغیری د هجران لبو و هلی

زه مرجان بی هر دم وینم ستا پر غم کنبد
که خیل مرک پر ستر کونند دے چالید

اره وینی واره وینی واره وینی
لاخیز پر کارنی مری دل سنگینی
لایقین دد زره نه شی بی یقینی

راه دستا له غم زایم واره وینی
خودم وینی چه پر تش کاتر دموم
هر زمان م پر حضور دستر کوزنی
عالم ستا پر مینه زوی نه پوهیوم
دیو عالم پر نویری رنگ کامعلومی
پینی لی انه وی چه وبله خواته دروی
که صورت م پر بله پور معلومی
هغه شوک دچر تر تا به بهترین و

اره وینی واره وینی واره وینی
لاخیز پر کارنی مری دل سنگینی
لایقین دد زره نه شی بی یقینی
زه پد خه سبب ورتلی م ستامینی
تا چه هسه جامی وانوستی رنگینی
هسه سنگری پر غره دعاشق سینی
زه م ستا له غم چاودد که نازینی
ای تو وارو مهر و یانو بهتر سینی

چه دزلفی د مرجان پر زره و ریخ کره
تریزوی خک خاشی او بنی وینی

دوصال پر هوا و الوتی مرغه شوی
نه وزر کاله هوس نه مری له غم
زره که چاودد هم له دے غم پر چاودد
درقیب و ناگردو ته چه نظر کرم
هیچ پورم به دینگری نه بی خدای
چه بیلتون ددوه یارانو وبله کاند

د هجران پر اور کیند دست صورت او
سے سخت دے کدزه پواثر پر و شو
چه دیار د بیلتا نه خاری پر زره شو
دعاشق له آه روند پر تو رلیه شو
که بیلتون ددوه یارانو وبله نه شو
دهغو خلقوله مرکه واوریده شو

چرا بوزده دهغه یار توفهم بند شو	ضای رضالوه چاهسه تعویند و کوی
دغه لیس هر چه شولی بیا هاله شو	یوخل یار پد سترگو ولیدک چرداد
نوم نوم پد اجهان کین پانی نده شو	نوم تی یوخل خماوا خسته پد زبه

زه مرجان پد داخبره حق حیران یم
 ندر پوهیروم چرد یار له غم خه شو

مخ بدیت نده دهور د پری	بده تائی شرم نده کیدی مهوری
لده ویر کدینست پد شپه کاتری	بیر افتاب و تر خسار پور کجیل
نیست بد خله هستو کا بربری	ستار حسن پور کحسن واره هوش
کوم آهود بیابان زده و دم گری	د ستاد نور و سترگو جاد و گرو
چرخه مخئی حباب وی کگری	واغونستاد عشق د تو کله رنک گنار
چازده هسی دل جوئی اود لبری	غمزده لبری اود ل جوئی لکه دستازده
معشوقه که فرشته وی که چوری	چازده حسن واره عاشق پد عشق مووون
د مرصا پد ملک کین نشه د لکبری	ویا و عاشق تدر یار غم واره بنادی ده

داد ستورد چرخه دمرد زکیروی خیری
 گزوه خه وود مرجان له شاعری

چه امیدئی وی دستاپه کرم کری	چه امیدئی مبر که نا امید هغه وگری
چرد خاکن دد مرجم پد نام نومری	چرد خاکنه مرجم بده ولی نومید کرم
تد خوخدای پی چه پد هچ نری نیم کری	تد خوخدای سرتنگ هم د خیل نام کا
خوتنا خط را آزادی نه د ودر کرم	خوتنا بندده د پد بزرگی کین لید نه شی
گزه تدر چاپه زیومه نری ستری	همه واره شومیت دد شومانو
تر مقصود به و ندر سی و گری	گزه تائی پد زره بله سودا کوزی

بوکوی راباند دم دهر ندر چروکی دانه زنی حیب و زور وور
 که او چه داری دلا بدمر شی خاکساری م هسه ورکا رقیب و زور

هر چه ستاپه لار قدم در استی کیردی
که تی زبان و زه مرجان تی پورورے

په فلوس مریکارندک دهرست وگری
نوز پد خه باند ویر پد سی پریکری
زه مهجوریم پد دغدر وایت مری
چرد غم له تلخی دمرند شم رانغوی
تو داور پد مخ گنیش خه کاند خسم
چر پد پوزه تی پیروان شد د عشق پر

داشناله لاس باستیم پد زره ستری
چر پد ژوند تی طمع پریکری شه لند
که ژوندون دعا شقانوبه وصاله
خورد ژوندون وجدائی هفت تریخ کور
داصورت پد مثال خس محبت اور شد
لا علاج بد لکه او بنی بار برداری کا

له احوال تی ورو ورو پوشتی یارانو
بیلتانه در حمان وارد خطا کوی

که پد مرک در قیب هم هسه شمشیری
خما محتاج خما و مرک و تدر پری پری
او که نن خما لقصده پد بل پیری
تد چه دارنک پد زره و کبند دلیری
زه بد خروایم چه تدر بلا تیری
چه پد خدرنگ دستایم د چاپه خیری
که سل خل پد تر خرویل گن هیرتی

خو خما پد ورمبیره ما تو شیرینی
مرک خو وینی چه پخپله دایسه د
کبر و خیال خولا له خای سعادت
دابی شمار عاقلان به شی که عقل
ستا خویونه به پخپله خان خر کند
له حیرت د تعریف کولی نه شم
ما چه ستاد له بوخوند و ا محظوظ ا

دجهان بشکلی که واره در حمان شی
خدای دند کا چه تی ته له دل هیرتی

که وصل تو خیلی بری بار شی
ولی کی مرالین در اجات هی

بوصل تو مارا کجا هات ه
بکوی تو گفتیم چه مسکن کنم

سپین پد رنگ داینی مخ تی صیقل شتی
پد ادب خما عاشق شد ادیب ورو ورو
و د زره پد تلوار مرغوار له بشکلو
و وطن دند رسیب زه پد ورو ورو

<p>دلبر و اعجاب مقامات هے که از حسنت این کمر علامات هے بسویم همین از تو سوغات هے که دایم ترا همچو عادات هے</p>	<p>خم زلف تو گوشه ابروان مکن پیش من وصف خورشیدی ماه همی داری دشنام و کالی مرا نگاهت ندامت روز خونم بدریخت</p>
<p>راغوش مرحمان مرو بار قیب که این سفلہ بدخوی و بد ذات هے</p>	
<p>که خدی هم هسه و این چرخه ندی یاد او بدیخ کنی اوره وح و انبندی هسی دروی چه دسیند گویا او بدی دای خوب که ندیدند او ریده دی هغه و اوره که بیدار هم اوره دی</p>	<p>داروندی چه معلومی و اوره مود یاد او بدیخ کنی خاوردی و اوردی دخیل عمر شی او ورخی چه پذیره کوم غافلان که وینی آوری برئی خه کوی چه خدای له معرفت خبر ندی</p>
<p>د مرحمان در زره له حال خدای خورک چه پذیره کنی دیار له غم خه دے</p>	
<p>ترمیان و وزی جدائی د مطلوب بی وفائی دیدن پرگدائی میرزائی په میرزائی بد لوتی په بد لوتی خود بینی او خود رانی له عاشق ندینسائی عاشقان خوبی ستائی</p>	<p>چه پنجه شی اشنائی و طالب و تد و فائی بادشاهی کاندید له خانی پلوری پداور نشو نظرنه کاندید هیچرے ورته کفر خو کند پیری خود رانی په عاشقی کنی معشوقی که بی وفادی</p>

پیروه بوسه برده خه صبور کوم چه آنست شی له جها نصیبی وورد
 لاهال حمید کسکو به محبت وه فوشو چه سازه وه پیر تریب وورد

دخیل یار پہ خطائی
 ہم دینی ہم دنیائی
 چہ پرورشی شیدائی
 پہ شیخی او ملائی
 پہ سر واخلی رسوائی
 بی ننکی بی نوائی
 نہ پہ روی و ریائی
 ہر چہ یار پر فرمائی
 کہ خاکِ سلِ خَل وائی
 ددانائ و دانائی
 آسان چو دے بائی
 ہو کہ فہم بجائی
 دد لہرو ہمتائی
 دغہ کار دے عطائی
 نورئی ندوی رہائی
 دعا شق دلکشائی
 غارے غرو نہ پیمائی
 لکہ صید صحوائی
 گوشہ کج و تنہائی
 دخیل آہ پہ گرمائی
 دخیل یا ما تمنائی

غورئی کو نرستری رندی وی
 کہئی کوی وی سل علم
 ہم وارہ فواموشکا
 و مطلب تہ ندر سیرے
 آوارہ ننگ و ناموس کا
 تر ناموس ورتہ بدشی
 ہرہ چارئی پر اخلاص
 قبلوی پہ دوا و ستر کو
 نصیحت پر اثر نڈکا
 فائدہ نہ لیرے پہ عشق کبند
 مشکل کار دعا شقی
 دغہ کار کولی نہ شی
 ہر کہ بختئی کلموی
 خہ پہ کسب موند نہ شی
 چہ دعا شق پہ لومہ کبیر
 بی دیار لہر نہ شی
 دخیل یار پہ طلب گزی
 لہ عالم وی و تلی
 تل تر تلئی وطن وی
 مدام سوے لو غم وی
 ہر زمانہ پہ اور نہ شی

خلد نہ لری پر ورتانک دمنکو
 ہر کند لری دزلفوکان دمنکو
 چہ دلہ باد پہ زلفو براوشی
 پہ ختن کین کا قیمت ارزان دمنکو

نه ئی ملک و نه ئی مال و	نه ئی زهد پار سائی
په داهسه گوانو چارو	معشوقه ئی آزمائی
په یوه دیدن تر یوسی	ددرست عمر کائی
هم مه هسه رنک و ژنی	یار ستابی و فائی
چه په زره کرم زره م چوی	دغه ستا خود نمائی
هم خودی لوی بی قیاس	هم رحسن زیبائی
ضور نه لوی بی نفع	ستا د مینی سودائی
ستا سودا مال ره سود	حق به وایم خدائی
په هیت مخ کنس لیده نه شی	ستا رحسن صفائی
نمر به خله تاسیالی کا	په دابی سرو پایئی
ادراک نه دسی د سرو	ستا د قد په رعنائی
لکه ستا چه قد بالادی	نشته هسی بالائی
که دستا وصال دریاو	زه ماهی یمر دریائی
د مکسو زندگی ده	په دکان د حلوائی
زه طوطی شکر پرست یم	دستا شونډی میتائی
داکمان په رحمان مه کړه چې بی تابه و پیا ئی	
هغه یار چه بنا ئسته د تراقاب	مخ به کله را څرگند کاله حجاب
بیلتا نه په زره زهیر کرم بی حسا	یوسیب و کړی مسیب لاسباب
چه ختملاقات و شی له احباب	
ملاقات د بنا ئسته و م نصیب کړی	د بنا ئست په گلستان م عند لیب کړی

که اورنوی آشنائی د که چشمو نه به وه هسه نور شوی خان د منکو زلزله د یار د خط درالو کوم نه یم تنډی آسمان د منکو

عندليب مرید گلشن دخیل حبیب کریم	خدای ما پر دلبرانو کس قریب کریم
وم ز غورے درے اهل لہ عتاب	
ہفتہ یار چہ زہنی مینہ پر دیدار کریم	ہمیشہ تئی و دیدن نہ انشطار کریم
شید و ورخ پسئی ناری وہم کو کار کریم	کہ پر رو ورتہ تمام جہان رویدار کریم
سترکی نہ پور نہ کوی دناز لہ خواب	
بیلانہ تئی پت پنہم پر زہ تاراج کریم	و دیدن تئی پر ہسے رنگ محتاج کریم
چہ غرقاب تئی دغونو پر امواج کریم	ہیچہ پایاب تئی موندہ نہ شتی شہ علاج کریم
دانشنا د مینی غم شدہ ناپایاب	
تہ چہ کس پی د جملہ و بی کسانو	ہم کار سازی د جملہ و خام کارانو
الہی پر بزرگی د بزرگانو	زہ وصال پر دعا غوارم و خوبانو
لابد کلمہ داد عاتقی مستجاب	
اسیر کوی د زلفو پر طناب یم	تکیہ کوی د دستر کویہ قصاب یم
دکشتی غنڈ مدام پر اضطراب یم	لکہ زہ چہ ستالہ غم پر عذاب یم
خبر مرشدہ ہیچہ بندہ لہ دی عذاب	
دہریغ مہوے پدینا کین پیداشوے	او کہ وی ہم پر د اہسے شہا حومہ و
لکہ زہ یم د ہجران پر لبوسوے	خوبہ گوزم د ہجران پر اور اولوی
پر سینہ شہوہ پر درست عمر کباب	
ہئی ہئی حرم دا خراب خاطر نا بناداشہ	زیست روزگارم ہمیشہ آہ و فریاداشہ
عمارت مر د زہ ہسے رنگ بریاداشہ	چہ جناب غنڈ بی بی بی بنیاد بشہ
د بنیادی طبع بہتہ گرم لہ جناب	
یت پت گوزم د نا صولہ نصیحت	راتہ کاندہ نصیحت پر خصوصیت

چہ او بیخ دیار خط پر با بندہ
 دروی مر تیلو باران د منگو
 دی خط نستو و نما کا بندہ کین
 کپیر راجی دنوز کاروان د منگو

چه تو بد گرم د خوبانوله قربت	هیچ خواب تی په مانه شی له غیث
درمانده ورته ولاړم لاجواب	
دا خواب خه هسه ندری چه پخولشی	د عشق راز خه هسی ندری چه وایدشی
دا مشکل حکا پتونه په مانه شی	د دگر بگری پایان حسنا پرخه شی
چرئی زه وچاته وایم له حساب	
چامونک ددی بگری پایان ندرک	د غدر راز وهر سیری تدعیان ندرک
هیچا کړی د دگر چاری بیان ندرک	د غدر واره عاشقی ده حرمان ندرک
چه پخوله کبس د زولعل لور سیراب	
ستا جفا حد په هورت ده صنم	تل مرا وینی موج وهی درزه لیم
خوبد پته دا قصد اوسی پنهم	هسه دوپ پد فکر تللی تم له غم
نډ پوهیږم چه پد غزه که په سم	
که خبر وکله د هسه رنگ خوارئ	ما به نوم اخستی نزه دیارئ
ستا د غم پد دریاب دوپ یم ترمئ	بی تا ندرم هیخوک د دوستگیئ
مکو ته پخپله لاس را کړی همدم	
ما وونر بد استنائی له هیچا ندرکم	هم پد دار ناکم نیت وه باری خدرکم
د قسمت علاج پد چاشنی چهئی زه کرم	که پد سل رنگ تالاش وند پد وکرم
خلاصی ندمومم له لوح له قلم	
خوب رویان که بی وفای خوهم ورده	عاشقان که وفادار د خوهم پره د
ستاله غم هر چه د خما پد رزه دی	اوس به حال وچاته خروایم چه خدرک
غرض زار دے چه زه کرم یم تر ناکرم	
یو خودا چه پد صورتی پری رویه	هم په خوی وپد خصلت فرشته خوبه

دا تر که د میگو زلفو تودک
 چه وکړی پری کوی گمان د مینکو
 د اشرف د عاشقی ندری نور خدرک
 چه سینه شوه د خمدیل دکان وینکو

هم پدقد و پد قامت هر کوره لویه	بیابه نه موئی خوک تاغند دل جو په
که ئی غواړی په هره ده هزار عالم	
ستاله غم زه پر خان کوم هسه چاری	چه د بنه ئی وبله نه کا کل عذاره
تدیخته سبب خمانه دل آزاری	دا تخا گناه راو بنیسه دلداره
چه تو به کوم نضوحا غند محکم	
لاس تر غاره در قیب سره خندا کړی	چه ماو وینی له قصد راته شاکړی
خدای ئی وینی هغه چار چه پد کړی	تو ابدی ورخی پور به جفا کړی
که به کله و جا رووزی له ستم	
تاچه هسه بی نیازی د خان توبنده کړه	پد عاشق د د خندا زمکه مته کړه
بیاد ورخ پد غریبانو توره شپه کړه	نور دا هسه د جفا خو پوند مه کړه
خالقه به د له جور شئی بره م	
ستا خاله مینی هر خوک خبرداره	دا خبری کورا کور پد هر دیار د
چه فلانا فلانا سره دوستداره	اوس په بیرواته جارواته د ماته عا د
چه رسوا شوم تر عرب و تو عجم	
هغه زوی چه په تابان زمین وی	پد وگړی به رسوا لکه کو هکن وی
همیشه انگشت نما پد مرد وزن و	چه دانبنی پد کبش نه وی دروغ ژن
که پد هره کړی خوری هزار قسم	
نبسانه د عاشقانو اول داده	چه مدام ئی سر پکار وی له فریاده
تل نامه د بدنای وی پر زبانه	نه ویر پیری له بیغور له اهداده
بی دیار د جدائی له ماتم	
هر چه زره ئی مبتلا شئی پر بتانو	زیست ئی نه شئی یو ساعت بی مهر ویا

بیانم کړی دیان ته یسبو در قیب له خوشنوم کړی په یسبو هم پد چا د عشق او پد زړه پد دا خاصه کو که د وینو

که خوک ور کړی باد شاهجی باد شاهان	پر نسبت دهغوسو یوسوختگانو
که سلیمان عند مسندی په هوا وک	پر سبب دعا شقی برخاک پا وک
همیشه بد پر فر یاد وید غوغا وک	چر داهسه نشانی پر کبش پیدا وی
عاشقی د هیئتک نه کنزی آسانه	دا خبره ده له حد په هو مته کرانه
وصال نه دک چاموند بی هجرانه	تر له خاسره اتکل وکره مرجمانه
پد دنیا کبش بنیادی چری ده بی غم	
مَمَزِدِیَوَانِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ	
په رغوه وی م زمانه له محتاجی	لکه سپی د چوهاک رقیب پر پنبو
په آشنا پسې مرتن دروچ له سرا	د سفر پر عزم کاس کینبو پر نبو
دیرو شولو د هجران خضر پنبیا کر	د حیات وداو بو په بدو وخبسو
له خلوت و بازار تر را خکول شی	زاهدان دعا شقی پر خر خوشو
غم که زړه د حمید هسه خیری ویر	
چر حیران پر کنول شم درینبو	
چر بلیری پر کبش او مر خما د آه	خه به ندوی د فلک ماتری سیاه
په زرد زړه دم کرم کنزه چوی	دی ودان داپینور پید ا تیراه
د کلر خو په نظر بر قبو نه شی	مگر سپک شی په عزة لکه گیاه
کریم ندوی لیون توپ هیر کپه	افلاطون عند به موم گمراه

داشنا د غم توپک خا زکی شه کړی نه غم خکد حکم پر وینلو
 یخه شفقت خا د یاد پریر نشته
 حفز بو پو کله خا په نبو

<p>دیوسف پدر دودم چاه موند چاه زه هغه خیر خواه گنیم بد خواه پری به نودم عاشقی الله الله نه پتیری او بن پوی پد پناه</p>	<p>نادانان دند کاویار تخم دینی چر پند و ندر اکوی پد ترک دینی کرم سوردوی که مال پد کین ناصر پهوده پد زره مین پد خوله انکار کا</p>
--	--

ده حمید زندگانی دیار پد مخ ده
ناقصان برئی ژوند بولی پد ساه

<p>پد فراق دگوتد زیره د آفتاب شوه نوی میاشت چه درواند پد رکاب شوه شکوفه درزه پدویون کین غراب شوه گوئکه ژبه د سمن پد سوال جواب شوه چه لدمه ره د سمن بشره کلاب شوه خه عجب که دهغو سپینه کیاب شوه مشغولا راخه پاتی دکتاب شوه مقره شهیدی خما پد باب شوه</p>	<p>له جیاد آینه پد مخ کین آب شوه ورخ پد ورخ درو سنائی د مخ زیاتر شوه چرئی گل دستا د مخ پد کویان کین شو چه حاضری پد عدالت ستاد حسن بیابد ولگوی او مرد چا پد خونه چه ستا آنتی شونکه پد زره کور شوه چه مشغول دستا د مخ پد خال و خط شوم تد چه توره تیرو د مخ پوهی بیم</p>
---	---

ستا د غم له دیرو او بنو چه تل تارم
د حمید خوند پد مخ کین د سیلاب شوه

<p>سرو مال م پد کین لاره ترمی نه شوه دل شور پد مسلمان دکافر نه شوه خوشنود مرد وصال پد کوثر نه شوه چه م ماته پد سر بار دگوتد نه شوه چخت مازی م ز یروز بر نه شوه</p>	<p>عاشقی راپور بند د لبر نه شوه پد ژر اثر ارقیب له یاره بیل کرم پد نه سوک د هجران پد بر کین و مرم نروه ماههس توبه له عشق و شیکل زلزلد کامل عشق نروه نور خنده</p>
--	--

دهغو خوارای زاری بر زهیو کتی
چه د وصل ته د ترکه رهبر نه شوه
خه نافله طائفه در شیخانو
چه د عشق له شور شوه خنده شوه

آخه فسادوه ستاپه خاور و کبر حمید
چرد میننی په کیمیا سره زرنده شوه

بلبلان په کلوکاندا الواته
په کاته مړخکه کستی وه واته
که هر خور زره په صبر کینن سانه
چرد کورخما د صبر وه ناته
چرد وینم مرقیبان به در پرانه
چه پر کیری ستا واته ننوا ته
ما هاله پد کینن لید خیل پر یوانه
چه د خیال په دل داری ته راته

بد د نه منی دلبر خما کاته
لایقت دو وصل نروینم پد خان کینن
عاقبت را خنچ یو وړ دستار سترگو
تد خیر له خپله تاخته ئی که ندئی
په تندی مړه کیننی کانزی وریز
دهغود رود یو ارضی در مان شه
چه خندا د کند کوهی په زخندان کینن
بیستلی ما هاله د ابید لی ده

په تمام عالم قرار قراره ده
په حمید د غم مغرد و خناته

آخه ناخاپه وه خنتر په بنکاله
خه آرام په میو تون کا غزاله
کوز که کیف د شرا بو صد ساله
د نو کس له لاس واوینته پیاله
موی خوک د شوم له کوره نواله
که پخلی شو رستم دا کشاله
کشتنی شه د جلا د پد حواله
ولی نینه د باران وائی هاله
خوانی مولک سو سیند لکه لاله

په نظر د تورو سترگو شوم واله
یو وړ خط قرار ام خماله دله
چرم یار لوبه تر شتی په چین را وړ
چه نظری د کلخ ساقی پر مخ شه
له بتا نو د بوسی طمع طاعون ده
خوار مجنون تد به ئی عشق نه وه پریننی
شو خوسترگو و زره په خدای سپار
په راتله دیار د خط ژر اباید ده
لار شه کور لوه حمید دیار له غم

خود راوی دهغونیزیری حمید
چر مین شتی په خود یو وړ خود را په
چر مینامونه د عشق کیمیاگری
خک شوه خالی بشره خما زری

چه پرخیل دموافسون رایشو شک
په خوله درود وظیفه پد زره عین سوم
د بلبلو ژراند آوری په باغ کین
هسی د وبل لایم د مینی مد ریاب
مشوش کرم دج کوکل نثر نوسترو
تلخائی مرد هجران له حلق ندخی
اوشو هم راخچه پر پیکره پد فراق کیند

د پر هیز پر مزد و اوچوی وری
د لغزی په غاره و خورم مزوے
خکه خاندی په قهقهه زر که دره
چه مجنون راتد بیکاره شد سر سره
هیتیم نزهه چه بجری یم که بوے
که هر خو خورم دو صال شکر تره
خیل بودی واره ملوند د بره

تخم عجب ساده رنگین دور حمید
نظره فکر د مد شه نظره

چه مهتر که له کهتره سره اری
چه بل بولی د سپی زوی هغه سپی
له هغه چه ولی سپی پد کانی لوته
هی تو به شد له دغه نام نشانه
په پیزی کین دخوانی چار به نشی
هره چار له خیل وقت سروریکا
پد دنیا تپید ه خه پکار ندی
د بتر وید خای مه کینیند کهتره

بد لوی له سادگی شال پد شور
نه که سپی سره نسبت زو که د سره
د ابهتر که چه درد اوچوی نمره
چه درد رو د بد و لک ربه
موده ای زری بود که پد سر دمه
سپین وینسته نه د ختره د ختره
خه خج له که بود که غاره غره
درینمو پد نرغ مه پلوره وره

چه د اهی سپین سیتی نصیحت کا
مدر که خدا د حمید ژبه تتره

چه پد لغوت د حرص او د هوائی
باد شاهی بد د پد سور کپی کوزی

که خنبتن د خزانوشی خوار گدای
که قانع پد استخوان لکه هماغه

خان ایمان بولی بشکر د سن د بلو ولی غزنیاری پر کلوی بیاری که سپی چه لمره در او خا شاکورده هسه تر کسک ناکسج آسوه ستانی

عزّه و سانه پد صبر که دانائے چه پد هیچا شو نروی بیاب و آ چه بنده واغند بنده و خورم چنبر ستا که هومر که آزاری به تمنائے	سری توب بد و سپی توب شی پر اطع هسی چاری بد حرص در باند و که دو زخ دلینی امن پد دانده شی ولی قید سر کین سن پر عبادت کره
<p>چه میخی همره بلا پر عاشقی کین دجمیل صوره خه سخته بلایے</p>	
خماخوبنه ده دیار کبرونی سر و مال خن خماشه سپیلنی ده له خان سیره پد قطعه دشمنی چه له عشقه پر سر و اشی لیسنه عاشقان دا هسه ندری خندے پد بندنه بد برفی که رهزنی نور به نده شی پد هیچا داشدنی ده انخورد که چمن دا چمنی	که م ولی پر سر کاری سل منی که خوبان دی له خوبی لیونی شو له بنده خ سره دوستی که خوک پر هیز افلاطون که هلاک طیا پنجه خور که چربی یامره خوب خندا کا نذاص چه له بنکیوم ناصح غلوی پر جور محبت شدنی کاروه پر ماوشه خوک که نه غندی شوخی دا هو چشمو
<p>دجمیل د ساده شعر کمال کوره چه شمله شه د تمام سر بنی</p>	
که نسبه د تنازه له خولی دا ورخی سپور طعام له سسوه کله رخوش خور مو پد مو را باند زهر د منکور مخی هغه و رک شی چه پد شپه دا و پدور کرم قطعه سر و مال پد غن تو مخی	دا خماله خولی فریاد و عشق پر ورخی دوصال پر طمع تیغ راته ژوندون شه دا شنار منگور روز لغو پر خیال کین د نوخطوبه و عده بانن زره موده د منصور پر خیر نه سپین پستی و ایم

دخوزه د زلفو خیال پد زره ملا که م کززه زهر مار کله به مار خوشی
زه طغه کار و رو که د پیغور کززه
چه له طانه پد عشق عمار پیغور مخی

ستری کبری میں زره چراه فریاد کا	لکہ دودھ سے داور پر لنبہ سوختی
ہمبرہ بخت کلمہ حمید لری ناصحہ	چہرہ عشق پر تورتلے وی سر توختی
نن شہد خما دیار پر کوم مکان و	جلوہ گر بہ پر کوم ہت پر کوم دکان و
شیر مرد ولی بی حسن کوم ترکان و	کوم دکان بی دخولی ددر وکان و
پر دیوہ بدئی دمنخ شوک پتنگان و	ہمخوابہ بدئی پاکان کہ نایا کان و
وے پر خوی لدے حالہ خما دلہ	
چہرہ دواوریدہ دیار دتلو بدلہ	
نہ بروی ورسہ ہسے مسلمان شوک	چہرئی واخلی خصمانہ دآب نان شوک
نہ بروی وریا بند ہسے مہربان شوک	چہرئی و بولی پر بخار و پر قربان شوک
بائی سوریکہ پر سر لاس احسا شوک	یائی وکادبل کار سر و ساما شوک
چہرہ ہسے غم نہ مرم زونری پایم	
تو خما پر محبت نہ بیوفا ایم	
خود پر خود بروی و لار ستر ستوما	خستہ دل پر خصمانہ دآب و نان
ارزان دست بہ لہ نام پیری کران	قیمتی یاقوت بہ پلوری رایکان
دیقدر و جوہر پانویہ دوکان	لہ دی غم آہ افسوس ارمان
داگری خدا یہ پر داگری پروہمت	
چہرہ حاضری شوے دیکسو پر خمت	
گورہ ناست بہ و خچہ چنوخروکین	کہ بہ پروت وی لکہ لعل پیار و کین
کوم سر و د بہ کالہ زره سرہ پوزو	دسی و مہر بہ غواری پر پیرو کین
نہ بہ مو دغہ نور بہ دابشر و کین	کہ پرخان لڑوے دوب پر خطر و کین

۴ داکوم شرم دے کوم فتنہ پر بخت کین
چہرہ غم نہ شوم دیار پر داغ پیکین

خوب بدنه ورخی له دیری ستوما	لورنه ندوکی دملو بدگمانی
ندبه وړاندی دزده له بشادمانی	ندبه بیره شی راتلی له پشیمانی
دهوسپی ندبه امیدگارامانی	چیلوسی کاپه نمری دهمانی
چردیار پختی داهسه نوم کرم	
تدیه کومر حیاروغ گورنه او پشتم	
کت پوزی بدئی موندلی و که ندو	دزده غم بدئی غلیک وی که ندو
په قهقهه برخندیدلی وی که ندو	چا به حال تر پوشتیدلی و که ندو
فراغت بدئی پسندلی وی که ندو	غنجی وار به موسیدلی وی که ندو
نشتم ما غند خوک بی پت پدیاری کین	
چرغم خوردن شوم دیار پیدار خواری کین	
دم پر خود بدو تر یوتیخ دغم له گوته	پرانتی به چاتند شی دزده غوته
پوی بدو هره متاع دهوس تر و ته	او بد کیری به له غم لکه لوته
داخله ص مزه بدند موی له پوته	آه افسوس بدو وریاتی لده لوته
کرم میندوی رشتیا لده رموزه	
سوتریا به سره لند شو شنند دروزه	
لا بد ندوی اوده شو بیاب دینش	که هر خونی زره پر خوب کین مینش
هیچ بدند موی قابو کارو اپ لینش	لا علاج بردنا کام پر لاس کینش
کدی سل خواره د حسن پکوان کینش	دم قدم بد لکه بندد کفی خلیش
یار پیدار ناک بیخوب بی آرام	
تدیه دار ناک بی غم نمک حوام	
پر منزل بدئی صبا گوره خوک ملدو	ندپوهیوم چه بد سادو که بد علدو

په خورشاک بد شکسته پر زده وله و له و که کفنی برئی دزده غمی خو له و دم قدم برئی خونی د مخ بندو له و راخه کیری برئی چا خا و رو د پیلدو

دیوان دلالت نامتیم دیورتل لکبت پر غنوم ستر کورم فخل پورده پر صورتی رخ پر صورتی بلتانه درم بله چالیم راسول

سزاوارده هر ستم دهر پیغوریم	
چرم یار پر سفر تللی زه په کوریم	
پدخه شان بدغزده درومی پر لارک	په کوردونو آوده سپینوی مضارک
زره پر خار د بیکسی یاری پارک	آبلی برئی وهی دوینودارک
بندوی هسه هندو مسلمان بارک	چدئی وکادلا سادیوی چارک
نرم شرم شته ندرم پر حساب کنش	
چه لدر سوره لار ندر شوم پد رکاب کنش	
یالدر یاره سوره تللی پر سفر وک	چه هر خای مغوره ولی پر لورک
یاتی مره دیلتانه لدر غم زدوک	یا پد وارو ستر کوروند تپنظر وک
که داند کیدی هر کون متعذروک	خورد پر خودم شاو هله پر خنجر وک
هسه پاتی شوم تریار پورک غم توک	
پدجر که دعاشقانو کنش کوز گورک	
داخه میند محبت خه عاشقی ده	داخه پت خه مروه خه صادقی ده
دم قدم دغربارک منافقی ده	پد مذهب دعاشقانو فاسقی ده
سراسر ناقابلی نالائقی ده	پد مردم دسنگسار کناه باقی ده
چرم یار پر سفر تللی زه په کوریم	
کویا غم به تپی تور او پد خره سوریم	
چرم یار پد هشد و بار زه پد خیل کوریم	نله غم سپی روند ندر کور کوریم
نله پور تپه پد بنپی ابل ندر سوریم	خواره خورم او پد خشم پد خند خوریم
دیار یار دخیلو خیل دور و زوروریم	لکه دم هسه هفت شان پد خیل ندروریم
دحمیل دازندکی شومندگی ده	کدی مری کا غم را شله ته بندگی ده

۴۰۶	
۴۰۶	
دیرم و کرد هجران پر بلا صبر	دیرم و کرد هجران پر بلا صبر
کم ولکنده سرون مرید قبر	کم ولکنده سرون مرید قبر
نشسته ما عند هیئتک پر بخت کبری	
داکوم شرم کے کوم درم دیاری	داکوم شرم کے کوم درم دیاری
چرم پار پر تودہ زمکہ دخوازے	چرم پار پر تودہ زمکہ دخوازے
اوزہ بند نوی شیرازہ کر زم سپین سیکلے	
یالہ یارہ سرکار پر رکاب کبند	یالہ یارہ سرکار پر رکاب کبند
پاوی روپ مدام داو بنوید دریا کبند	پاوی روپ مدام داو بنوید دریا کبند
ہسے پا تو شوم بی آب مخ تاوے	
تغ چل دابے پت آشنائی شہ	تغ چل دابے پت آشنائی شہ
لام حال تر دابتر پر جدائی شہ	لام حال تر دابتر پر جدائی شہ
جہتی خام و م پر داخم کبند پیوندے	
چہ پر مینہ کبند کوتاہ دچاقدم شی	چہ پر مینہ کبند کوتاہ دچاقدم شی
پر کالونہ بدجد اخیفی صنم شہ	پر کالونہ بدجد اخیفی صنم شہ
چہ بر ما عند لہ شرم گوزے غلے	
کرم مینر پر دروغ نہ و مر بنییاوے	کرم مینر پر دروغ نہ و مر بنییاوے
کداندوی لیونی سیر بھراوے	کداندوی لیونی سیر بھراوے
لہ شرم چاتر پور تہ مرکتے	
ہیچ مر خوند نشسته دستر کو غرولو	ہیچ مر خوند نشسته دستر کو غرولو
ہم مر پوست کے پر وھل دلورہ ولو	ہم مر پوست کے پر وھل دلورہ ولو

چمپلی یا زہ کرم لہ خلق کو روکے
 فوڑے چارے بد کرم ہر تر شاہ لوانے
 پر مذہب دعاسی ورنے و بچارے

کله کله مړه کله اوښی مخ پر ولاړی	چر له غم مړ لوی لوی پستی پر مخ لاړی
نورم هیچ داب آداب نشته پسندی	
یو دیار د جدائی خواری نیستی شوه	بل خپله بی پتی بی همتی شوه
یو پلو د رقیبا نو بد نیستی شوه	بل پلو د تور طالع بی شفقتی شوه
عشق پر داهمبره بلا نشم از میلی	
ربا مہ گوره خما دے بی پتی ته	ماوه مه سپاره خما بے همتی ته
یار مړا ولی دسترگو وپستی ته	نورم مړنسه د هجران ونیستی ته
وسوم د پیر لکه کباب پد اور نیولے	
د آشنا پد بشکل مخ مړ ستړکی واکړی	پد ناسور مړ د هجران پوسے واکړی
تللی مار سوسه وصل خوا چو اچو اچو	د پد زردانار واپد مار واکړی
که مړ چوے له اخلاص تی بللی	
که هر خویار ته تر دی درزه پد یادیم	پد صورت چه حقن لری پد هوادیم
پد تش باد مړ تسلی نیشی ناسنادیم	شپه او ورځ له جدائی پد فو یادیم
که مړ یار دسترگو سپی ولیدے	
تور طالع بر گشته بخت د عشق پد کار بند	بد قسمت بد شامت پد دغه لار بند
ز نا حق بدری خورم پد سمه لار بند	نشته ما غنڈ هیچو ک پد هیچ دیار بند
د ا پد خه شوم طالع یم ز پیری	
له هغه چه پوهیږد پد بند بد یم	رسیدی د پنجاه و پنځ تر حد یم
مبتلا د بشکلې مخ پد خال و خدیم	که زه صد خله سیده بنیم رد یم
یوه بشکلې پد راستی ندیم نیولی	
که مړ داخل آشنا له هنده راشی	پد هوس ورتد گلزار د غم صحرای

له هجران حاصل ابر تراستی فرغت د جو دانی لچون چرانی نوز جمیل له اشنائی لاس ویشکل مژدات با لیک